



သိန်းမင်းစာပေ

BURMESE CLASSIC

ထုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

# မြသားသွင်

ပြုအက်သွားသောပျော်လင့်တံတား

ပန်း : ဒီ သိန်း : ၆၅ ၂၀၁၂

၁ မုဒွင်ပြုချက်အမှတ် ၅၀၀၄၂၇၀၄၀၇  
၂ ကနဦးစွဲပြုချက် ၅၀၀၇၁၆၀၆၀၇



ထေမအကြိမ်၊ ၂၀၀၇ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်

အုပ်စု ၅၀၀



အပုံးပန်းချီ

သန်းရွှေကြည်၊ Sun



ထုတ်ဝေသူ

ဦးကိုကိုမြင့် (သိန်းမင်းစာပေ)

ခုံတံ ၆၃၊ ဩစာလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း

တောင်မွ။



အတွင်းပုံနှိပ်သူ

ဦးကျော်စိန် (ကျောက်စိမ်းအော်ပီဆက်)

၇၁၊ ၃၃ လမ်း၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်။



အပုံးပုံနှိပ်သူ

ဦးကျော်စိန် (ကျောက်စိမ်းအော်ပီဆက်)

၇၁၊ ၃၃ လမ်း၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်။



တန်ဖိုး ၁၀၀ ကျပ်



ကွန်ပျူတာ

Dream City



# ပြုအက်သွားသော မျှော်လင့်တံတား မြသားသွင်

ပြဿနာသွင်

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးစွဲ

ပြည်ထောင်စုမဖြိုကွဲရေး

ဒို့အရေး

တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမဖြိုကွဲရေး

ဒို့အရေး

အချစ်အခြားအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုး မုဆိန်ရိုး အစိုးပြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
  - နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော် တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
  - နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
  - ပြည်တွင်းပြည်ပအဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။
- နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး
  - အမျိုးသား ပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
  - နိုင်ငံမာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
  - ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ် တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

- စီးပွားရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်
- စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
  - နေချေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပိတ်ပင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
  - ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့်အရင်းအနှီးများ ပိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
  - နိုင်ငံတော် စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို မနုတီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

- လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်
- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာတိုက်ပြင်စားရေး
  - အမျိုးဂုဏ်၊ ဓာတ်ဂုဏ်ဖြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မပျောက်ဖျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
  - မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
  - တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်ဖြင့်မားရေး



အပိုင်း (တစ်)

မောင်...



အချစ်ဆိုတဲ့အရာကို ပေးဆပ်စွန့်လွှတ်  
ခြင်းဖြင့် မဆောင်ယူလို...

ရယူခြင်းဖြင့်သာ ပိုင်ဆိုင်လိုသူကို တစ်  
ကိုယ်ကောင်း ဆန်လွန်းသူ အတ္တကြီးလွန်းသူ  
ရယ်လို့ သတ်မှတ်သင့်ပါသလား....



အရွယ်ရောက်လာလို့ အချစ်ဆိုတဲ့အရာကို ခံစားနား  
 လည်လာတတ်ကြတဲ့ လူသားတိုင်းမှာ သတ်မှတ်ချက် စံရယ်  
 လို့ အတိအကျမရှိဘဲ သိပ်ကိုလှပတဲ့ စိတ်ကူးယဉ်တံတား  
 ဇေးတစ်ခု တည်ဆောက်ပြီး ကိုယ့်နှလုံးသားနဲ့ ထပ်တူမြတ်နိုး  
 ရတဲ့ ချစ်ရတဲ့ ချစ်သူနဲ့အတူ ယှဉ်တွဲပြီး သာယာငြိမ်းချမ်းတဲ့  
 ချစ်ကမ္ဘာလေးကို ဖန်းတီးတည်ဆောက်နိုင်ကြဖို့ လွတ်လပ်  
 မျှော်ရွှင်ခြင်းတွေ ကြီးစိုးနေတဲ့ မျှော်လင့်တံတားလေးက  
 ဖြတ်သန်းလျှောက်လှမ်း ချင်ကြမှာပါ...။

လှပတဲ့ ပန်းချီကားလေးအဖြစ် သက်ဝင်လှုပ်ရှားလာ  
 နိုင်ဖို့ ကြိုးစားပမ်းစား ရေးချယ်ပြီး အောင်မြင်သွားကြတဲ့  
 ချစ်သူများစွာ ဘဝများစွာအတွက် သူတို့တစ်တွေ ကျေနပ်  
 သွပ်ရွှင်နေကြတဲ့ အချိန်မှာ

ကျွန်မ ပင်ပင်ပန်းပန်း တည်ဆောက်ထားခဲ့ရတဲ့ စိတ်ကူးလှလှလေးနဲ့ အိပ်မက်တံတားလေးကတော့ မွန်းကျပ် ပိတ်လှောင်နေတဲ့ ခံစားချက် ဝေဒနာတွေကြားမှာ လွတ်လပ်မှု တွေ ဆုံးရှုံးလို့ မျိုသိပ်ချုပ်တည်းခြင်းဆိုတဲ့ အရာနဲ့ အပြီးတိုင် ပြီအက်သွားခဲ့ရပြီ ဆိုရင်တော့

အဲသည့် ပြီအက်သွားတဲ့ မျှော်လင့်တံတား ပိုင်ရှင်ရဲ့ ရင်ထဲ နှလုံးသားထဲက သောကဝေဒနာတွေကို ရှင်တို့အားလုံး ထပ်တူထပ်မျှ မဟုတ်ခဲ့ရင်တောင်မှ အနည်းနဲ့ အများတော့ စာနာနားလည်နိုင်ကြလိမ့်မည် ထင်ပါသည်ဣဟံ...။

\* \* \*

စိတ်ဦးနှောက်ခြင်းများ ကြီးစိုးမင်းမူနေသည့် ပတ်ဝန်းကျင်မှ တီးတိုးစကားပြောသံ သဲ့သဲ့ကို တစ်ခါတရံ ကြားရ၏။ ဆေးနဲ့ ထုံသော လေထုသည် မွန်းကျပ်သယောင်ရှိသည်။ တောက်ပခြင်း ကင်းမဲ့နေမည့် မျက်ဝန်းညိုများသည် အခန်းနံရံကို ငေးစိုက်ကြည့်နေသည်မှအပ ဘာကိုမှ မြင်တွေ့ပုံမရပါ။

သံညနေသည် သူမ ဆေးရုံသို့ ရောက်ခဲ့ပြီးနောက် ဆဋ္ဌမမြောက်နေ့ ဖြစ်၏။ မွန်းကျပ်ခက်ခဲစွာ၊ ပင်ပန်းဆင်းရဲစွာ၊ အသက်ရှူနေရခြင်းကို ဆက်လက်ရင်ဆိုင်ရန် သူမတွင် ဆန္ဒမရှိတော့ပါ။ သေးသွယ်ပါးလှပ်သည့် သူမ ခန္ဓာကိုယ်အနံ့ ထိုးစိုက်ခြင်းခံရသည့် အပ်ပေါင်းများစွာအတွက် နာကျင်မှုသည် သူမနှင့် မှည်သို့မျှ မသက်ဆိုင်တော့ဟု ထင်သည်။ ထို့အတူ သူမ ခံစားခဲ့ရသည့် ဝေဒနာများစွာ သောကများစွာ

လွမ်းဆွတ်သတိရခြင်း များစွာတို့သည်လည်း တိတ်ကဆိတ်  
ပြီးဆုံးကွယ်ပျောက် သွားရတော့မည်မှာ သေချာသည်။

ထိုအတွက် သူမတွင် ဝမ်းနည်းမှုမရှိ ဝမ်းသာမှုလည်း  
ဖြစ်ထွန်းမလာခဲ့ပါ။ အရာရာအတွက် သူမသည် ပေးဆပ်သူ  
သက်သက်ဖြင့်သာ ပြီးဆုံးခဲ့ရသူပဲ ဖြစ်လိမ့်မည်။ သူမဘဝ  
သူမ နှလုံးသားအတွက် စစ်မှန်သည့် ဆန္ဒများစွာ စကား  
များစွာကို သူမနှင့်အတူ ယူဆောင်သွားသည်မှအပ မည်သူ့ကိုမှ  
သိအပ်စေမည် မဟုတ်ခဲ့ပါ ချစ်သူရယ်...။

‘ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား’ ဆိုသည့် အကြောင်းအရာတွေ  
မရှိတော့တာ သေချာသည့် အရပ်တွင် သူမအတွက် ငြိမ်းချမ်းမှု  
တစ်စုံတစ်ရာ ရှိနိုင်လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်သည်။

ထားရစ် စွန့်ပစ်ခြင်းတွေ မရှိသည့်နေရာ...။  
အတ္တ၊ မာနတွေ ပျောက်ဆုံးနေသည့်နေရာ။  
အငြိုးဖွဲ့၍ ရက်စက်မည့်သူများ မရှိသည့်နေရာ...။  
အဲသည့်နေရာသစ် တစ်ခုရှိရာ အရပ်ကို ကျွန်မသွားဖို့  
ဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်းအတွက် ရှင် ဘယ်သောအခါမှ ဝမ်းမနည်းပါနဲ့  
ဦးရယ်။ အပြီးတိုင် ခွဲခွာကြရမယ့် အဲဒီဝေးကွာခြင်း အရပ်မှာ

ရှင် မြတ်နိုးသူတစ်ယောက် ငြိမ်းချမ်းစွာ ရှိနေပြီဆိုတဲ့  
အသိနဲ့ ကြေကွဲမဲ့ မျက်ရည်စက်တွေကြားက အားတင်းလို့  
မင်း ပြုံးထားစမ်းပါကွယ်။

\* \* \*

“ဘဝတစ်ခု ဖြစ်လာနိုင်ဖို့အတွက် ကျန်တဲ့ဘဝတွေကို မိဖျက်စီးစေချင်ဘူး၊ အထူးသဖြင့် တင်တင်ဟာ မေပန်းချီရဲ့ ကျေးဇူးရှင်မိခင်ပဲ မဟုတ်လား... ကျေးဇူးမဆပ်နိုင်ရင် တောင်မှ သူ့ဘဝအတွက် ကျေးဇူးသိ ငဲ့ညှာသင့်တယ်”

စကားသံတွေ...

နံရံတွေကိုများ ထိုးဖောက်လွှင့်မျောပြီး ရောက်ရှိလာ သလားဟု ထင်ရအောင်ပင် သူမ ဝန်းကျင်တွင် ပဲ့တင်ထပ် နေ၏။ ရွှေတိုက်စိုးကို ချစ်ခဲ့မိသည့်အတွက် ဘဝများစွာပျက်စီး သွားနိုင်သည်ဟု သူမအတွက် မထင်တတ်ခဲ့ပါ။ စိုးကို ချစ်ခဲ့သည့်အတွက် သူမတွင် သိပ်ကိုကြီးမားသည့် အပြစ်ဖြစ် လာလိမ့်မည်ဟုလည်း မယုံကြည်ခဲ့။

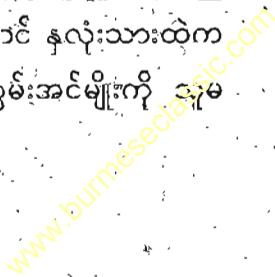
အခုတော့ သူမတွင် ထင်မြင်ယူဆချက်တို့ ပျက်ပြယ်

လူနီး သံသယ ရိပ်မည်းတို့ လွှမ်းမိုးခံခဲ့ရပြီ။ ရွံရှာမှန်းတီးနေ သော မျက်လုံးများစွာ၏ ဒဏ်ကို သူမ ခံရသည်။ အထင် အမြင် သေးနုတ်သည့် စကားများစွာကို နားနှင့် မဆံ့အောင် ကြားနေရပြီး ထိမထင် ဆက်ဆံရေးငံတူအောက်မှာ ဘယ်လိုပဲ မာန်တင်းဖာန်ဆောင် နေစေဦးတော့ သူမ နှလုံးသားတွေ မွေ့မြေ့နေပြီဆိုတာလည်း အသေအချာပါပဲ...။

သူမ မြတ်မြတ်နိုးနိုး ရွေးချယ်တန်ဖိုးထားခဲ့သည့် ချစ်သူကို တစ်နေ့ကြာရင် အမှန်းမပါဘဲ သူစိမ်းဆန်စွာ လမ်းခွဲရလိမ့်မည်ဟု ဘယ်လိုမှ မထင်တတ်ခဲ့ရာ။ ချစ်သူကို ချစ်ခဲ့ငါ့မငြိ အချိန်နှင့်အတူ ဘယ်လိုမှ ပေါင်းစပ်ဆုံစည်းခွင့် မရနိုင်တော့တာကို သိလိုက်ရတော့ အံ့ဩတုန်လှုပ်စိတ်နှင့် ကြေကွဲစမ်းနည်းရပြန်သည်။

နှလုံးအိမ်တွင် စက္ကန့်မလပ် ပိုင်စိုးနေရာယူ ရှိနှင့်နေသည့် ချစ်သူကို မေ့လျော့ပျောက်ဆုံးသွားအောင် နှလုံးသားထဲက ထုတ်ယူဖယ်ရှားခွင့်အတွက် ဘယ်လိုစွမ်းအင်မျိုးကို သူမ ရယူပိုင်ဆိုင်ရမည်တဲ့လဲ ...။

ရွှေတိုက်စိုး





မြသားသွင်

ရှင်ကို ကျွန်မ သိပ်ချစ်တယ်...

ဒါပေမဲ့...

သေချာတာ တစ်ခုကတော့ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်  
ဘယ်လိုမှ ပိုင်ဆိုင်ပတ်သက်ခွင့် မရှိနိုင်တော့ဘူး ဆိုတာပါပဲ။

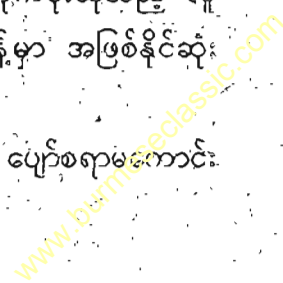
\* \* \*

“ယေန်းချို”

သူမဘဝ၏ ပိုင်ဆိုင်မှုကို စတင်၍ ရေတွက်ကြည့်မည် ဆိုလျှင် ဟိုးငယ်စဉ် ကလေးဘဝမှစ၍ ယခုအချိန်အထိ ဘယ်လိုလူမျိုးမှ မတောင့်တဖူးပါ။ ဘယ်သောအခါမှလည်း တောင့်တရယူ ပိုင်ဆိုင်ချင်ကြမည် မဟုတ်သည် လှန်မင်းစွာ ခိတ်ကို နာကျင်စေသော စွန့်လွှတ်ထားရစ်ခြင်း ခံရသော ထိခိုက်ကြေကွဲ ဖွယ်ရာများစွာကို သူမသည် ဘဝဆန်စွာ ဝိုင်ဆိုင်ခွင့် ရခဲ့ခြင်းကပင် စတင်ရေတွက် ကြည့်သင့်သည်။

သောကကို အပေးအယူလုပ်၍ ဒုက္ခကို အရင်းတည် နေရသော သူမဘဝတွင် လွန်မင်းရှားပါးစွာ ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရ ဆတ်သော ပျော်ရွှင်မှုဆိုသည်မှာ ရွှေတိုက်စိုးဆိုသည့် လူ အစ်ယောက် တွေ့ရသည့် အခိုက်အတန့်မှာ အဖြစ်နိုင်ဆုံး ဖြစ်မည်ဟု ထင်သည်။

များသောအားဖြင့် သူမ ဘဝသည် ပျော်စရာမကောင်း



ခဲ့တာ သေချာသည်။ အေးစက်တည်တင်းသော မျက်နှာပြင်နှင့် အစဉ်ထာဝရ တင်းတင်းစေ့ဖိတ်ထားတတ်သည့် နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာတို့ကြောင့် လှပနေသေးသော မျက်နှာပြင်နှင့် ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်နေတတ်သည်။ တမင်လေ့ကျင့် ရယူခဲ့ခြင်းမဟုတ်သည့် စကားနည်း အေးစက်တည်တင်းမှုတို့သည် ဘယ်တော့မှ ထုံပြယ်လာနိုင်စေရာ မရှိသလို သူမ၏ ထူးခြားမှု ဟန်အမူအရာတို့ကြောင့် မလိုလားအပ်သော စကားများစွာကို ပြန်ကားစေခဲ့သည်။

အပိုစကားကို ပြောရန် အင်မတန် ဝန်လေးတုံ့နှေးတတ်ပြီး စိတ်မပါဘဲ ဟန်နောင်ရခြင်း အလုပ်ကို သူမ ရွံ့မုန်းမိသည်။ သူများအကြောင်းကို မစပ်စုတတ်သလို သူမကို စပ်စပ်စုစု မေးမြန်းခြင်းခံရသည့်အခါ ဘယ်လိုမှ သည်းညည်းမခံနိုင်စွာ ဖြတ်သားစွာ ဆက်ဆံမိသည်။ ထိုအခါ သူမသည် မာနကြီးသော ဘဝင်မြင့်နေသည်ဆိုသော ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေး အညံ့ဖျင်းဆုံး ရှိုင်းပြသော သူ့အဖြစ် သူမနှင့် ပတ်သက်သေတ ဝန်းကျင်တစ်ခုတွင် ထင်ထင်ရှားရှား သတ်မှတ်ခြင်း ခံရတော့သည်။

ထိုသို့ဖြစ်ရခြင်းအတွက် သူမတွင် ထိခိုက်ဝမ်းနည်းစရာမရှိ... ဝမ်းသာခြင်းမျိုးလည်း ဖြစ်ထွန်းမလာ။ သူမဘဝတွင် ဤသို့ဖြစ်ရခြင်းမှာ အစဉ်အလာကဲ့သို့ ဖြစ်နေ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ထူးပြီး မခံစားဖြစ်တော့တာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

အမှန်ကို ဝန်ခံရမည်ဆိုလျှင် သူမအနေနှင့် လူများ ချားဖြင်း နေလိုစိတ်မရှိပါ။

သူမ တစ်ဦးတည်းသော သီးသန့် တွေးနေငေးနေချင်သည်။ သို့သော် သူမသည် ထိုဆန္ဒများနှင့် ဆန့်ကျင်စွာ ဖြစ်တည်နေသည့် လက်ရှိဘဝတွင် သင့်လျော်စင်ဆုံးအောင် အစွမ်းကုန် ကြိုးစားနေရသည်။ မည်မျှပင် နာကြည်းမုန်းတီးနေသည့် သူပဲဖြစ်ဖြစ် ဘယ်လိုမှ လွဲဖယ်တိမ်းရှောင်၍ ဖြစ်နိုင်တော့သည့်အခါ အနည်းဆုံး လူမှုရေး စည်းကမ်းချားအရ ခေါင်းညိတ် ခေါင်းခါပြုသည်ဟု သူမ နားလည်ထားသည်။

သို့သော် သူမ၏နားလည်မှုစည်းကို ဖျက်ချိုး၍ ဇွတ်ဘိုးဝင် စိန်ခေါ်သူတစ်ဦးကြောင့် သူမသည်လည်း သည်းခံ

နိုင်စွမ်း ကုန်ခန်းစွာ တုံ့ချေမိတော့သည်။ ဤသည်မှာ သူမ၏ မှားယွင်းဆိုးရွားမှု မဖြစ်နိုင်ဟု ထင်သည်။ ဒီကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ သူမနှင့် ရွှေတိုက်စိုးတို့ ဤမျှသဘောထားကွဲလွဲသွားလိမ့်မည်ဟု မယုံကြည်ခဲ့တာလည်းပါသည်။ အဓိကအကြောင်းအရင်း၏ တရားခံမှာ ပန်ဒါ (သို့မဟုတ်) ခိုင်မမဖြစ်ပြီး ဒုတိယတရားခံမှာ ရွှေတိုက်စိုး၏ မိခင် ဒေါ်မြမြစိုးကိုယ်တိုင်ပဲ ဖြစ်သည်။

ထိုနေ့က ပန်ဒါ၏ တဇွတ်ထိုးနိုင်မှုကြောင့် ဒါမှမဟုတ် ပန်ဒါ၏ မလိမ့်တပတ် လှည့်စားမှုကြောင့် မည်သည့်အခါမျိုးတွင်မှ အိမ်မလည်တတ်သော အိမ်လည်သွားရမည်ကို လွန်စွာကြောက်ရွံ့တတ်သော သူမသည် ပန်ဒါကို များစွာစိတ်ပျက်စိတ်ဆိုး မိသော်လည်း ဘာမှမပြောမိအောင် သူမကြိုးစားရသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော ပန်ဒါ ခေါ် ခိုင်မမသည် သူမ ဘဝတွင် တစ်ဦးတည်းသော သူငယ်ချင်းအဖော်ဖြစ်၍ နေသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

တောင်းပန်စကားကိုဆိုလျက် သူမကို အစွမ်းကုန်ချော့မော့ခြင်းဖြင့် ပန်ဒါသည် သူဖြစ်ချင်သည့် ဆန္ဒကို ဇွတ်အတင်း

ဖန်တီးရယူခဲ့တာ သေချာသည်။ မွမ်းကျပ် မနှစ်မျို့ခြင်း စိတ်ရှုပ်စိတ်ဆိုးခြင်းများဖြင့် ဘယ်လိုမှ ဟန်မဆောင်နိုင်စွာ သူမ တစ်ကိုယ်တည်း ဧည့်ခန်းအလယ်တွင် ရှိနေရခြင်းနှင့် စူးစမ်းအကဲခတ်ဟန် မျက်ဝန်းများကို ပိုင်ဆိုင်ထားသည့် ပန်ဒါ၏ အဒေါ်ဖြစ်သူနှင့်အတူ ထိုင်နေသော အမျိုးသမီးကြီး၏ အပြုံးများကို သူမများစွာ မနှစ်သက်ပါ။

“သူလေးက ပန်ဒါ သူငယ်ချင်းလေး မေပန်းချီတဲ့” ပထမဦးဆုံး နှီးနှယ်မိတ်ဆက်ပေးခြင်းကို ပန်ဒါ၏ အဒေါ်ဖြစ်သူက ပန်ဒါ အအေးပုလင်းများကို ထမင်းစားခန်းတွင်းသို့ သွားယူနေစဉ် အခိုက်အတန့်လေးမှာပင် အစပြုခဲ့လေသည်။

“မေပန်းချီ ဟုတ်လား၊ သိပ်လှတဲ့ နာမည်လေးပဲကွယ်၊ လူနဲ့လဲ လိုက်ဖက်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီနာမည်ကို တစ်နေရာမှာများ ကြားဖူးသလားလို့ပါ၊ မေပန်းချီ မိဘတွေက ဘယ်သူတွေလဲ...”

မျက်ခုံးစိမ်းများ ကြုံမှေးထိစက်သွားပြီး မျက်ဝန်းတို့ ကျဉ်းမြောင်းသွားကြသည်။



ကြည့်စမ်း...

လူတွေဟာ ဒီလိုပဲ မသိဆိုးရွာနိုင်လှစွာ စပ်စုတတ်

ကြတာပါပဲလား...။

ခါးသက်ခြင်းများစွာ နာကြည်းခြင်းများစွာတို့က သူမ ရင်ကို အဦးဆုံး ထိုးနှက်တိုက်ခိုက်ကြ၏။ တစ်စုံတစ်ခုကို သူမနှုတ်မှ ထွက်အံ့ဆဲဆဲတွင် အအေးလင်ပန်းနှင့်အတူပန်ဒါ ရောက်လာသည်။

“ပျင်းနေပြီလား ပန်းချီ”

သူမ ခေါင်းမညိတ် ခေါင်းမခါပါ။

သူမထံတွင် ထွက်ပေါ်လာမည့် အဖြေကို စိတ်ဝင်စားသည့် မျက်ဝန်း တောက်တောက်များဖြင့် နားစွင့်ငေးမောနေသည့် အမျိုးသမီးကြီးကို အေးစက်သော မျက်ဝန်းများဖြင့် စူးစိုက်ကြည့်ပြီးနောက် မျက်နှာလွဲပစ်လိုက်သည်။

“ငါ ပြန်မယ် ပန်ဒါ”

ပြောလိုက်သည့် စကားသံနှင့်အတူ သူမ နေရာမှ ထရပ်လိုက်သော လှုပ်ရှားမှုက တစ်ထပ်တည်း ဖြစ်နေ၏။ မည်သည့်စကားမှ မဆိုနိုင်ခင် အံ့ဩတွေဝေနေသည့် ပန်ဒါကို

ဖြတ်ကျော်၍ လှေကားထစ်များအတိုင်း ဖိနင်းခဲ့သည့် ခြေသံက ပတ်ဝန်းကျင်တွင် လွှမ်းမိုးရိုက်ခတ် ကျန်ခဲ့သည်။

“အို... မဟုတ်တာ၊ ငါ လိုက်ပို့မှာပေါ့”

ပန်ဒါ စကားသည် နောက်ပါးတွင် ကျန်ရစ်၏။ လှမ်းလိုက်သည့် ခြေလှမ်းတိုင်းတွင် နှလုံးသားတို့ နာကျင်မှုက ကြီးစိုးနေသည်။

“ပန်းချီ... ပန်ချီ ငါ့ကို စိတ်ဆိုးသွားတာလားဟင်”

တဖျတ်ဖျတ် ခြေသံနှင့်အတူ သူမ လက်တစ်ဖက်ကို ဖမ်းယူဆွဲဆုပ်ခြင်း ခံရ၏။ တစ်စုံတစ်ခုကို ပြန်ပြောနိုင်ရန် အားယူနေဆဲမှာပင် မျက်နှာငယ်လေးဖြင့် သူမကို ဇွတ်အတင်း တောင်းပန်နေသည့် ပန်ဒါကြည့်၍ တင်းတင်းစေ့ပိတ်လျက် ရှိနေသော နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာကို အားယူဖွင့်နိုင်ရန် ကြိုးစားရသည်။ စိတ်ထိခိုက်ခြင်း၊ ကြေကွဲဝမ်းနည်း ရခြင်းတို့ဖြင့် သူမရင်မှာ နှင့်ဆီမွန်းကျပ်နေ၏။

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါ အိမ်ပြန်ချင်လို့ပါ”

“အိမ်ပြန်ချင်တာ ပြောရောပေါ့ဟာ၊ ငါက ဘာများ ဖြစ်သွားတာလဲလို့ စိတ်ပူသွားတာပဲ၊ လာ... ငါ လိုက်ပို့ပေးမယ်”

ဝမ်းသာစိတ်ဖြင့် လွတ်လပ်ပေါ့ပါးသွားသည့် ခိုင်မမကို ကြည့်၍ ငြင်းဆန်မနေဖြစ်တော့ပါ။ အသင့်ဖွင့်ပေးသည့် ကားအတွင်းသို့ လှမ်းဝင်လိုက်သည်။ နားမလည်နိုင်ဟန် စူးစူးစမ်းစမ်း မျက်ဝန်းစိမ်းများဖြင့် အလိုမကျ ဖြစ်နေသည့် အမျိုးသမီးကြီးနှင့် ပန်ဒါ အဒေါ်ဖြစ်သူတို့ကို သူမ ကျောခိုင်းလိုက်သည်။ ထို့အတူ တစ်ပြိုင်နက်ကည်း ဆုံးဖြတ်မိသည်မှာ ဘယ်တော့အခါမှ သိကျွမ်းရင်းနှီးမှု မရှိသောအိမ်သို့ လိုက်ပါ မသွားမိစေရန်ပဲ ဖြစ်သည်။

များသောအားဖြင့် သူမသည် ပတ်ဝန်းကျင်စိမ်းများတွင် နေလိုစိတ်မရှိတာ သေချာ၏။ အထူးသဖြင့် အလွန်တစ်ရာ စပ်စပ်စုစုနိုင်လွန်းသည့် ပတ်ဝန်းကျင်မျိုးဖြစ်သည်။ မိသားစု အကြောင်း အိမ်အကြောင်း သူမ ကိုယ်ရေး ကိုယ်တာကိစ္စများ ပါမကျန် လိုက်လံစပ်စု တတ်သူများကို ဆိုလိုသည်။

ယခု သူမပြုမူလိုက်သော အပြုအမူမှာ ရိုင်းပြရာရောက် သည်မှာ သေချာသည်။ သို့သော် သူမ နောင်တမရပါ။ သူမ ဆန္ဒမပါဘဲနှင့် ဘယ်အရာကိုမှ မလုပ်ဆောင်ချင်။ သူမ ဘဝတွင် မိဘများအမည်ကို ပုံးကွယ်ထားခြင်းပဲဖြစ်ပြီး

မဖြစ်မနေ ကိစ္စတချို့တွင် အသုံးပြုသည်မှလွဲ၍ ကျန်သည့် အချာနှံများတွင် အတတ်နိုင်ဆုံး မေ့လျော့ထားတတ်သည်။

သူမ၏ မေ့လျော့ထားမှုကို စတင်ဖော်ထုတ်ရန် ကြိုးစားလာသည့် အမျိုးသမီးကြီး၏ စပ်စပ်စုစုနိုင်မှုကိုတော့ သူမ ဘယ်လိုမှ မေ့ပျောက်၍ မရနိုင်တော့ပါ။ ကြေကွဲဝမ်းနည်းမှုများဖြင့် သူမ နှင့်ပူးသားသည် နာနာကျင်ကျင် ခံစားနေရသည်။

“ငါ အဒေါ်နဲ့အတူ ထိုင်နေတဲ့ အမျိုးသမီးကြီးကို နင် သိလား ပန်ချီ”

အပြန်လမ်း၏ တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို အမေးဖြင့် စတင် မြို့ခွင်းခြင်း ခံရ၏။

ရှေ့စူးစူးကို ငေးမောကြည့်လျက်မှ ဦးခေါင်းကို ဖြည်းလေးစွာ ခါယမ်းပြလိုက်သည်။

“အဲဒါ ရွှေတိုက်စိုးရဲ့အမေ ဒေါ်မြမြစိုးဆိုတာပဲ”  
အနည်းငယ် အံ့ဩသွားမိသည်မှအပ ဖြစ်ပေါ်ရင်ဆိုင် ခဲ့ရသည့် ကိစ္စအတွက် သူမရင်မှာ ထူးခြားမှုတို့ ဖြစ်လွန်းလော့အံ့ပါ။ ဝတ်ကျောစားနန်းကျော ခေါင်းညိတ် အသိအမှတ်ပြု

လိုက်သည်မှလွဲ၍ သူမ ခံစားနေရသော ဝေဒနာလူ့ လျှော့ပါး  
မသွား တိုး၍သာ ချည်နှောင်ရစ်ဖွဲ့ကြသည်။

သူမ နှလုံးသားက လက်ခံရွေးချယ်လိုက်သည် သူမ၏  
ချစ်သူ ရွှေတိုက်စိုး၏ မိခင် ဒေါ်မြမြစိုးသည် သူတွေ့ကြုံ  
ရင်ဆိုင်ကဲ့ရဲ့သည့် မကျေမနပ် ဖြစ်ခဲ့ရသည့်အတွက် သူမ၏  
ရိုင်းပြမှုကို သားဖြစ်သူအား ရင်ဖွင့်တိုင်တည်ရင်း ပြောပြ  
ကောင်း ပြောပြနေပေလိမ့်မည်။

ထိုကဲ့သို့ ရိုင်းပြတတ်သော မိန်းကလေး၏ အမည်မှာ  
မေပန်းချီဟု ရွှေတိုက်စိုး သိရှိခွင့်ရသွားခဲ့မည် ဆိုလျှင်လည်း  
သူမ ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေမည် မဟုတ်ပါ။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော်...

သူမချစ်သူ ရွှေတိုက်စိုး ကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် သူမ၏  
ကျွဲပါးရိုင်းပြသည့် ဆက်ဆံရေးမှ စတင်၍ စိတ်ဝင်စားခွင့်  
ရင်းနှီးပတ်သက်ခွင့် ရရှိခဲ့သောကြောင့်ဖြစ်သည်။

\* \* \*

“ဒေါ်လေး တင်တင် ရောက်နေတယ် ပန်းချီ”  
အိမ်သို့ ရောက်ရောက်ချင်းပင်...

အိပ်ခန်းအတွင်းသို့ လှမ်းဝင်မည်အပြု နှင်း၏ အသိပေး  
စကားသံက ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်၏။ ဝမ်းသာ ဝမ်းနည်းခြင်း  
ဝေဒနာများ မခံစားရဘဲ သူမ ရင်ထဲမှာ ဟင်းလင်းပြင်ဖြစ်၍  
နေသည်။ လက်ထဲတွင် စုကိုင်လာသည့် စာအုပ်များကို ပိုမို  
တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ရင်း သူမသည် နေရာတွင် တွေ့ဝေစွာ  
ရုပ်တန်နေမိစဉ်မှာပင် ထမင်းစားခန်းဆီမှ ရယ်မောသံနှင့်  
စကားပြောသံ သဲ့သဲ့ကို မပီမသကြားရသည်။ အဲသည့်စကား  
တွေထဲမှာ သူမနှင့် ပတ်သက်သည့် အကြောင်းအရာ ဟစ်စုံ  
တစ်ခုမျှ မပါဝင်နိုင်တာ သေချာသည်။

www.burmeseclassic.com

“သွားလိုက်ဦးလေ၊ စောင့်နေတာ တော်တော်ကြာပြီ၊ နောက်ပြီးတော့ သွားစရာတစ်ခု ရှိသေးတယ် ဆိုလားပဲ၊ တော်ကြာ မမိရင် ပြဿနာ တက်နေဦးမယ်”

နှင်း၏ တိုက်တွန်းအားပေးနေသည့် စကားသံများက သူ့ရင်ကို နာကျင်စေသည်ဟု သိနိုင်လိမ့်မည်မထင်။ ခြေတစ်လှမ်း လှမ်းလိုက်တိုင်း သူမဘဝ၏ ရိုင်းပြမှု ကံကြမ္မာကို မြင်ယောင်ခါးသက်မိရသည်။

“ဟော... လာပြီတော်၊ တင်တင်နဲ့ ပန်းချီတို့အတွက် လွတ်လွတ်လပ်လပ် စကားပြောကြဦး၊ မမမာ အသိတစ်ယောက်ဆီက ဒီအချိန် ဖုန်းဆက်မယ် ပြောထားလို့”

ထမင်းစားခန်းတွင်းသို့ လှမ်းဝင်လိုက်သည်နှင့် ရွန်းရွန်းဝေအောင် ပြောလိုက်သည်မှာ အန်တီမာပဲဖြစ်သည်။ သားအမိနှစ်ယောက်၏ တွေ့ဆုံခန်းကို လွတ်လပ်မှုရှိစေရန် ဖန်တီးထားရစ်လျက် တမင်းစားခန်းတွင်းမှ ထွက်သွားသည်။

“သမီး ဒီနေ့ နောက်ကျသလားလို့ မာမိက ဧည့်ခံပွဲတစ်ခု သွားစရာရှိတော့ သိပ်နောက်ကျရင် မကောင်းဘူးလေ။ သူတို့က မာမိတို့ကို အရမ်းအားကိုး နေကြတာဆိုတော့

ခက်တယ်”

ကုလားထိုင် တစ်လုံးကို ဆွဲယူထိုင်ချုလျက်သည်နှင့် နားရည်ဝနေပြီဖြစ်သော စကားများစွာကို စတင်ကြားရသည်။ ဖြူဖွေးတုတ်ခိုင်သည့်အတွက် လက်တစ်ဖက်ကို ပင့်မြှောက်၍ ရွှေအိုရောင် ဒိုင်ခွက်သေးသေးပါသည့် နာရီလေးကို ကြည့်လိုက်သည့်ဟန်။

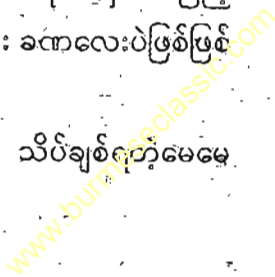
မေမေရယ်...။

အဲသည်အချိန်နာရီတွေထဲက မေမေသမီး မေပန်းချီဆိုတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်အတွက် ပေးစရာအချိန်တွေ မရှိနိုင်တော့ဘူးလား။

မေမေ သမီးရဲ့ အနာဂတ်တွေကို မဆွေးနွေးတော့ဘူးလား။

မေမေ သမီးရဲ့ ကျန်းမာရေး ပညာရေးတွေကိုရော စိတ်မဝင်စားနိုင်တော့ဘူးလားဟင်၊ သမီး ရင်ထဲမှာ တဖြည့်ဖြည့် ခံစားနေရတဲ့ မိခင် ရင်ခွင်မှာ သမီး ခဏလေးပဲဖြစ်ဖြစ် မှေးအိပ်ခွင့် ရပါစေလား။

ရင်ထဲမှ ဆန္ဒများစွာကို သူမ သိပ်ချစ်ရတဲ့မေမေ





ဘာကြောင့်များ မသိနိုင်တာပါလိမ့်။

တစ်ခါတစ်ရံမှ လာရောက်တွေ့ဆုံတတ်သည့် သူမ၏ မိခင်ဆိုသူရဲ့ ဝတ်ကျော့တန်းကျော့ယုံ ဆက်ဆံရေးမှာ သူမိမ်းဆန်ပွန်းစွာ သူမ ရင်ကို နာကျင်ခါးသက်စေ၏။

“ကဲ... သမီးပြော၊ မာမိ ဘာအကူအညီပေးရမလဲ၊ ဘာတွေ လိုအပ်နေသလဲ၊ အခုမရှိသေးဘူးဆိုရင်လဲ မာမိဆီ ဖုန်းဆက်ပေါ့၊ အိမ်က ကလေးတွေကတော့ ဆိုးလွန်းတယ်၊ သူတို့ အဖေက အရမ်းအလိုလိုက်တာလေ”

နှစ်ပေါင်းများစွာ ဝေးကွာနေသည့် သားအမိနှစ်ဦး၏ ဆက်ဆံရေးတို့က ကျွဲပါးအေးစက် နေရုံမျှမက စိမ်းကားပြတ်တောင်းနေသည်။ ခေတ္တခဏလေး ဆုံစည်းခိုက်မှာပင် လက်ရှိအထီးကျန် အားငယ်နေရှာမည့် သမီးထက် အိမ်တွင် မိသားစု အသိုက်အမြှိုင်နှင့် အပူအပင်ကင်းစွာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည် သားသမီးများ၏ အကြောင်းအရာတို့သည်သာ သူမရှိရာ ပတ်ဝန်းကျင်အထိ ပြန့်နှံ့လာသည်မှာ သူမ ရင်ကိုအကြိမ်ကြိမ် ဒဏ်ရာရ ကျရှုံးစေခဲ့ခြင်းပဲဖြစ်သည်။

“ကျွန်မမှာ ဘာမှမလိုအပ်သေးပါဘူး၊ အန်တီမာတို့က

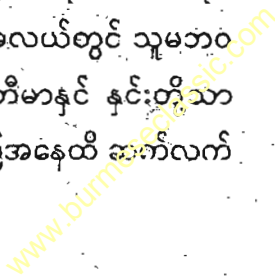
အေးလုံး ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ထားပေးထားတာပဲ၊ ဒီကို တကူးတက လာတွေ့နေရတာ မေမေ ပင်ပန်းပါတယ်၊ လိုအပ်တဲ့ အခါ ကျရင် ကျွန်မ မေမေဆီကို ဖုန်းဆက်လိုက်ပါ့မယ်”

နာကြည်းခြင်း အသံမစွတ်အောင် အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားထိန်းချုပ် ထားသည့်ကြားမှ သူမ အသံတို့က သွေ့ခြောက်နေ၏။

“ဒါဆို ပိုပြီးအဆင်ပြေတာပေါ့၊ မာမိက သိပ်အားတာ မဟုတ်ဘူး၊ သမီး ဖုန်းဆက်တဲ့အချိန်ကြာ မာမိဘက်က အားလုံးစီစဉ်ပေးမယ်... ဟုတ်ပြီလား၊ အချိန်နီးနေပြီ မာမိ သွားလို့ပါလိမ့်”

အလွန်တစ်ရာ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးသွားသည့်ဟန်... သူမကို လူ့လောကထဲ အရောက်ပို့ဆောင်ပေးခဲ့သည့် မိခင်ဟု မထင်ဝံ့အောင်ပါပဲလား။

သူမသည် နေရာတွင် ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်ပမာ ငေးငိုင်တွေဝေစွာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ လောကအလယ်တွင် သူမဘဝကို အနားလည်နိုင်ဆုံးဖြစ်သော အန်တီမာနှင့် နှင်းတို့သာ မရှိခဲ့ပါလျှင် သူမဘဝသည် သည်အခြေအနေထိ ဆက်လက်



ရှင်သန်ခွင့် မရနိုင်တာ သေချာသည်။ အမှန်တော့ သူမတွင် မိဘနှစ်ပါးစလုံးရှိခဲ့တာ သေချာလျက် မိဘရင်ငွေကို ခံယူခွင့် မရသည်မှာ မည်မျှကြေကွဲ ဝမ်းနည်းဖွယ် ကောင်းလိုက်ပါ သလဲ။

သူမ၏ မိခင်သည်လည်းကောင်း၊ သူမ၏ ဖခင်သည် လည်းကောင်း၊ သူတို့တွင် မေပန်းချီဆိုသည့် ဘမီးတစ်ယောက် ဤလောကတွင် ရှိနေသည်ဟု အမှတ်ပင် ရှိနိုင်ကြပါဦး မည်လား။ အသီးသီးသေ အိမ်ထောင်ဖက်များနှင့် နောက် ထပ် အသစ်အသစ်ဖြစ်လာသည့် သားသမီးများကြားတွင် ပျော်မွေ့ကျင်လည်လျက် သူမကို အမေလျော့ကြီး မေ့လျော့ ပစ်လိုက်ကြပြီးမှာ သေချာသည်။

သူမ အာစ်စုတစ်ခုကို ကြော်ငြာကြကွဲကွဲ ရင်ဆိုင်ခံစား နေရသည့် အချိန်မျိုး ဒါမှမဟုတ် သူမပြင်းထန်စွာ ဖျားနာ သွားသည့် အချိန်အခါမျိုးတွင် တိတ်ဆိတ် အထီးကျန်စွာ အားငယ်လွမ်းရစ်လွန်းစွာ မိဘများကို သတိရတတ်သည်။

သို့သော် ထိုအားငယ်ခြင်းအတွက် မျက်ရည်မကျ မိစေရန် သူမ အစွမ်းကုန် ကြိုးစားရမြဲဖြစ်သည်။

သူမသည် ထားရစ်စွန့်ပစ်ခြင်းကို ဟိုးငယ်စဉ် ကလေး ဘဝမှ စတင်ခံစားခဲ့ရသည့် အတွက်ပဲဖြစ်သည်။

\* \* \*

www.burmeseclassic.com

“ဒေါ်လေး တင်တင်က ဘာတွေ ပြောသွားသေးလဲ ပန်ချီ”

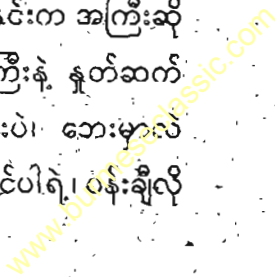
နှင်း၏ အမေးကို ‘ထုံးစံအတိုင်းပေါ့’ ဟု ပြန်ဖြေရင်း မဂ္ဂဇင်းတစ်အုပ်ကို ဆွဲယူ၍ ခုတင်ပေါ်သို့ လှဲချလိုက်သည်။ စာဖတ်ချင်စိတ် မရှိသဖြင့် စာအုပ်ကို ရင်မှာ ကပ်လျက် သူမသည် မေပန်းချီဆိုသည့် မိန်းကလေး၏ ကံဆိုးမှုများကို စဉ်းစားနေမိသည်။ နှင်းကတော့ စာကြည့်စားပွဲတွင် ဝင်ထိုင်၍ သူမကို စူးစမ်းစွာ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။

သိပ်သည်းသော ညအမှောင်သည် သူမဘဝ ဖြစ်လာနိုင်သည်ဟု ထင်လာသည်။ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် နားလည်မှု လွဲမှားနေကြသည့် မိဘနှစ်ပါးကြားတွင် သူမသည် မြေစာပင်သက်သက်အဖြစ် နှင်းခြေပစ်ခဲ့ဖို့ ကောင်းတာ

ဆရာသည်။ အခုတော့ ခံစားတတ်သည့် အသည်းနှလုံး ခိုင်ရှင်အဖြစ် ခါးသက်စွာ နေ့ရက်များစွာကို သူမ ရွံ့မုန်း ခနစ်မြို့စွာ ရင်ဆိုင်နေရဦးတော့မည်လေ။

ဖေဖေသည် သူမရှိရာသို့ ခပ်ယေယယ် ကလေးဘဝတုန်းက သူ့ ရေရွတ်၍ရအောင် လာခဲ့ပြီး နောက်ပိုင်းတွင်မူ အခု ချိန်ထိ သူမသည် ဖေဖေကို မြင်တွေ့ခွင့် မရခဲ့ပါ။ သူမကို သူမရှိရာသို့ လာမတွေ့ရန် တားမြစ်ခဲ့သလို သူမရှိရာသို့လည်း အဖေ ရောက်မလာခဲ့ပါ။ သို့သော် ဖေဖေထံမှ ရံဖန်ရံခါ ဆာကပ်ပုံမှုတချို့ကို သူမ မြတ်နိုးစွာ သို့မဟုတ် ကြေကွဲစွာ ခိုးဆည်းထားခဲ့ဖူးသည်။ ထိုအရာက ဖေဖေကိုယ်တိုင် သိယူပေးပို့ခဲ့သည့် ရွှေရောင်နစ်ပါသည့် အနက်ရောင် ဆင်တိန် တစ်ချောင်းနှင့် အဖြူရောင် ဇာဂါဝန်တစ်ခုပဲ ဖြစ်သည်။

“မနေ့က သန္တာရိန်းနဲ့ တွေ့ခဲ့တယ်၊ နှင်းက အကြီးဆိုတာ ကိုယ်ကပဲ စပြီး သဘောထားကြီးကြီးနဲ့ နှုတ်ဆက် ခဲ့တာပါတယ်၊ သူကတော့ ခပ်တင်းတင်းပဲ၊ ဘေးမှာလဲ ဘာလေးတစ်ယောက်နဲ့ သူ့ရည်းစား ထင်ပါရဲ့၊ ပန်ချီလို



မလှပေမဲ့ ချစ်စရာကောင်းတာတော့ အမှန်ပဲသိလား”

နှင်းက ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ် တစ်ခုကို ပြောနေသည့်နှယ် တည်ငြိမ်အေးစက်နေပေမဲ့ သူမက မတည်ငြိမ်နိုင်။ မအေတူ အဖေကဲ့ညီမလေးများကို သူမ ချစ်ခင်နိုင်ရန်ထက် သူမကိုသာ ဝိုင်းဝန်းပစ်ပယ်ရက်ကြသည့် သူလေးတွေ...။

ရေစက်ကြည့်ပေမဲ့ သူမနှင့် မဆုံနိုင်ကြပါဘူး နှင်း၊ ဟု ရင်တွင်းမှ ထိရှုစွာ ညည်းတွားမိသည်။ နှင်းနှင့် သူမက ဘဝတူများအဖြစ် အပျိုကြီး အန်တီမာ ရင်ခွင်တွင် နွေးထွေး လုံခြုံခွင့်ရကြသည်။ မောင်နှမသုံးယောက်တွင် နှင်း၏ မိခင်က ဒုတိယဖြစ်ပြီး နှင်း လူ့လောကထဲ ရောက်ပြီး မကြာခင်မှာပင် မိဘနှစ်ပါးစလုံး ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ဆုံးပါးသွားကြသည်။ ဤအဖြစ်အပျက်ကိုပင် နှင်း၏ ကံကောင်းမှုတစ်ရပ်အဖြစ် သူမနှင့် နှိုင်းစာ၍ နှင်း ဘဝကို အားကျခြင်းဖြစ်သည်။ သူမ မိခင်ဖြစ်သူမှာ အငယ်ဆုံး...။

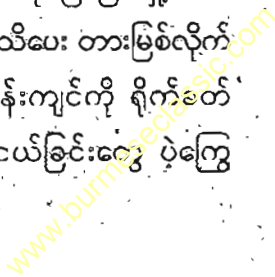
သူမကတော့ မိဘနှစ်ပါး အစုံအလင် ရှိခဲ့ပါလျက် ရှင်လျက်နှင့် ဘဝသေဆုံးခဲ့ရသူပဲဖြစ်သည်။ အပြစ်ဟူသမျှ မညှဉ့်စု ကျေနပ်ခဲ့ပါလျက် ငြိုငြင်ပစ်ပယ် ခံရသူဖြစ်ခဲ့သည်။

ဖေဖေနောက် အမျိုးသမီးက သမီးတစ်ယောက် ပါရှိခဲ့ပြီး ဖေဖေနှင့် သားတစ်ယောက် ရခဲ့ပါသည်။

သို့စေလျက် သူမနှင့် ဖေဖေတို့၏ ဆက်ဆံရေးကို တားမြစ်ချုပ်ချယ် ထားနိုင်သည့် အတတ်ပညာအောက်တွင် သူမကို ဖေဖေ မေ့လျော့တတ်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ သူမဘဝတွင် နှင်းတို့၏ အေးရိပ်ခိုဝင်စရာ ရင်ခွင်ဆိုသည်မှာ အန်တီမာ ကိုယ်တိုင်မှလွဲပြီး တခြားမည်သူမျှ မဖြစ်နိုင်ပါပြီ။

“မဖြူဖြူစိုးလေးက ပန်ချီနဲ့ နည်းနည်းဆင်တယ်နော်” လက်သည်းရှည်များကို တိုက်ချွတ်ပုံဖော်ရင်းမှ နှင်းက သူမကို မကြည့်ဘဲ ပြောနေပြန်၏။ ‘အင်း’ ဟု ခေါင်းညိတ် အသံပြုပြီးမှ မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်ဖြင့် မျက်နှာကို ဖုန်းကွယ်လိုက် ခြင်းမှာ ကြေကွဲမှုများ စွန်းထင်နေသည့် မျက်ဝန်းညှိများကို မမြင်တွေ့စေချင်၍ပဲ ဖြစ်သည်။

‘နှင်း... ပန်းချီ... ခေါင်းမူးတယ်’ ဟုပြောပြီးရှေ့ဆက် လာမည့် စကားများကို တစ်ခါတည်း အသိပေး တားမြစ်လိုက် သည့်အခါ ဆိတ်ငြိမ်ခြင်းသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ရိုက်ခတ် လွှမ်းမိုးစပြုလာသည်။ ဝမ်းနည်းအားငယ်ခြင်းတွေ ပဲ့ကြွ



ဟိုက်စားနေသည့် ရင်မှာ အရာရာကို အလိုလိုက် အကြိုက် ဆောင်တတ်သည့် လူတစ်ယောက်ကို တမ်းတမ်းမက်မက် သတိရ၏။

ရွှေတိုက်စိုးရယ်...

ကျွန်မရဲ့ တမ်းတလွမ်းဆွတ်နေခြင်းတွေကို ရှင်သာ ပိုင်စိုးပါ။

ဝမ်းနည်းအားငယ် ကြေကွဲစရာကောင်းတဲ့ နေ့ရက်များ စွာကို ရင်ဆိုင်ခံနိုင်ရည်ရှိဖို့ ကျွန်မ ဘဝထဲမှာ ရှင်ရှိနေမှ ပြည့်စုံနိုင်မှာပါ...။

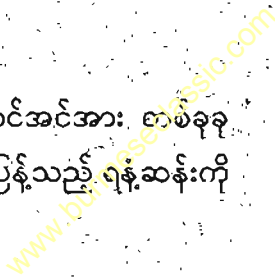
\* \* \*

“ရွှေတိုက်စိုး”

ခပ်ငြိမ်ငြိမ် ဖြစ်ရုံလေး တိုးသံသယ ဖွင့်ထားသည့် ကတ်ဆက်ဆောက်မှ လွင့်ပြန်စီးမျောလာသည့် အနောက်တိုင်း တေးတစ်ပုဒ်ကို ကြားနေရသည်။ အပြာနုရောင် နံရံပေါ်တွင် ချိတ်ဆွဲထားသည့် ရှုခင်းပန်းချီကားချပ်ကို ငေးမောကြည့်နေမိသည်။ စိမ်းညိုညို သစ်ပင်အုပ်များကြားမှ စီးဆင်းဖြာကျလာသည့် ရေတံခွန်ကို ဖြူဖွေးလှပစွာ မြင်ရသည်။ အေးမြစိမ်းအေးသည့် ကြည်နူးဖွယ် မြင်ကွင်းကိုကြည့်ပြီး မျက်နှာလှေ့၍ အအေးခွက်ကို ပိုက်တံဖြူဖြူလေးဖြင့် တိုးဖွေဆော့ကစားလိုက်သည်။

“မခိုင်”

တိုးရှိုက်သည့် အသံမှာ ဆွဲဆောင်အင်အား တစ်ခုခု ရှိနေသည်ဟု နားလည်လိုက်၏။ သင်းပြန်သည့် ရန်ဆန်းကို



ရှုရှိုက်မိသည့် အခိုက်အတန့်မှာပင် နီးပါးစွာ ရပ်တန့်ကာသည့် အရိပ်တစ်ခုကြောင့် ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်လိုက်မိသည်နှင့် သူမ ရင်မှာ အတိုင်းအဆမဲ့ လှုပ်ရှားကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

“ဪ... ရွှေတိုက်စိုး လာလေထိုင်”

ခိုင်မမ၏ နေရာပေးသံနှင့်အတူ ကုလားထိုင်များကို တွန်းရွှေ့လိုက်သံကို ကြားရသည်။ ကျွမ်းဝင်ရင်းနှီးခြင်း မရှိသည့် မျက်နှာပြင်ကို သူမ ရှေ့တည့်တည့်တွင် မြင်ရသည်။

“ကဲ... ဘာသောက်မလဲပြော၊ သံပုရာလား”

“ရပါတယ်”

ခိုင်မမက သံပုရာရည်တစ်ခွက် ထပ်မှာပေးပြီးနောက် သူမကို တစ်ချက်လှည့်ကြည့်၏။

“မိတ်ဆက်ပေးမယ်၊ သူက မေပန်းချီတဲ့၊ ပန်းချီ သူက ရွှေတိုက်စိုး”

“ဟုတ်ကဲ့ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်”

အသိအမှတ်ပြု စကားသံက ပကတိ ငြိမ်းချမ်းချိုမြိန် သည်ဟု သူမ ထင်သည်။ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်မှလွဲ၍ တည်တင်းအေးစက်သော သူမ မျက်နှာပြင်က ငြိမ်သက်

မည်မှာ သေချာသည်။

ရွှေတိုက်စိုးဆိုသူနှင့် ခိုင်မမတို့ စကားများစွာ ပြောကြသည်။ ဟိုးအရင်တည်းက ရင်းနှီးကြသည့် သူများမို့ မိသားစုများအကြောင်း ပြောဆိုရယ်မောလျက်မှ အေးစက်တည်ငြိမ်သည့် သူမကို အကဲခတ် လှမ်းလှမ်းကြည့်တတ်သည့် ရွှေတိုက်စိုးကို သတိပြုမိသည်။

“မေပန်းချီက စာအရမ်းဖတ်တာဆို၊ ကျွန်တော့်ဆီမှာ ဟိုးအရင်တုန်းက စာအုပ်တွေ အများကြီးပဲရှိတယ်၊ ကျွန်တော် ပိုင်တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ မေမေ စာအုပ်တွေပေါ့၊ မေပန်းချီ လိုချင်ရင်ပြောပါ၊ ကျွန်တော် ယူခဲ့ပေးမယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ လိုအပ်ရင် ပြောပါမယ်”

ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်လိုစိတ် တစ်စုံတစ်ရာဖြင့် ကြိုးစားပြီး ပြောခဲ့သမျှ လိုလားဟန်မရှိ။ အေးစက်စက် အမူအရာအောက်တွင် သူ့ကြိုးစားမှုတို့ ကုန်ဆုံးသွားသလို ခံစားရ၏။ အမှန်ကို ဝန်ခံရမည်ဆိုလျှင် ရွှေတိုက်စိုးအနေဖြင့် သူမကိုမြင်မြင်ချင်း စိတ်မဝင်စားခဲ့ပါ။ အတန်းတူချင်းဖြစ်သဖြင့် နေ့စဉ် မြင်တွေ့ခဲ့ရသည့်မှာတော့ သေချာပါသည်။ သို့သော် ခိုင်မမနှင့်

သူငယ်ချင်း မဖြစ်မီ အချိန်ကာလ တစ်ခုအထိ သူမကို တခြား အဖော် တစ်ဦးတစ်ယောက်မှ မပါဘဲ သူမ တစ်ယောက်တည်း အမြဲလိုလို တွေ့ရတတ်သည်။ သူမ၏ ထူးခြားမှု တစ်ရပ် အဖြစ် သတ်မှတ်ခဲ့ဖူးသည်။

ခိုင်မမသည် ဗိုလ်တထောင်သို့ မြောင်းလာခဲ့ပြီးပြီးချင်း သူမနှင့် အပေါင်းအသင်း ဖြစ်သွားခဲ့ခြင်းကိုပင် ရွှေတိုက်စိုး တအံ့တဩ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ နောင်မှ သိရှိရသည်မှာ သူမသည် ခိုင်မမနှင့် ဟိုက်စကူးအထိ အတူတူနေခဲ့ပြီးမှ ကွဲသွားခဲ့သည့် ငယ်သူငယ်ချင်း ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ထို့အတူ အိမ်နီးချင်းဖြစ်ခဲ့ဖူးသည့် ရွှေတိုက်စိုးနှင့် ခိုင်မမတို့ ပို၍ ခင်မင်သွား၏။ သို့စေလျက် မေပန်းချီနှင့် ရွှေတိုက်စိုးတို့ ကျွမ်းဝင်ရင်းနှီးစွာ ဝေးစွာ။ စကားပင် မဖြောဖြစ်ခဲ့ကြဖူးအောင် အနေစိမ်းခဲ့ကြသည်။

အခုမှပင် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး အမှတ်ထင်ထင် ရင်းနှီးခွင့်ကြုံ၍ ခိုင်မမက မိတ်ဆက်ပေးသည့် အခါမှာတော့ သူမ၏စိတ်မှာ ရယ်ချင်သလိုလို ဘာလိုလိုနှင့် မျက်နှာထားတင်းတင်းလေးနှင့် သူမ၏ ထိမထင်ဟန် အပြုအမူလေးများနှင့် အေး

စက်မှုအတွင်းမှ ထူးခြားမှု တစ်စုံတစ်ရာကို အဦးဆုံး စတင်ခံစားရကြောင်း ဝန်ခံရမည်မှာ သေချာသည်။

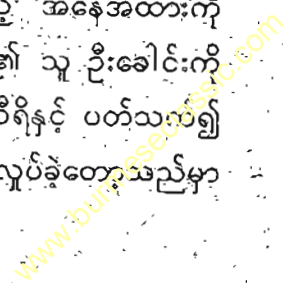
ရိုးရှင်းသည့် သူမမျက်နှာပြင်လေးထက်တွင် သနပ်ခါး မှုန်ဝါဝါလေးများကို သစ်ဆန်းစွာ မြင်ရသည်။

“ဟိတ်... ရွှေတိုက်စိုး၊ ဟိုမှာ သီရိ မဟုတ်လား...”

ခိုင်မမ အသံကြောင့် လမ်းဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်မိ၏။ သွယ်နွဲ့သည့် ဆံပင်ရှည်များကို ခါယမ်းရယ်မောလျက် သူ မသိသော လူငယ်တစ်ဦး၏ လက်မောင်းကို တွဲခိုဆုပ်ကိုင်ထားသည့် သီရိ၏ အပျော်မျက်နှာကို မြင်ရသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်ကားပေါ်တက်၍ မောင်းထွက်သွားသည်မှ အစ အားလုံးကို မမှိတ်မသုန် ဝေးမောကြည့်နေမိသည်။

“ဆောရီး... နင် အရမ်းခံစားသွားရမယ်မှန်း ငါ အသိဘူး”

ရုတ်တရတ် ဆိတ်ငြိမ်သွားသည့် အနေအထားကို ခိုင်မမ၏ တောင်းပန်သံ ထွင်းဖောက်၏ သူ ဦးခေါင်းကို ညင်သာစွာ ခါယမ်းပြလိုက်ရသည်။ သီရိနှင့် ပတ်သက်၍ ရွှေတိုက်စိုး၏ နှလုံးသားကို မတုန်လှုပ်ခဲ့တော့သည်မှာ





ကြာခဲ့ပါပြီ။

“ငါ့ကို တောင်းပန်းစရာ မလိုပါဘူး မခိုင်၊ ငါတို့ ဇာတ်လမ်းက ပြီးသွားခဲ့ပါပြီ၊ ကဲ... ငါသွားမယ်၊ မေပန်းချီ ကျွန်တော်ကို ခွင့်ပြုပါဦး”

နှုတ်ဆက်ကျောခိုင်းသွားသူ၏ ကျောပြင်ကို ငေးမော နေမိသည်။ ရှည်လျားမြင့်မိုးသည့် အရပ်သည် သူမနှင့် နှိုင်း ညှင် ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်၍ နေမည်မှာ သေချာလွန်း နေသည်။ ယောက်ျားပီသ ချောမောသည့် ရုပ်သွင်နှင့်ခိုင်မာ သည့် မေရိုးအကျ၊ စူးတောက်သည့် မျက်ဝန်းပိုင်ရှင်သည် ဆုံးဖြတ်ချက် တစ်ခုအတွက် မဖြစ်မနေ လုပ်ဆောင်မည့် လူဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြနေသည်။

“သီရိက မျက်နှာများတယ်၊ သီရိဆိုတာ သူ့ရည်းစား လေ”

ကရုဏာသံ လွှမ်းနေသည့် ပန်ဒါကို သူမ မကြည့်ပါ။ အအေးဖိုးရှင်းပေးပြီး နေရာမှ ထရပ်လိုက်သည်။

“ရွှေတိုက်စိုး သနားပါတယ်ဟာနော်”  
ဆိုင်အပြင်ရောက်သည်နှင့် ပြောလိုက်သည့် ခိုင်မမူ

ကောင်းကို သူမ မနှစ်သက်ပါ။ မပြောဘူးဟု ရည်ရွယ်ထား ပါလျက် စကားတချို့ နှုတ်မှ ပွင့်အံလာ၏။

“ခြေလက်ပြည်စုံပြီး ဒီလောက် ကျန်းမာရေးကောင်း နှုတ်လူကို ဘာလို့ သနားရမှာလဲ ပန်ဒါ”

သူမ စကားသည် ပန်ဒါ မျက်နှာကို ပုံပန်းမကျစွာ ဖြူမဲ့နေစေခဲ့သည်။

“အဲဒါကြောင့် နင့် ခက်နေတာသိလား ပန်းချီ၊ သူ့ ကျန်းမာရေးကိုကြည့်ပြီး သနားနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ သူ့နှလုံး သားကို သနားတာ၊ အခု သူ အသည်းကွဲသွားပြီ သိလား”

သူမသည် ရှေ့တည်တည့်မှ လာနေသူ ထစ်ဦးကို ငွင်းရှောင်ပေးလျက်မှ ပန်ဒါ စကားကို လက်မခံနိုင်စွာ ခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်၏။

“သိပ်ချစ်ပါတယ်လို့ ပြောနေတဲ့ သူတွေကို အရမ်း နှုတ်ပန်ဒါ၊ နောက်ပြီး အသည်းကွဲနေပါပြီဆိုတဲ့ ယောက်ျား တွေကိုလဲ သွားမနားနဲ့၊ သူတို့ မကောင်းပြောတဲ့ မိန်းကလေး တွေထက် သူတို့ကပိုပြီး သစ္စာမရှိကြဘူးဆိုရင် မင်းလက်ခံ မယ်”



“အဲသည်ထဲမှာ ရွှေတိုက်စိုး မပါဘူး ထင်တာပဲ”  
အားမပါတော့သည် ပန်ဒါ စကားသည် ဝိုးတဝါးနိုင်  
လှသည့်အတွက် သူမ ပြုံးမိသည်။

“အခုချိန်မှာ ဘာမှပြောလို့ မရသေးဘူး၊ အချိန်က  
အဖြေပေးပါလိမ့်မယ်”

လူတိုင်းကို အလွယ်နှင့် မယုံကြည်တတ်သော သူမ  
စကားကို ပန်ဒါသည် ထောက်ခံအားပေးခြင်း မရှိပါ။ သို့  
သော် ထိုအတွက်အဖြေကို ရွှေတိုက်စိုးနှင့် တွေ့ဆုံခဲ့ပြီး  
နောက်ထပ် တစ်လခွဲတိတိ အကြာတွင် ခိုင်လုံသည့်အဖြေကို  
ရရှိခဲ့၏။ ထိုတိကျသည့် အဖြေထဲတွင် သူမကိုယ်တိုင်  
ပါဝင်ပတ်သက်နေခဲ့သည့် အတွက်တော့ သူမကိုယ်တိုင်ပင်  
အံ့ဩတုန်လှုပ် ခဲ့ရဘူးသည်မှာ တကယ်တော့ ရယ်စရာ  
သက်သက် မဟုတ်ခဲ့ပါ။ တကယ်အဖြစ်အပျက်များသာ  
ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

“ဟိုမှာ ရွှေတိုက်စိုး လာနေတယ်”

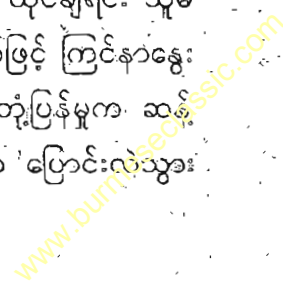
ထိုစကားစုကို ပန်ဒါ ပြောခဲ့သည်မှာ ယခုအကြိမ်နှင့်  
ဆိုပါလျှင် ဆယ်ကြိမ်တိတိ ရှိနေပြီဖြစ်ကြောင်းကိုတော့

သူကိုယ်တိုင် သတိထားမိချင်မှလည်း ထားမိပါလိမ့်မည်။  
အခုဆိုလျှင် ရွှေတိုက်စိုးသည် သူမနှင့် လိုဝရင်းနီးကျွမ်းဝင်  
နေ ကြိုးစားခဲ့သည်မှာ အတော်အသင့် အောင်မြင်ခဲ့ပြီ  
ဖြစ်ကြောင်း သူမအပြင် ရွှေတိုက်စိုးလည်း သိနေပေလိမ့်မည်။

သိရီဆိုသော မိန်းကလေး၏ အမည်သည် သူနှင့်  
ညီညွှန်မှု မသက်ဆိုင်တော့ကြောင်းကို ဒုတိယအကြိမ်မြောက်  
ပြောဆိုဝန်ခံခဲ့ပြီး ချိန်မှစ၍ ထိုအမည်သည် သူမနှင့် ရွှေတိုက်  
ကြားတွင် ရှိမနေစေရန် ကြိုးစားခဲ့သည်မှာ ထင်ရှားသည့်  
ရွှေတိုက်စိုး၏ လုပ်ဆောင်ချက်များကို သူမ မြင်တွေ့နေရ  
လာသည်။ ထို့အပြင် သူမကို လိုအပ်သည်ထက် ပိုမိုလွန်ကဲစွာ  
အစိုက်ခြင်းဖြင့် သူမ စိတ်အစဉ်ကို ပြောင်းလဲသွားအောင်  
ပြုစုတီးခဲ့သည်။

“ပန်းချီ နေကောင်းရဲ့လား၊ နည်းနည်းပိန်သွားသလိုပဲ”

လွတ်နေသည့် ခုံတစ်ဖက်စွန်းတွင် ထိုင်ချရင်း သူမ  
မျက်နှာကို စေ့စေ့စူးစူးကြည့်၍ စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် ကြင်နာနွေး  
သွေးစွာ မေးမြန်းစုံစမ်းမှုအတွက် သူမ တုံ့ပြန်မှုက ဆန့်  
ကျင်ဘက် အနေအထားအဖြစ် တိကျစွာ ပြောင်းလဲသွား



တတ်သည်။ သူမေးသမျှ တစ်စုံတစ်ရာ တုံ့ပြန်မဖြေဘဲ မျက်ခုံးများကို အလိုမကျစွာ အတွန့်ကျိုး၍ မကျေမနပ်ဟန် တစ်ချက်မျှကြည့်ပြီး မျက်နှာလွဲထားခြင်းပဲဖြစ်၏။

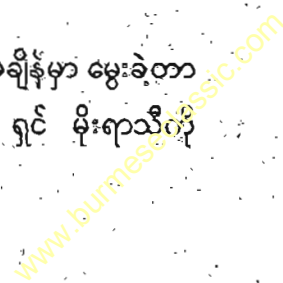
အသိအမှတ်မပြုဘဲ ဥပေက္ခာဆန်လွန်းသည့် သူမ၏ ရိုင်းပြသည့် ဆက်ဆံရေးကျကျများအတွက် ရွှေတိုက်စိုးထံမှ မည့်သည့်အခါမျှ စိတ်ဆိုးခြင်း အပြစ်ယူ ငြူစူခြင်းမရှိသည့် အခါ သူမ အနည်းငယ် အံ့ဩမိကြောင်း ဝန်ခံရမည်။ သို့သော် ရွှေတိုက်စိုးက သူမကို ချစ်တယ်ဟု ပြောလာသည့် အချိန်မှာပင် ထိုအံ့ဩမှု အလုံးစုံတို့ ကွယ်ပျောက်ခဲ့ရသည်။

သူမ၏ ထူးခြားသည့် အပြုအမူများ၊ ခေါင်းမာကာ တစ်ဇွတ်ထိုး ဆန်မှုများ၊ အေးစက်၍ ဥပေက္ခာဆန်မှုများကို ရွှေတိုက်စိုးသည် မညည်းမညူ အပြုံးမပျက်ရှိ၍ နေနိုင်ခဲ့ခြင်းမှာ သူမ နှလုံးသားကို သိမ်းပိုက်သွားတော့မည့် ရွှေတိုက်စိုး၏ စစ်အေးတိုက်ပွဲများသာ ဖြစ်ကြောင်း သူမ သိခဲ့ရသည်အချိန်သည် လွန်စွာနောက်ကျခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော ရွှေတိုက်စိုးကို သူမ နင့်စူးမြတ်နိုးစွာ ချစ်မိနေပြီဖြစ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ရွှေတိုက်စိုးသည် သူမအရင်

ချစ်သူတစ်ဦး ရှိခဲ့ဖူးသည်မှလွဲ၍ တခြား စိတ်ညစ်စိတ်ပျက် သောက်စရာ အပြုအမူများဖြင့် ကင်းခဲ့သူပဲဖြစ်သည်။ သူမကို စေတအရာရာ အလိုလိုက် သည်းခံခြင်းဖြင့် စိတ်ပျက်ဖွယ် ကောင်းသော သူမ၏ ညံ့ဖျင်းမှုများဖြင့် အဆင်မပြေလှသည့် ဆက်ဆံရေး ကျတောက်မှုများကို မေ့လျော့ထားတတ်ခဲ့သည်မှာ ရွှေတိုက်စိုး၏ ချစ်စရာအကောင်းဆုံး အမူအကျင့် ဖြစ်သည်။

ရွှေတိုက်စိုးနှင့် သူမတို့ တိကျစွာ ချစ်သူများ ဖြစ်သွား သောနေ့တွင် ဣလိုင် မိုးသည်းသည်းများ ရွာနေခဲ့သည်ကို အမှတ်ထင်ထင် သတိရသည်။ ထိုမိုးစက်ပွင့်များသည် သူမနှင့် ပြောင်းလွဲခဲ့ပြီးနောက် မိုးရာသီကို သူမ ပို၍နှစ်သက်သဘော ကျစေသည့်အရာမှာ သူမချစ်ရသော ရွှေတိုက်စိုး၏ မွေးနေ့ ဖြစ်သည်။ ထိုမိုးရာသီ၏ နောက်ဆုံးတစ်နေ့တွင် ပါဝင်ပတ်သက် နေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

“ရှင်က မိုးသည်းသည်း ရွာနေတဲ့ အချိန်မှာ မွေးခဲ့တာ ဆိုရင် ရွှေတိုက်စိုး၊ ဒါကြောင့်မို့များ ရှင် မိုးရာသီကို အရမ်းချစ်သွားတာလား မသိဘူး။”



မိရေစက်များ စိုရွဲနေသည့် လမ်းတစ်လျှောက်တွင် ရွဲနစ်ရေအိုင်ငယ်လေးများကို ရှောင်ရှားရင်း တချို့ကို တမင်ဆင်း၍လျှောက်ရင်းမှ ထိုမေးခွန်းကို ရွှေတိုက်စိုး၏ မျက်နှာပြင်ကို ငေးမောကြည့်လျက် မေးလိုက်သည့်အခါ သဘောကျစွာ ရယ်မော၏။

“ဟုတ်မယ် ထင်တယ်၊ မောင် မိုးကို ချစ်တာတော့ အမှန်ပဲ၊ နောက်ပြီးဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကိုလဲ အရမ်းချစ်တယ်”

ရှည်မိုးသည် သူ့အရပ်ကို ငဲ့ကိုင်လျက် ခပ်တိုးတိုး ပြောပြီး သူမ လက်ဖဝါးကို ဆုပ်ညှစ်လိုက်သည့်အခါ သူမရင်မှာကြည်နူးခြင်း တစ်ဝက်ဖြင့် နှင့်စူးစွာကြေကွဲမိ၏။

“ကျွန်မ တကယ်ပဲ မိန်းမဆိုးလေး ဖြစ်နေပြီလားဟင် စိုး...”

ထိခိုက်ကြေကွဲနေသည့် သူမအသံသည် ဟန်မဆောင်နိုင်စွာ တုန်ခါနေမည်ဟု ထင်သည်။

“ဟေ့... အလဲကား စတာနော်၊ စိတ်မကောင်းဖြစ်မနေနဲ့၊ တကယ်ပဲကွာ၊ လူကသာ မာရေကျောရေနဲ့ ပြောနေ

တာ အသည်းက နုလိုက်တာ၊ ဘာကိုမှ ခံနိုင်ရည် မရှိဘူး” ဟုတ်ရဲ့လား။

ရွှေတိုက်စိုး၏ စကားများကို သူမ မယုံချင်ပါပဲလျက် ဒေဝဇဝါ အတွေးများဖြင့် ယောင်မှားစွာ တွေ့ဝေငြိမ်သက်နေမိသည်။ သူမဟာ တကယ်ကိုပဲ ခံနိုင်ရည် မရှိခဲ့ဘူးလားဆိုတာ သံသယအရင်းအမြစ်ကို ပထပဦးဆုံး ရှာဖွေလိုစိတ် ဖြစ်ပေါ်စေခဲ့သည်မှာ သေချာသည်။ သို့သော် သေချာတာတစ်ခုကတော့ ရွှေတိုက်စိုးသည် သူမ၏ အားနည်းချက်ကို အဦးဆုံး ရှာဖွေသိပြုမိခဲ့သူဖြစ်ကြောင်း တိတ်တဆိတ် ဝန်ခံမိတော့၏။

\* \* \*

www.burmeseclassic.com

ညက ညည့်နက်မှ အိပ်ပျော်ခဲ့သဖြင့် မနက်ခင်း မိုးလင်းခါနီးမှ မှေးခနဲ အိပ်သွား၏။

“သား... စိုး ဒေါက်... ဒေါက်၊ သားရေ... မေမေ ဆိုင်သွားတော့မယ်နော်၊ အပြင်မှာ သားစားဖို့ အားလုံးစီစဉ် ခဲ့ပြီပြီ”

အိပ်ရာထ နောက်ကျသွားပြီမို့ မေမေကို ခါတိုင်းထက် ကားနားအထိ လိုက်မပို့နိုင်တော့ပါ။ စားပွဲပေါ်တင်ထားသည့် နာရီကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ခုနစ်နာရီခွဲပြီးနေပြီမို့ အိပ်ရာမှ လှူးလဲထလိုက်ပြီး မျက်နှာသုတ်ပဝါ တစ်ထည်ကို ဆွဲယူလျှင် ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်လိုက်သည်။

“စိုးက ကျွန်မကို တကယ်ချစ်တာပဲလို့ အမြဲယုံမှား ချင်တယ်၊ တကယ်လို့ ရှင်က ကျွန်မကို သိရီကိုယ်စား

အစားထိုးခဲ့တယ် ဆိုရင်တောင်မှ ရှင်ကို ကျွန်မ မမုန်းပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ရှင်က ကျွန်မဘဝရဲ့ အချစ်ဦး အချစ်ဆုံး ဖြစ်နေလို့ပါပဲ”

ဖြူစင်အေးချမ်း၍ အနက်အဓိပ္ပာယ် အပြည့်အဝပါနေ သည့် စကားများစွာကို တည်ငြိမ်လေးနက်စွာ ပြောပြရင်း သူမ အချစ်ကို ပိုမို နက်ရှိုင်းစေခဲ့သည့် ချစ်သူကို အမှတ် ထင်ထင် သတိရ၏။

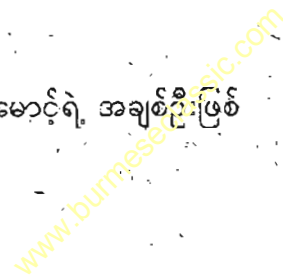
ပန်းချီရယ်...။

တကယ်တော့ မင်းလေးဟာ တကယ်ကို ဖြူစင်နူးညံ့ သူလေးပါ...။

သဘောထား ပြည့်ဝတဲ့ မင်းရဲ့ စိတ်ဓာတ်လေးကို လေးစားရသလို မင်းကို မောင် သိပ်ချစ်ပါတယ် ပန်းချီ။ ဘာလို့များ ပန်းချီနဲ့မောင် ချစ်သူတွေ အရင်မဖြစ်ခဲ့ ရတာပါလိမ့်။

အခုတော့ကွာ။

မောင် သိပ်ချစ်ရတဲ့ ပန်းချီက မောင်ရဲ့ အချစ်ဦးဖြစ် ခွင့်မရခဲ့တာ။



ဟား... အပြစ်ရှိတဲ့ မောင်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ၊ အခွင့်ရယ်...။

မင်းပြောသလို မောင်က မင်းအတွက် အချစ်ဦး ခေတ်အတွက်တော့ မင်းလေးက...

မေပန်းချီကို အနီးကပ်ဆုံး အနေအထားအဖြစ် ခိုင်မာနှင့် အအေးဆိုင်အတူ ထိုင်နေစဉ်မှာပင် သတိပြုမိခဲ့ခြင်းတို့ သူဝန်ခံရမည်။ လှနုငယ်သည် မျက်နှာပြင်၏ အေးစတင်တည်တင်းနေမှုများကို ဖြတ်ကျော်၍ သူ့အဦးဆုံး စိတ်ထဲ စားစေခဲ့သည့်အရာမှာ အမှတ်မထင် အကြည့်ခြင်းဆုံ ဖြစ်လိုက်သည့် မျက်ဝန်းအကြည့်များတွင် နှစ်ထင်မြုပ်ဝင်နေသော အရောင်တချို့ကို သူမြင်တွေ့လိုက်ရသည်ဟု ခံစားခဲ့သည်မှာ အစပြုခဲ့သည်။

တလဲလဲ တောက်ပရက်ဖြာနေသည့် မျက်ဝန်းညိုများတွင် အလွန်တစ်ရာ အပြစ်ကင်းစင် နူးညံ့သိမ်မွေ့မှုများဖြင့် သူ့ကို အံ့ဩမှင်တက်သလို ငေးဝေစွာ ကြည့်နေပြီးနောက် အေးချမ်းနွေးထွေးသည့် အပြစ်ကင်းသည့် အရိပ်အရာများ အားလုံးယူပစ်သလို ကွယ်ပျောက်သွားပြီး စိမ်းလဲ့သော

အကြည့်များ ရုပ်ချင်းအစားထိုး ဝင်ရောက်လာခဲ့တာ။

နောက်ပြီး ပွင့်ဟသွားသည့် နှုတ်ခမ်းထူထူလေး တဖြည်းဖြည်း တင်းတင်းရင်းရင်း စေ့ပိတ်သွားပြီး လောကကို စိန်ခေါ်နေတဲ့ မျက်နှာလေးဖြင့် ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုမစိုက်ဘဲ သူမကိုယ်သူမ အရမ်းအံ့ထင်ကြီးပြီး ယုံကြည်မှု အပြည့်အဝ ရှိနေသည့် ပုံစံလေးများကိုပါ သတိပြုမိခဲ့သည်။

စကားပြောဖြစ်ပြန်တော့လည်း သူ ထင်ထားသည့် အတိုင်း အယုံအကြည် ကင်းမဲ့စွာပင် သူနှင့် နောက်ထပ်တွေ့ဆုံ ပတ်သက်ရန် ဆန္ဒမရှိကြောင်း ပြတ်တွောင်းစွာပင် ဆက်ဆံခဲ့သည်။

သီရိ၏ ရဲတင်းသွက်လက်မှုများ ပူလောင်စူးရှသည့် အလှများကြောင့် သီရိကို သူချစ်သည်ဟု ထင်ခဲ့ဖူးသည်။ သို့သော် သီရိကို အမှန်တကယ် သူ မချစ်ကြောင်းကိုတော့ သီရိ အခြားသူများနှင့် တွဲသွားသည့် အခိုက်အတန့်မှာပင် မည်သည့်ဝေဒနာမှ မခံစားရဘဲ ဟင်းလင်းဖြစ်နေသည့် နှလုံးသားမှ အသိပေးခဲ့သည့် သီရိနှင့် ပတ်သက်၍ သူ အမှန်တကယ် မခံစားခဲ့ရပါ။ သူ့နှလုံးသားကို အမှန်တကယ်

လှုပ်ရှားခံစား စေခဲ့သည့်သူမှာ တည်တင်းအေးစက်၍ စကားကို အချိုးကျ ပြောပြစ်စွာ မပြောတတ်သော အဝါရောင် သနပ်ခါးကိုသာ လိမ်းခြယ်၍ မည်သူ့ကိုမှ အထင်မကြီးတတ်သော မယုံကြည်တတ်သော မေပန်းချီဆိုသော မိန်းကလေးပဲ ဖြစ် ခဲ့သည်။ ဖြူဖွေးသေးသွယ်သည့် မေပန်းချီသည် ခန္ဓာကိုယ်နှင့် မလိုက်ဖက်စွာ စိတ်ဓာတ်ရေးရာတွင် ကြီးမားပြတ်တောင်းနေခဲ့လိမ့်မည်ဟု သူ မယုံကြည်ခဲ့ပါ။

သူ မယုံကြည်ခဲ့သမျှကို ဖျက်ဆီးရိုက်ချိုး၍ မေပန်းချီသည် သူ့ကို မေးခွန်းများစွာ အပြုအမူများစွာဖြင့် မခံမရပ်နိုင်အောင် ခံစားခဲ့သည့်မှာ တခြား မည်သည့်မိန်းကလေးတွင်မှ မရှိနိုင်သော အရည်အချင်းတစ်ခုပဲ ဖြစ်သည်။ သူ့ကိုမှ မဟုတ်ပါ။ မည်သူ့ကိုမှ မေပန်းချီသည် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်စွာ မနေခဲ့တာ သေချာသည်။ သူမ၏ ခေါင်းမာ၍ တစ်စွတ်ထိုးဆန်မှုများသည် သူစိတ်ကို ပိုမိုလှုပ်ရှား ရုန်းကြွစေခဲ့သည်။ အပြုအမူများသာဖြစ်ကြောင်း သူမ ရိပ်စားမိခဲ့သည်မှာ မဟုတ်ပါ။

ဇွတ်အကင်း တိုက်ဆိုင်မှုများသည် သည်းခံလျစ်လျူ

ခြင်းများဖြင့် သူမကို စစ်အေးတိုက်ပွဲဖြင့် အနိုင်ယူလျက် သူမ နှလုံးသာကို သိမ်းပိုက်ခဲ့နိုင်သည်။ အပေါ်ယံ တင်းမာခက်ထန်မှုများကို ထွင်းဖောက်၍ အစွဲအလမ်း ကြီးမားစွာ အထိအခိုက် မခံနိုင်သည့် သူမကို များစွာ သနားညှာတာစိတ်ဖြင့် ချစ်မြတ်နိုးခဲ့သည်။

အထူးသဖြင့် မေပန်းချီသည် စစ်မှန်သည့် သူမဆန္ဒများကို မညှိသည့်အခါမျှ မည်သူ့ကိုမျှ ထုတ်ဖော်ပေးခြင်းမရှိဘဲ အထူးလျှို့ဝှက် သိပ်သည်းစွာ ခံစားနေထိုင်တတ်ကြောင်း အသေးစိတ် လေ့လာခြင်းဖြင့် သူ့ကိုယ်တိုင် သိခွင့်ရခဲ့သည်။ အမှန်စင်စစ် မေပန်းချီသည် တစ်ခါတစ်ရံ လွန်စွာမှ နားလည်ရခက်သော နူးညံ့သိမ်မွေ့သည့် မိန်းကလေးပဲဖြစ်သည်။

သံသယများသော အယုံအကြည် မရှိတတ်သော သူမကိုယ်တိုင်မှလွဲ၍ တခြားမည်သူ့ကိုမှ အထင်မကြီးတတ်သော သူမကို ကြည့်မရသလိုလိုနှင့် အရမ်းကြီး ချစ်သွားခဲ့မိခြင်းမှာ သူမ၏ အစွမ်းဆောင်နိုင်ဆုံး အရည်အချင်းပဲဖြစ်လိမ့်မည်။ ချစ်သူဘဝတွင် သူမသည် သူ့ကို လိုအပ်သည်ထက် ပိုမိုမြတ်နိုးခဲ့သည်မှာ သိသာထင်ရှားသော အမှတ်အသားများပဲ

ဖြစ်ခဲ့သည်။ ထိုအတူ သူ့အချစ်များကိုလည်း အကြွင်းမဲ့ သံသယမရှိ ယုံကြည်လက်ခံတတ်သည်မှာ သူမ၏ အထူးခြားဆုံး အမူအရာပဲ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ချစ်သူသက်တမ်း တစ်လျှောက်တွင် သူမသည် သူနှင့် ပတ်သက်သမျှ အပြုအမူ အပြောအဆို အနေအထိုင်မှစ၍ သူ ကြိုက်နှစ်သက်သည့် အစားအစာများကို ဂရုစိုက် မှတ်သားတတ်သည့်မှတစ်ပါး အခြားမိသားစုရေးရာများကို လုံးဝစိတ်ဝင်စားခြင်း မရှိသည်မှာ သေချာသည်။ ထိုအတူ သူမနှင့်ပတ်သက်သည့် မိသားစုအကြောင်း ကိုယ်တော်ကိုယ်တော့ ကိစ္စရပ်များကို သူ့ကို တိုင်ပင်ဆွေးနွေးခြင်း အလျဉ်းမရှိဘဲ အထူးလျှို့ဝှက် သိပ်သည်းစွာ နေခဲ့သည်။ အတွက် သူမ အပြုအမူကို သူ့ကိုယ်တိုင် လက်မခံခဲ့ပါ။

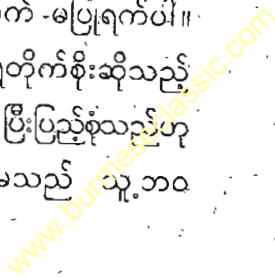
သူ့ကို ချစ်သူတစ်ယောက်အနေနှင့် တိုင်ပင်အားတိုစေချင်သည်မှာ သူ၏ အကြီးမားဆုံး ဆန္ဒပင်ဖြစ်ပြီး သူမနှင့် ပတ်သက်သမျှ အရာရာကို ဦးဆောင်၍ လက်တွဲရင်ဆိုင်ခြင်းဖြင့် မားမားရပ် ဖြေရှင်းပေးချင်၏။ သို့သော် သူ့ဆန္ဒသည် သူမ ရှေ့မှောက်အရောက်တွင် မကျေနပ်စွာပင် ပျောက်ဆုံးခဲ့ရသည်။

“ကျွန်မဘဝကို အရာရာ ဦးဆောင်နိုင်တဲ့ သူဟာ ရှင်ကိုယ်တိုင်ပဲဆိုတာ အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်ပြီးသားပါ။ ရွှေတိုက်စိုး... ကျွန်မ ကိုယ်တိုင်ကလဲ ရှင်ကို အားကိုးတယ်။ မြတ်နိုးတယ်။ ရှင် ကျွန်မကို ချစ်တယ်ဆိုတာထက် အဆင်သင့် ရာထောင်မက ရှင်ကို ကျွန်မ ပိုချစ်တယ်ဆိုရင် ရှင် ကျေနပ်ပါ။ ရှင် သိချင်နေတဲ့ ကျွန်မ မိသားစုအကြောင်း ဆိုတာ အခုလောလောဆယ် အတူရှိနေတဲ့ ရှင်နဲ့ ကျွန်မတို့ လောကီ စိတ်ဝင်စားစရာ မကောင်းဘူးဆိုရင် ရှင် ယုံကြည် နာနဲ့ လက်ခံပေးပါ”

သူမ စကားများသည် မှန်ကန်သည်ဟု ထင်လောက်အောင် ရှိသည်မှာ သေချာသည်။

သူမ ပြောသလိုပင် ကျေနပ်စေသည့် အကြောင်းအရာများကို ဖြတ်ကျော်၍ သူမ ဆန္ဒမပါသည့် အကြောင်းအရာများဖြင့် ချစ်သူစိတ်ကို သူ အနှောင့်အယှက် မပြုရက်ပါ။

သူမြတ်နိုးသည့် မေပန်းချီသည် ရွှေတိုက်စိုးဆိုသည့် သူ့ကို ချစ်နေခြင်းဖြင့် လောကတွင် အရာရာ ပြီးပြည့်စုံသည်ဟု သူလက်ခံရမည်။ ဤနည်းအားဖြင့် သူမသည် သူ့ဘဝ





အတွင်းသို့ အနက်ရှိုင်းဆုံး နေရာယူ တိုးဝင်နိုင်ခဲ့သူဖြစ်သည်။ မိသားစုနှင့် ပတ်သက်၍ တစ်စုံတစ်ရာ ရင်ဖွင့်ပြောဆိုခြင်း မရှိသည့် သူမကို ရွှေတိုက်စိုး ဘယ်သောအခါမှ စိတ်မဆိုး မိခဲ့ပါ။ သူ့မိသားစုအကြောင်း အထူးသဖြင့် သူ့မေမေ အကြောင်းကိုသာ သူမနှင့် ကျွမ်းဝင်ရင်းနှီးမှုရှိစေရန် တိုက်ဆိုင် မှုရှိလျှင်လည်းကောင်း၊ တမင်သက်သက်သော်လည်းကောင်း ပြောပြခဲ့ဖူးသည်။ ထိုအခါတိုင်း သူမသည် စိတ်ရှုပ် စိတ် ဆိုးခြင်းမရှိ၊ တစ်စုံတစ်ရာ ဝင်ရောက်ပြောဆို မေးမြန်းခြင်း လည်းမပြု၊ ပကတိ တည်ငြိမ်စွာ သူမနှင့်မည်သို့မျှ မသက် ဆိုင်သည်အလား ရှိနေတတ်၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ။

အသိရခက်သော သူမသည် သူ့အသက်နှင့်ထပ်တူ မြတ်နိုးရသော မိန်းကလေးအဖြစ် သူ့နှလုံးသားတွင် ဆက် လက်ရှင်သန်နေခဲ့သည်မှာ အံ့ဩဖွယ် ထူးဆန်းသည့် အချစ်ပုံ ဖြစ်၍ နေခဲ့သည်မှာ ပုံပြင်မဟုတ်ခဲ့ပါကြောင်း ဝန်ခံရမှာ သေချာသည်။

\* \* \*

ညစ်ညူးရှုပ်ထွေးနေသည့် စိတ်အစဉ်တို့သည် ရွှေတိုက် စိုး၏ မျက်နှာပြင်လေးကို မြင်ရသည့် အခိုက်အတန့်တွင် သွင့်ပြယ်မှေးမှိန်သည်ဟု ထင်သည်။ သူ့လက်မောင်းကို သွဲခိုဆုပ်ကိုင်ထားရခြင်းဖြင့် အားကိုးအားထား မားမား တော်မတ် ရပ်တန့်နိုင်မည်သူတစ်ဦး သူမဘဝတွင် ရှိနေပြီဟု အေးငယ်ဝမ်းနည်းနေရသည့် နေ့ရက်များကို ဂုဏ်ယူဝင့်ကြား လိုက်ချင်ပါသည်။

“ပန်းချီ ပျော်သလားဟင်”

သူမ လက်ဖဝါးတစ်ဖက်ကို ညစ်ထွေးဆုပ်ကိုင်လျက်မှ နှာကိုယ်ကို ခပ်ကိုင်ကိုင်ပြု၍ တိုးတိုးမေးလာသည့်အခါ သူမ ခေါင်းညတ်ရယ်မောခြင်းဖြင့် ရင်မှာ အပျော်မြစ်တို့ နှစ်ဆင်းကြသည်။ ရှည်လျားမြင့်မိုးသည့် ချစ်သူနှင့် ဆန်ကျင် သက်ဖြစ်၍ နေရခြင်းအတွက် သူမ ဘယ်သောအခါမှ

စိတ်ပျက် ငြူစုခဲ့ခြင်း မရှိပါ။ ချစ်သူများနာကို မော့ကြည့်လျက် နွေးထွေးသည့် မျက်ဝန်းများကို ထာဝရငေးမောကြည့်နေချင်သည်မှာ သူမ အလိုချင်ဆုံးသော ဆန္ဒတစ်ခုအဖြစ် ပါဝင်နေခဲ့သည်။

ရွှေတိဂုံဘုရားကို ဓာတ်လှေကားဖြင့် တက်မည်။ ချစ်သူ အကြံကို ပြတ်သားစွာ သူမ ငြင်းဆန်ကန့်ကွက်ခဲ့သည်။ လှေကားထစ်များအတိုင်း ချစ်သူလက်ကို တွဲခို၍ တက်ရသည်မှာ သူမအမြတ်နိုးဆုံးအရာဖြစ်သည်။ ဘုရားရင်ပြင်ပေါ်သို့ ရောက်ရန် အတော်လေး လိုသေးသည့်အတွက် ရွှေတိုက်စိုး၏ လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်မှီခွဲလျက် မျက်နှာပြင်ကို ငေးမောကြည့်၍ တက်ရသည့်အခါ ဖြစ်ပေါ်လာသည့် မောလျခြင်းတို့ ကွယ်ပျောက်နေ၏။

“စိုးရော ကျွန်မ လိုပဲလားဟင်”

“ဟင့်အင်း... ပန်းချီ ပျော်တာစာက ပိုပြီးပျော်တယ်၊ နောက်ပြီး ပန်းချီ မောနေရက်နဲ့ မောင် စိတ်ချမ်းသာအောင် ညာပြောနေတာကို သိတော့ ပိုပြီးချစ်တယ်”

ကြည့်နူးခြင်းဖြင့် နှလုံးသားတွင် တလှုပ်လှုပ် ခံစား

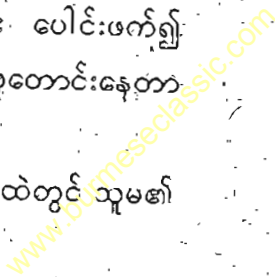
ရသည်။ အချစ်ဆိုသည်အရာဖြင့် ပြုစား၍ သူမ နှလုံးသားကို သိမ်းပိုက်နိုင်စွမ်းသည့် ရွှေတိုက်စိုးကို သူမက ပိုမိုမြတ်နိုးစွာ ကွယ်ငြိသွားခဲ့တာ ရှင် သိနိုင်ပါ့မလား စိုးရယ်...

မိဘနှစ်ပါး မေ့လျော့နေသည့် သူမ၏ မွေးနေ့ကို သူမ ချစ်သူက အမှတ်တရ တန်ဖိုးထား၍ အထိမ်းအမှတ် တစ်ခုအဖြစ် ပြုစေခဲ့သူ...။

ကျွန်မ ဘဝရဲ့ ပျော်ရွှင်မှုဆိုတာ ရှင်ကိုယ်တိုင်ပါ ရွှေတိုက်စိုး။ ဘုရားရင်ပြင်ပေါ်တွင် အချိန်ကြာကြာထိုင်၍ ဆုံးနိုင်သော ဆုတောင်းမှုများထဲတွင် ဘဝကခေလွန်းသော အပန်းချီသည် သံသရာတွင်ပြုခဲ့ဖူးသမျှ ကုသိုလ် အဆက်ဆက်တို့ဖြင့် ယခုခံစားနေရသည့် ဝင့်ဒုက္ခဆိုးမှ ကင်းလွတ်ပါအဟူသော ဆုဖြင့် သူမကိုယ် သူမ နှစ်သိမ့်မိ၏။

“ဘာတွေ ဆုတောင်းနေတာလဲကွာ၊ အကြာကြီးပဲ၊ ဘာလဲ ချစ်တဲ့သူနဲ့အတူ ဘဝဆက်တိုင်း ပေါင်းဖက်၍ ဘေးတစ်ရာ မြစ်တစ်ဖြာ ရပါလို့၏လို့ ဆုတောင်းနေတာ ဘုတ်လား၊ ပြည့်စေဗျာ”

ချစ်သူ၏ အပျော်အပြက် စကားများထဲတွင် သူမ၏



ကြေကွဲမှုများကို ကွယ်ပျောက်ပစ်လိုက်သည်။ မားမတ်ခိုင်ခန့်သည့် ရွှေတိုက်စိုး၏ မျက်နှာပြင်ထက်တွင် ဟန်ဆောင်မှုမရှိ၊ ရိုးရှင်းစွာ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးနေသည်မှာ သေချာသည်။ ဘုရားရင်ပြင်ပေါ်မှ အဆင်းတွင် သူမအတွက် အမှတ်တရ မွေးနေ့လက်ဆောင်ဆိုသည်မှာ ရွှေတိုက်စိုး၏ မျက်နှာပိုင်းဓာတ်ပုံကို ငွေရောင်အနား သပ်ထားသည့် ထောက်မှန်လေး ဖြစ်၍နေပြီး အသည်းသေးသေးလေးနှစ်ခု ထပ်နေသော ရွှေသားလက်စွပ်လေးကို သူမ၏ လက်သူကြွယ်တွင် သူ့ကိုယ်တိုင် ဝတ်ဆင်ပေးခြင်းဖြင့် အသိုင်းမလို ကွတ်တီဖြစ်နေသည်မှာ ပို၍အံ့ဩပျော်ရွှင်သွားစေနိုင်ခဲ့သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် စိုးရယ်၊ ကျွန်မအတွက် ပျော်ရွှင်မှု မှန်သမျှကို ဖန်တီးပေးစွမ်းနိုင်တဲ့ သူဟာ ရှင်တစ်ယောက်တည်းပါ”

ရွှေတိုက်စိုး၏ ဓာတ်ပုံလေးကို သူမ ရင်မှာအပ်လျက် လှိုက်လှဲတုန်ခါစွာ ကျေးဇူးစကားဆိုရင်း ချစ်သူမျက်နှာပြင်ကို မြတ်နိုးချစ်မဝနိုင်စွာ ဇံးမောကြည့်မိသည်။ အရူးလေးလိုပဲ ဟုပြောလျက် သူမ ဦးခေါင်းကို ဖွဖွင့်နမ်းသည့်အခါ ချစ်သူ၏

ပြီအမှုအတွက် ကျေနပ်ကြည်နူးစွာ ထာဝရအမှတ်ရအမည်မှာ သေချာသည်။

တိတ်ဆိတ်နေသော ညဘက်တွင် သူမ ဘယ်လိုမှ မပျော်နိုင်စွာ ရွှေတိုက်စိုးကို သတိရနေမိသည်။ အပြာရောင်အုပ်ဆောင်းဘေးနားမှ ရွှေတိုက်စိုး၏ မရယ်မပြုံး မျက်နှာသည်တည်လေးကို မမှိတ်မသုန် မျက်ဝန်းညှိများဖြင့် ငေးမောနေမိသည်။

အလွန်တစ်ရာ ည့်ဖျင်းသည့် မသိမ်မွေ့သော ဆက်ဆံရေး ကျဲတောက်တောက်များကို ဥပေက္ခာပြု၍ သူမ နှလုံးအိမ်အတွင်းသို့ ချဉ်းနင်းဝင်ရောက်နိုင်စွမ်းသည် ရွှေတိုက်စိုး၏ အရည်အချင်းကိုတော့ သူမ အံ့ဩစွာ အသိအမှတ် ပြုခဲ့ရသည်။

ရွှေတိုက်စိုးသည် သူမ၏ သူငယ်ချင်းလည်း မဟုတ်ပါ...။

ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေလည်း မဖြစ်ခဲ့ပါ...။ သာမန်မျှသာ အတန်းဖော် အဆင့်ထက်ပင် စိမ်းတင်းတိတ်တောင်းခဲ့ကြောင်း ဝန်ခံရမည်။ တည်းတင်းသော မျက်နှာနှင့် မည်သူတစ်ဦး တစ်ယောက်ကိုမှ အပေါင်းအသင်း

လုပ်ခဲ့သည် အမြဲလိုလို တစ်ယောက်တည်း ရှိနေသည်။ သူမတွင် ခိုင်မာသော ရောက်နိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။ သူမကိုယ်တိုင်လည်း ရွှေတိုက်စိုးကို နှင့်နှင်သီးသီး ချစ်မိသွားလိမ့်မည် မထင်ခဲ့။ သို့သော် ရွှေတိုက်စိုးကို နှင့်သိစွာ ချစ်မိသွားသည် အခိုက်အတန့်မှာပင် သီရိကိုယ်စား ဒုတိယနေရာတွင် အစားထိုး ဝင်ရောက်ရန် သူမကိုယ်တိုင် တိကျရဲရင့်စွာ ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။ ထိုအတွက် သူမသည် မည်သည့် အခါတွင်မှ နောင်တရလိမ့်မည် မဟုတ်ခဲ့ပါ။

ရွှေပုဂံစိုးရယ်...။

ကျွန်မ နှလုံးသားရဲ့ ရွေးချယ်မှုက သိပ်ကို မှန်ကန်တိကျခဲ့ပါတယ်။ နှစ်စူးစွဲမြဲတဲ့ ကျွန်မ အချစ်ဟာ ရှင်အတွက် ထာဝရတည်မြဲနေမယ်ဆိုရင် ရှင် ယုံပါကွယ်။ ချစ်သူဖြစ်ခဲ့ကြသည့် သက်တမ်းတစ်လျှောက် သူမသည် ရွှေတိုက်စိုး၏ မိသားစုကိစ္စကို ဘယ်တုန်းကမှ မေးမြန်းစပ်စုခြင်း မရှိခဲ့သလို သူမနှင့် ပတ်သက်သည့် အကြောင်းအရာ တစ်စုံတစ်ခုခု ရွှေတိုက်စိုးကို ဖွင့်ဟအသိပေး တိုင်ပင်ခဲ့ခြင်းမျိုးလည်း မရှိခဲ့ပါ။

ထို့ကြောင့် သူမသည် ရွှေတိုက်စိုးအမည်နှင့် အတန်းမှ သွဲ၍ တခြားပို၍ မသိခဲ့။ သို့သော် တစ်ခါတစ်ရံ ပြောပြအတ်သည့် ရွှေတိုက်စိုး၏ မိခင်ဒေါ်မြမြစိုး၏ အမည်ကိုဖြင့် သူမနှင့် အတန်အသင့် ကျွမ်းဝင်ခဲ့ရသည်။ ရွှေတိုက်စိုးအနေနှင့် သည်း သူမနှင့် ပတ်သက်သည့် မိသားစုအကြောင်းကို သိချင်စိတ်ဖြင့် မေးမြန်းခဲ့ဖူးသည် မှန်သော်လည်း နားလည်ရခက်လွန်းသည့် သူမကို နောက်ထပ်အကြိမ်အဖြစ် ဘယ်တော့မှ မေးမြန်းစစ်ကြောခြင်း မပြုတော့သည်မှာ သူမကို ချစ်တာတစ်ခုတည်းနှင့်ပင် ဖြစ်နိုင်သည်ဟု ယုံကြည်သည်။

ကျွန်မကို ခွင့်လွှတ်ပါ ရွှေတိုက်စိုး...။

ဘယ်လိုမှ ပျော်စရာမကောင်းတဲ့ ကျွန်မရဲ့ မိသားစုအကြောင်းကို ရှင်ကိုပြောပြနိုင်ဖို့ အတန်တန် ကြိုးစားခဲ့ပေမဲ့ ကျွန်မ နှလုံးသားက ခံနိုင်ရည် နည်းပါးလွန်းနေတယ်။ တစ်နေ့နေ့ကြရင်တော့ ကျွန်မရဲ့ ပတ်သက်သမျှ ရှင်တိတိကျကျ သိနိုင်ရမှာပါ စိုးရယ်...။

\* \* \*

www.burmeseclassic.com

အမှန်ကို ဝန်ခံရမည်ဆိုလျှင် မိုးရာသီကို သူမမကြိုက်ပါ။ မိုးရေစက်များကို ချစ်တတ်သော သူမသည် ရွှံ့နုပေစင်သည့် လမ်းများတွင် လျှောက်ရခြင်းအတွက် နှစ်သက်ပျော်ပိုက်ခြင်း မရှိသည်မှာ သေချာသည်။ သို့သော် သူမသည် ရွှေတိုက်စိုးကို ချစ်မိသည့်အချိန်မှ စတင်၍ မိုးထဲ ချစ်သည့် ချစ်သူနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက် မဖြစ်လိုစွာ သူမ မနှစ်သက်သော မိုးရေစိုရွံ့နေသည့် လမ်းများ၊ ရွှံ့စပ်စပ်အိုင်ဖေးလေးများကိုမှမကျန် ရွှေတိုက်စိုး၏ လက်ကို တွဲခိုချိတ်ဆက်ခြင်း မညည်းမညူ လျှောက်ခဲ့ဖူးသည်။

ရွှေတိုက်စိုးကို ချစ်နေရခြင်းဖြင့် အရာရာကို သူမ မေလျော့ထားခြင်းပဲ ဖြစ်သည်။ စိစွတ်အေးစက်သည့် နေ့ရက်များကို သူမ မနှစ်သက်နိုင်စွာ ရင်ဆိုင်နေရသည့် အဖြစ်ကို

ချစ်သူမျက်နှာ ပျော်ရွှင်ကျေနပ်နေခြင်းဖြင့် အစားထိုး ပြောပျောက်ခဲ့သည်။

“မနေ့က နှင့် မွေးနေ့ဆို ငါတို့လဲ ဘာမှမစားရပါလား။”

T 13 (တိဿာတ်တင်း)ဆောင်ရွှေ အရောက်တွင် ပန်ဒါက မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ တမင်သက်သက် မဟုတ်သော အပြုံးငွေ့ငွေ့ဖြင့် ‘လက်ဆောင်ပေးဖို့ရော သတိရရလား’ ဟု တုံ့ပြန်အမေးမှာ ပန်ဒါ နှုတ်ခမ်းတို့ အလိုလို စေ့ပိတ်သွားခဲ့သည်အတွက် ပျော်ရွှင်မှု မဖြစ်ထွန်းသောလည်း ပန်ဒါကို စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စေနိုင်ခဲ့သည်။

‘မဟုတ်မခံ ဆတ်ဆတ်ကြလေး’ ဟု အရယ်မျက်နှာဖြင့် ရွှေတိုက်စိုးက ဝင်ပြောသည့်အခါ သူမ မျက်နှာက အလိုမကျ နိုင်စွာ မှုန်တည်အေးစက် သွားခဲ့သည်။ ကင်နံတင်းဘက်သို့ လျှောက်လှမ်းနေသည့် ခြေလှမ်းတို့ တုန့်ဆိုင်းသွားသလို ခံစားရသည်။ ချစ်သူကို အပြစ်ယူခြင်း မဟုတ်သည့်တိုင် ဒဏ်ရာများစွာ ရှိနှင့်နေသည့် နှလုံးသားတို့က နာကျင်ချင်နေ၏။ အအေးဆိုင်မှာ ထိုင်မိသည့်အထိ သူမ နှုတ်ခမ်းတို့ နေမိသည့်အခါ ရွှေတိုက်စိုးထံမှ မေးခွန်းဆန်သည့် မျက်ဝန်း

များဖြင့် စတင်ရင်ဆိုင်ရတော့သည်။

သက်ပြင်းတစ်ရှိုက်မှာ မပျော်ပိုက်မှုများ မျောပါသွားလျှင် ကောင်းမည်ဟု စိုးတဝါး တွေးမိသေးသည်။ သံပရာရည်တစ်ခွက်စီ မှာသောက်ရင်း သူမမှာ ရွှေတိုက်စိုး သံသယကင်းအောင် နေပြရင်း လူတစ်ယောက်၏ ပုံမှန်လည်ပတ်မှုအကြောင်းကို ယောင်မှားစွာ စဉ်းစားနေမိသည်။

‘ရွှေတိုက်စိုး ကျွန်မ ငှက်တစ်ကောင် ဖြစ်သွားရင် ကောင်းမလား’ ဟု မေးလိုက်မည် ပြုစဉ်မှာပင် ဟိုးအစေးဆီမှ လျှောက်လာနေသော ပြေပြစ်လှပသည့် ခရမ်းနုရောင် အရိပ်တစ်ခုကို အဦးဆုံး သတိထားမိခဲ့သည့်အခါ ထိုမေးခွန်းသည် သူမ လည်ချောင်းဝတွင် အလိုလို ကွယ်ပျောက်သွားခဲ့သည်။

“စိုး... ကျွန်မ စာကြည့်တိုက်ဘက် သွားချင်တယ်”

အစီစဉ်တကျ ယုံလောက်နိုင်စရာ အကြောင်းရှိသည့် ကိစ္စတစ်ခု သူမကိုယ်တိုင် ရုတ်တရက် ဖန်တီးလျက် နေရာမှ ထရပ်လိုက်သည့်အခါ တားမြစ်မည့်သူ ဘယ်သူမှ မရှိခဲ့တာ သေချာသည်။ ဒါကလည်း သူမ၏ ရိုင်းပြမှုများစွာထဲက

တစ်ခုအဖြစ် ပါဝင်နေခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ အအေးဖိုးကို ရှင်း၍ နေရာမှ ဦးဆောင်ထွက်ခဲ့သူမှာ သူမဖြစ်နေပြီး ဦးတဝါး အကြည့်များဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့သူမှာ သန္တာစိုးဆိုသည့် အမေတူ အဖေကွဲ ညီမလေးပဲဖြစ်၍ နေလိမ့်မည်။

“ဟဟ... ကိုယ်အခုမှ သတိရတယ်၊ ကိစ္စတစ်ခုမေ့နေလို့ ပန်းချီ ကိုယ် စာကြည့်တိုက်ဘက် မလိုက်နိုင်တော့ဘူး အဲဒါ...”

“ရပါတယ်၊ ပန်းဒါ ပါနေတာပဲဥစ္စာ၊ စိုး သွားစရာရှိတာ သွားပါ”

“ကျေးဇူးပဲ ပန်းချီ၊ ဒါဆို ကိုယ် သွားမယ်နော်” ဆိုင်နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်း အရောက်တွင် ရွှေတိုက်စိုး၏ အရေးတကြီး ပုံစံကြောင့် သူမတို့ စကားပြောနေကြသည့် အခိုက်အတန့်မှာပင် သိပ်အလှမ်း မကွာတော့သည့် သန္တာစိုးကို မြင်နေရ၏။ ရွှေတိုက်စိုး သူမကို နှုတ်ဆက်ပြီး ကျောခိုင်း မသွားနိုင်ခင်မှာပင် ထိုနေရာမှ သူမ အဦးဆုံးခွာခဲ့သည်။

လူအများကြားတွင် သန္တာစိုး၏ ရိုင်းပြမောက်မာမှုကို သူမ မတွေ့ချင်ပါ။ နှုတ်တုံ့ချေပခြင်းဖြင့်လည်း ညီမဖြစ်သူ

ကို မနစ်နာစေလို။ စာကြည့်တိုက်သည် ထုံးစံတိုင်း တစ်ယောက်စ နှစ်ယောက်စ ရှိနေသည်မှလွဲ၍ လူရှင်းကာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေ၏။ ရည်ရွယ်ချက်မရှိဘဲ ရောက်ရှိလာ ရသည်မို့ စာအုပ်များကို ဆွဲယူကိုင်တွယ်ကြည့်နေသည်မှအပ မည်သည့်စာအုပ်ကို ရွေးချယ်သင့်ကြောင်း သူမ စဉ်းစား၍ မရခဲ့ပါ။

ရှောင်ကွင်းရုံမျှ သဘောမျိုးဖြစ်နေသဖြင့် သူမ စိတ် အာရုံသည် အဖိုးတန်လှသော စာအုပ်များတွင် မတွယ်ငြိနိုင်ဘဲ စာအုပ်များကိုသာ ကိုင်တွယ်ကြည့်ရှုရင်း ပန်ဒါသည် သူမနှင့် တဖြည်းဖြည်း အလွမ်းကွာစွာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ထိုစဉ် သူမ လုံးဝမျှော်လင့်ထားခြင်းမရှိသည် အရာစာစစ်ခုသည် သူမရှိ ရာသို့ ဗြုန်းစားရောက်ရှိ လာခဲ့သည့်အတွက် အနည်းငယ် အံ့ဩသွားကြောင်း သူမ ဝန်ခံရမည်။

ပြည့်တင်းသော ခရမ်းနုရောင် အရိပ်တစ်ခုသည် သူမ ရှိရာသို့ တန်းမတ်စွာ ဝင်ရောက်လာသည့်အခါ သူမသည် နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာကိုပို့၍ တင်းတင်းစေ့ပိတ် ပစ်လိုက်သည်။ သူမ ရင်တွင်းမှ လှုပ်ရှားနေမှုများကို ဖုံးကွယ်ထားရခြင်းဖြင့်

သူမ မျက်နှာပြင်သည် အေးစက်စက်ဖြစ်နေသည် ထင်၏။ သန္တာစိုး... သူမ ညီမလေးမှာ ဘာတွေပြောစရာ ရှိနေနိုင်မလဲ။ ဟင့်အင်း... သူနဲ့ သူမကြားမှာ အများကြီးကွာဟ နေခဲ့တာ အသေအချာပါပဲ။

မရယ်မပြုံး တည်တင်းတင်း မျက်နှာပြင်လေးနှင့် စူး တောက်တောက် မျက်ဝန်းများကို ပိုင်ဆိုင်ထားသော သန္တာစိုး ၏ မျက်ဝန်းများဖြင့် ရင်ဆိုင်မိသည် အချိန်တွင် သူမက အဦးဆုံး စတင်နှုတ်ဆက်ရန် ဝန်လေးတုံ့နေနေသည်။ ကိုယ်က အကြီးပဲလေဟု စိတ်ကို လျော့လျှလိုက်စဉ်မှာပင် သန္တာစိုးသည် သူမ အပါးတွင် အံ့ဩဖွယ် နီးကပ်စွာ ရပ်တန့် နေ၏။

“စာအုပ် လာငှားတာလား ညီမလေး။”

အထူးသတိထား နေသည့်ကြားမှ သူမအသံက အေး စက်စက်နိုင်လွန်းသည်ဟု ထင်၏။

“မဟုတ်ဘူး၊ ရှင့်ကို မေးစရာရှိလို့။”

သူမနှင့် ဆန့်ကျင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည့် သန္တာစိုး၏

အသံက ပူပြင်းလွန်းသည်။ အံ့ဩရှုပ်ထွေးသည့် အရိပ်  
အငွေ့များ ဖြတ်သန်းသွားသည့် သူမ မျက်ဝန်းအကြည့်ကို  
သိမ်းဖယ်လျက် စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ဆွဲယူလိုက်သည်။

“ပြော... ဘာမေးမှာလဲ”

“ခုနစ် ရှင်နဲ့ တွဲသွားတဲ့လူက ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်ကလဲ”

မထင်မှတ်သော မေးခွန်းကြောင့် သူမ ရင်ထဲမှာ  
မျက်ခဲနဲ့ ဖြစ်သွားသည်။ သန္တာစိုးနှင့် မည်သို့မှ သက်ဆိုင်  
ပတ်သက်ခြင်း မရှိသော သူမ၏ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စ  
တစ်ခုကို မောက်မာရိုင်းပြုစွာ အမေးခံရသည့်အတွက် သူမ  
နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာကို တစ်ဆတ်ဆတ် တုန်ခါလာလျက်  
ထောင်းခဲနဲ့ ကြွတက်လာသည့် ဒေါသကို စိတ်ထဲ မျိုသိပ်ချုပ်  
တည်းရင်း အတွင်းနှုတ်ခမ်းသားကို သွားဖြင့် ဖိကျိတ်လျက်  
ထိန်းရသည်။

ဒါ... သူမ ညီမလေးလေ...။

“သူ ဘယ်သူပဲဖြစ်ပေါ့ သန္တာ၊ မင်းနဲ့ မဆိုင်ပါဘူး။  
ငါ့ကိစ္စထဲမှာ မင်းဝင်မပါသင့်ဘူးဆိုတာ မင်း နားလည်သင့်  
တယ်”

“သိပ် နားလည်တာပေါ့ မေပန်းချီ၊ နားလည်လွန်းလို့  
ရှင်ကို အခုလို မေးနေရတာ၊ ခုနက ရှင်နဲ့ တွဲသွားတဲ့လူကို  
ဘယ်သူလို့ ရှင် ထင်နေလဲ၊ မသိရင်မှတ်ထား မေပန်းချီ၊  
အဲဒါ ရှင်အမေရဲ့ ခဲအို၊ ကျွန်မရဲ့ ဦးလေးအရင်းကြီးပဲ သူ  
နာမည်က ရွှေတိုက်စိုးဆိုငှာ သည်ကိစ္စကို ကျွန်မနဲ့ မဆိုင်  
ဘူးလို့ ရှင် ပြောချင်သေးလား”

မယုံကြည်နိုင်ခြင်းဖြင့် သူမ မျက်ဝန်းအစုံတို့ ပြာဝေ  
သွားခဲ့သည့် ချာခနဲ ကျောခိုင်းလှည့်ထွက်သွားသည့် သန္တာစိုး  
ကို ငေးကြောင်မှင်တက်စွာ ကြည့်နေမိသည်။ စာကြည့်တိုက်  
အတွင်း ထိခိုက်စွာ ပြောဆိုမေးမြန်းခြင်း ခံရသည့် စကား  
များစွာ နောင်တွင် သူမ၏ အနာဂတ်ကို အကြီးအကျယ်  
ပျက်ပြိုပြောင်းလဲ သွားစေနိုင်လိမ့်မည်ဟု ဘာကြောင့်များ  
သူမ ကြိုတင်၍ မတွေးမိခဲ့ရတာပါလိမ့်။

သေချာတာ တစ်ခုကတော့ အဲဒီအချိန်မှာ ဝင်ရောက်  
လာသည့် နှလုံးသားတော်လဲသံက ဘဝပျက်ပြိုသွားမယောင်  
ခံစားလိုက်ရတယ် ဆိုတာပါပဲ။

\* \* \*

www.burmeseclassic.com



“မေပန်းချီဆိုတဲ့ မိန်းကလေးက လူကြီးကို ရိုသေလေးစားရမှန်း မသိတဲ့ မိန်းကလေးလို့ ဒေါ်မြမြစိုးက သူ့သား ရွှေတိုက်စိုးကို ပြန်ပြောတော့ သူက ဘာမှပြန်မပြောဘူး ရယ်နေတာတဲ့”

“ဒါနဲ့တင် အားမရသေးဘဲ အဘွားကြီးက သိပ်ရိုင်းတာပဲလို့ပြောတော့ အဲဒါ သား ချစ်သူလို့လဲ ပြောလိုက်ရော ဒေါ်မြမြစိုးက အရမ်းဒေါသဖြစ်ပြီး ပန်းချီနဲ့ ဘယ်လိုမှ သဘောမတူနိုင်ဘူးလို့ အတိအလင်း ကြေညာတော့တာပဲ”

သူမ နားထဲသို့ ခါးသက်စွာ ဝင်ရောက်လာသည့် စကားနှင့် အသံလှိုင်းများ။

ရိုင်းစိုင်းသူဟာ သူမ မဟုတ်ဘူးလို့ ဟစ်အော်အသံကုန် ပြုလိုက်ရမည်လားဟု သူမ နာနာကြည်းကြည်း တွေးမိသည်။

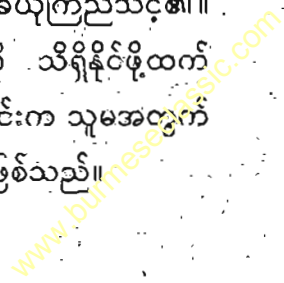
ဒါတွေဟာ ပြန်ကြားသင့်တဲ့ စကားများ မဟုတ်ပါဘဲနှင့် ဘာကြောင့် စကားရောင်း စကားဝယ် လုပ်ချင်ကြတာပါလိမ့်။

သူမ အလွန်တစ်ရာ ရွံ့မုန်းခါးသက်တဲ့ အပြုအမူဟာ အဲဒီ စပ်စုခြင်းက စတာပဲဆိုတာသိဖို့ သူတို့ရိုင်းပြမှု စပ်စုမှုကို ဆင်ခြင်သင့်သည်။ ခရီးလွန်နေသည့် ရွှေတိုက်စိုးထံမှ အိုက်ရိုက်ကြားသင့်သည့် စကားများစွာကို မသက်ဆိုင်သည့် သူများထံမှ ကြားရခြင်းကိုပဲ သူမ မည်သို့မှ မနှစ်မြို့နိုင်တာလည်း ညေချာသည်။

“နောက်ပြီး ပန်းချီ မိဘတွေ ဘယ်သူလဲဆိုတာ ဒေါ်မြမြစိုးကုန်တိုင် ဖုံးမိန်းနေတယ်တဲ့”

‘တော်တော်’ ဟု မတားမြစ်မိ။

ကြားသိနေရသည့် စကားများစွာက တိကျခိုင်လုံသည့် သတင်းရပ်ကွက် တစ်ခုအဖြစ် ပန်ဒါ အဒေါ်ဖြစ်သူမှတစ်ဆင့် ပြန်ကြားနေရသည့်အတွက် သူမ လက်ခံယုံကြည်သင့်၏။ သူမ ဘယ်သူဘယ်ဝါ သမီးဆိုတာကို သိရှိနိုင်ဖို့ထက် ဒေါ်မြမြစိုး ဘယ်သူလဲဆိုတာ သိနေရခြင်းက သူမအတွက် ပို၍အရေးကြီးသော အခြေအနေ တစ်ခုပဲဖြစ်သည်။



ကျောင်းတက်ခြင်းကို သူမ စိတ်မပါတော့ပါ။ အိမ်ပြန် ဖို့လည်း စိတ်ကူးမရှိ။

အခန်းထောင့်တွင် တွေ့တွေဝေဝေ ထိုင်နေမိ၏။ တကယ်ဆို သူမအနေနှင့်သာ မပတ်သက်ခဲ့ဘူးဆိုလျှင်ပေါ့။ အခုတော့ အရာရာသည် အလေးအနက်ထား၍ စဉ်းစား တွေးတောစရာများအဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲသွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ အဓိက အကြောင်းအရင်းမှာ မေမေနှင့် ဒေါ်မြမြစိုးတို့ တိုက်ရိုက်ဆက်သွယ် ပတ်သက်နေမှုပဲ ဖြစ်သည်။

ဒေါ်မြမြစိုးအနေနှင့် သူမ တော်စပ်မတ်သက်ခဲ့သည့် ချွေးမကြီးဖြစ်သူထံတွင် အလွန် အင်မတန် ဆက်ဆံရေး မပြေပြစ်သည့် သမီးတစ်ယောက် ရှိခဲ့ဖူးလိမ့်မည်ဟု တစ်ခါမျှ စဉ်းစားတွေးတော ကြည့်ခဲ့ဖူးခြင်း ရှိနိုင်မည်မထင်ပါ။ ထို့ အပြင် ရွှေတိုက်စိုး အနေနှင့်လည်း သူ၏ မရိုးဖြစ်သူထံတွင် သူ့အလွန် ချစ်ခင်မြတ်နိုး တန်ဖိုးထားသည့် မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို သမီးအဖြစ် တော်စပ်ခဲ့လိမ့်မည်ဟု စိတ်ကူး ယဉ်မည့်သူ မဟုတ်တာလည်း သေချာသည်။

ဝေဒနာသည် ရင်၌ အစိုင်အခဲအဖြစ် ဖြစ်တည်နေ

သက်လည်း သက်သာခွင့်ကို ရှာ၍မရ။ သူမ တွေ့နေရသည့် အခန်းကို ဖြေရှင်းနိုင်ရန် အသိပေးသင့်သူအဖြစ် ရွေးချယ် ဆုံးဖြတ်ရုံမျှ စိတ်ကူးသည်ပင် အောင်အောင်မြင်မြင် မဖြစ် တက်ခဲ့။ ထိုနေ့ တစ်နေ့လုံး ညစ်ညူးစွာ ဖြတ်သန်းလွန် နှစ်ကဲ့သို့ရပြီး အိမ်ပြန်ရောက်သည်နှင့် အခန်းတွင်းမှ သူမကဲ့သို့ နေလိုက်သည်။

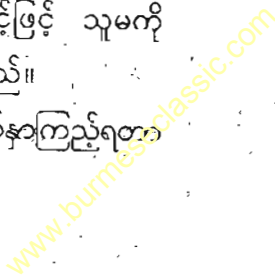
“ပန်းချီ နှင်း ဝင်လာခဲ့မယ်နော်”

သူမ၏ ခွင့်ပြုချက် မရခင်မှာပင် သူမ အခန်းတွင်းသို့ ထိပ်ရှိဝင်ရောက် လာနိုင်သူမှာ နှင်းပဲဖြစ်သည်။

“နေ့လယ်က ဒေါ်လေးတင် လာသွားတယ်”

သူမ ထင်ထားတာ ဒီလောက်မမြန်ဆန်နိုင်ဟု ထင်ခဲ့ မှားယွင်းကြောင်း ဝန်ခံရမည်။ သို့သော် သန္တာစိုးသည် နှင်းပဲ ပတ်သက်သည့်ကိစ္စကို ဘယ်လိုမှ မေ့လျော့ပျောက်ဆုံး လိမ့်မည်မဟုတ်။ အမြန်ဆုံး သိစေခွင့်ဖြင့် သူမကို ချစ်ချုပ်ကိုင်နိုင်ရန် ကြိုးစားပေးလိမ့်မည်။

“နေမကောင်းဘူးလား ပန်းချီ၊ မင်း မျက်နှာကြည့်ရတာ နှင်းဖြူပျောနေသလားလို့”



သူမ၏ ဦးခေါင်းကို ခါယမ်းခြင်းဖြင့် နှင်း၏ ထင်  
ယူဆချက်ကို ပိတ်ပင်လိုက်သည်။ သူမ နှလုံးသားသ  
ခံစားချက် ဝေဒနာတို့ဖြင့် မွန်းကျပ်နှင့်ဆိုနေ၏။

“ရွှေတိုက်စိုးကို မင်း ဘယ်သူလိုထင်လဲ နှင်း”

ထူးခြားသည့် သူမ၏ သွင်ပြင်ဟန်နှင့် စကား  
ကြောင့် နှင်းက အံ့ဩစွာ သူမကို ငုံ့ကြည့်၏။ သူမ ရွေး  
ခဲ့သည့် ချစ်သူ ရွှေတိုက်စိုးကို သူမ ဘဝ၏ လက်ဖက်  
အသင့်တော်ဆုံး လူအဖြစ် အကြိမ်ကြိမ် တိုက်တွန်းသတ်  
ပေးသည့်ထဲတွင် သူမ၏ နှလုံးသားအပြင် နှင်း ကိုယ်  
လည်း ပါဝင်ပတ်သက်ခဲ့သည်။

“ဟင့်အင်း... ကိုယ် မထင်တတ်ဖူး၊ သူ ဘယ်  
ပန်း ချို”

နားမလည်နိုင်ဟန်ကို အတတ်နိုင်ဆုံး ထိန်း  
မေးသည်ဟု သူမ ယုံကြည်သည်။ ဘဝသည် တစ်ခါတစ်  
ကံဇာတ်ဆရာ ဖန်တီးတတ်သည့် ဆန်းပြားသည့် လှည့်  
အောက်တွင် ဝပ်ဆင်းကျေအေး ပစ်လိုက်ရမဖြစ် ဖြစ်သည့်  
သူမ လက်ခံရပေမည်။

“သူ ရွှေတိုက်စိုးက ဒေါ်မြမြစိုးရဲ့သား၊ ဒေါ်မြမြစိုး  
ဆိုတာက ကျွန်မ မေမေရဲ့ ခင်ပွန်း ဦးမောင်မောင်စိုးရဲ့  
အမေတဲ့”

“ဟယ်...”

နှင်း၏ တုန်လှုပ်မှုသည် သူမ ရင်ကို ပို၍မငြိမ်မသက်  
ဖြစ်စေခဲ့သည်။ အခြေအနေ အရပ်ရပ်တို့ကို ဆက်စပ်တွေး  
ရုံဖြင့် နေ့လယ်ခင်းက မေမေ ထူးခြားစွာ ရောက်လာရသည့်  
ကိစ္စကို မလွဲမသွေ နှင်း သိနိုင်လိမ့်မည်။

အခုအချိန်တွင် သူမ အလုပ်သင့်ဆုံးအရာက ဘာပါ  
လိမ့်ဟု စဉ်းစား၍မရ။ အသိသည် ခန္ဓာကိုယ်၌ ငြိတွယ်နေ  
သေးသည် မှန်သော်လည်း သူမနှင့် အဝေးဆုံးသို့ ရောက်ရှိ  
နေပြီဟု ခံစားရသည်။

\* \* \*

“ကျွန်မ မလိုက်နိုင်ဘူး စိုး၊ ကျွန်မ ရွေးချယ်လိုက်တဲ့ လမ်းမှာ ကျွန်မရယ်၊ စိုးရယ်ပဲ ရှိနေစေချင်တယ်၊ ဒါဟာ ကျွန်မရဲ့ ရင်းပြမှုတစ်ရပ်လို့ ရှင် ယူဆနိုင်ပါတယ်...”

သူမနှင့် ပတ်သက်၍ ရွှေတိုက်စိုးအနေဖြင့် ဘာကိုမှ သိခွင့်မရသေးသည်မှာ သေချာသည်။ မော်လမြိုင်မှ ပြန်လာ ပြီးနောက် တောင်းဆိုခဲ့သည့် ရွှေတိုက်စိုး၏ ဆန္ဒကို သူမ ဘယ်လိုမှ မလိုက်လျောနိုင်စွာ ငြင်းဆန်ကန့်ကွက်ခဲ့သည်။

မေပန်းချီဆိုသည့် မိန်းကလေးကို တွေ့ချင်သည်ဟု သားဖြစ်သူကို ပြောလာသည့် ဒေါ်မြမြစိုးကို သူမ အနေနှင့် ဘယ်လိုပုံစံမျိုးနှင့်မှ လက်ခံတွေ့ဆုံလိုစိတ် မရှိပါ။ သူမကို သားဖြစ်သူနှင့် သဘောမတူနိုင်ကြောင်းကို တိလင်းစွာ

မကြေညာသေးသည်မှလွဲ၍ ထိုထက် ထိရောက်သော စကား များ အပြုအမူများဖြင့် သူမကို သိစေခဲ့ပြီးပြီဖြစ်သည်။

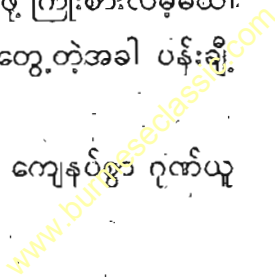
အဲဒီထဲမှ ရွှေတိုက်စိုးမှတစ်ဆင့် သူမကို တွေ့ဆုံနိုင်ရန် ကမ်းလှမ်းချက်သည် မည်သို့မှ ကောင်းမွန်မှန်ကန်နိုင်မည် မဟုတ်တာ သေချာသည်။

ရွှေတိုက်စိုးရယ် ..

တကယ်ဆို ရှင်ကိုယ်တိုင်လည်း နားလည်သင့်ပါတယ်။ အခုတော့ ရှင်ကိုယ်တိုင်က ရှင့် အမေရဲ့ လှည့်စားမှုထဲမှာ မျောနေတာပါလား... ရှင်ဟာ ကျွန်မရဲ့ ရွှေတိုက်စိုးဖြစ်မလာ နိုင်တော့ဘူးလား။

“ခက်တာပဲ မေမေကိုယ်တိုင်က ပန်းချီနဲ့တွေ့မှ ဖြစ်မယ်လို့ ပြောနေတယ်၊ အခု ကိုယ်ကတစ်ဆင့် ပန်းချီကို အသိပေးတာပဲ၊ ဒီလိုမှ ပန်းချီက လက်မခံနိုင်ဘူးဆိုရင် မေမေက ကိုယ့်နည်း ကိုယ့်ဟန်နဲ့တွေ့ဖို့ ကြိုးစားလိမ့်မယ်၊ အကောင်းဆုံးက မေမေနဲ့ ပန်းချီတို့ တွေ့တဲ့အခါ ပန်းချီ အနားမှာ ကိုယ် ရှိနေချင်တယ်”

ချစ်သူ၏ ရိုးသားမှုအဖြစ် သူမ ကျေနပ်စွာ ဂုဏ်ယူ



နေချင်ပါသည်။ အချစ်လွန်ကဲစွာ နှလုံးသားဖြင့် ဆုံးရှုံးခဲ့  
မစွန့်လွှတ်နိုင်သည်မှာ သေချာသည်။ သူမ ဘဝသည်  
ရွှေတိုက်စိုးဆိုသည့် အလွန်မြတ်နိုး နှစ်သက်ဖွယ် လူတစ်  
ယောက် ဖြစ်နေပြီး ရွှေတိုက်စိုး၏ နှလုံးအိမ်ကို ပိုင်စိုး  
ချုပ်ကိုင်ထားနိုင် သူမှာလည်း သူမကိုယ်တိုင်ပဲ ဖြစ်ချင်သည်။

သို့သော် ဒေါ်မြမြစိုးကို ရင်ဆိုင်ရန်အတွက်မူ သူမ  
များစွာ လက်ခံလိုစိတ် မရှိပါ။ ရွှေတိုက်စိုး နားလည်သင့်  
သည်မှာ သူမနှင့် ဒေါ်မြမြစိုးကို ဘယ်လိုနည်းနှင့် တွေ့ဆုံ  
မပေးသင့်ဖူးဆိုတာပါပဲ။

“တကယ်လို့ ကျွန်မနဲ့ ရှင် မေမေတို့ တွေ့ဆုံကြရင်  
ဘာဖြစ်လာမယ်လို့ ရှင် ထင်နေသလဲဟင်”

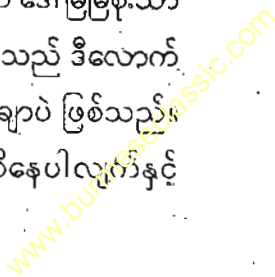
ဖြစ်ပေါ်ရင်ဆိုင်လာရမည့် အခြေအနေ အရပ်ရပ်ကို  
တိကျစွာ ခန့်မှန်းနိုင်သည့်သူမှာ သူမကိုယ်တိုင် ဖြစ်နေပါ  
လျက်နှင့် ရွှေတိုက်စိုး၏ စိတ်ကို တင်းကျပ်မနေစေရန်  
သူ့ထင်မြင် ယူဆချက်ကို သူမ မေးလိုက်သည်။

“ကိုယ် မထင်တတ်ဘူး ပန်းချီ၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုခုထူးခြား  
မှာပဲလို့တော့ သိနေတယ်သလိုပဲ”

ခြောက်သွေ့စွာ သူမ ရယ်မောလိုက်သည်။ ထူးခြားမှု  
စစ်စုံတစ်ရာဆိုတာ သူမနှင့် ဒေါ်မြမြစိုးတို့ သိနှင့်ထားခဲ့  
ပြီပဲပါပြီ။ ရွှေတိုက်စိုး တစ်ယောက်တည်းသာ သိခွင့်မရ  
ဘူးတာပါ။ အဲဒီ ထူးခြားမှုဆိုတာကလည်း မေပန်းချီဆိုတဲ့  
အောင်မလေးနဲ့ သူမရဲ့ချစ်သူ ရွှေတိုက်စိုးဆိုတဲ့ ကောင်လေးရဲ့  
အကို အပြီးတိုင် မြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ်ပေးမယ့် ပြောင်းလဲမှုတစ်ခု  
ပဲ။ အဲဒီထဲမှာ ကြေကွဲမှုတွေ ဝမ်းနည်းအားငယ်မှုတွေ  
ယုံကြည်နိုင်မှုတွေများစွာ ပါဝင်နေပါလိမ့်ဦးမည်။

ရွှေတိုက်စိုး...  
ကျွန်မ နှလုံးသားတွေ ပွင့်ထွက်ပေါက်ကွဲလုမတတ်  
အားနေရပါတယ်ဆိုရင် ရှင် ယုံကြည်စွာနဲ့ လက်ခံလိုက်  
ပေးပါ။

တကယ်လို့များ ရွှေတိုက်စိုးဆိုသည့် လူတစ်ယောက်  
အသက် သူမချစ်သူ မဖြစ်ခဲ့ဘူးဆိုလျှင် ဒါမှမဟုတ် ဒေါ်မြမြစိုးသာ  
ရွှေတိုက်စိုး၏ မိခင်မဟုတ်ခဲ့ဘူးဆိုလျှင် သူမသည် ဒီလောက်  
အားနေရမည် မဟုတ်တာလည်း အသေအချာပဲ ဖြစ်သည်။  
ဒီအကြောင်းအရာတွေကို သူမ သိနေပါလျက်နှင့်



ရွှေတိုက်စိုးကို ချစ်သူအဖြစ်မှ စွန့်လွှတ်ပစ်ပယ်ရန်ထက် သူမ၏ ဘဝကြင်ဖော် အဖြစ်ကိုပဲ ဇွတ်အတင်း ရွေးချယ် ဆက်မှတ် လိုက်ခြင်းကိုက သူမ၏အချစ်ကို သက်သေပြုလိုက် တာပဲ ဆိုတာ မင်း ယုံကြည်ပါကွယ်...။

စိုးကို ကျွန်မ သိပ်ချစ်တယ်...။

“တကယ်လို့များ စိုးက ကျွန်မကို မေပစ်လိုက်ရမယ် ဆိုရင်ရော လမ်းခွဲရတော့မယ်ဆိုရင်လေ၊ ရှင် ဘယ်လို ဆင် ဖြတ်မလဲ”

တစ်ချိန်ချိန်တွင် မလွဲမသွေ ရင်ဆိုင်ရမည်ဟု သူမ သိထားလျက်နှင့် ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေမိတာ နှိုင်းယှဉ်ရတာ လွန်းသည်။ နွေးထွေးသည့် ချစ်သူ၏ မျက်ဝန်းများက မစွန့်လွှတ်လို ပိုင်ဆိုင်သူသာ ဖြစ်လိုပါသည် စိုးရယ်။

“ဘာလို့ခွာရမှာလဲ၊ ပန်းချီက ကိုယ့် ချစ်သူပဲ၊ မေမေ သဘောမတူလဲ လက်ထပ်မယ်”

သူက ကျေနပ်စွာ ပြုံးသည်။

တသီသီဝေလာသည့် မျက်ရည်ကြည်တို့ အိုင်ဖွဲ့မှုက မမြင်စေလိုစွာ အဦးဆုံး မျက်လွှာချသည်။

ရှင် ထင်သလို ပေါ့ရှန်းရှန်း ပြဿနာဖြစ်နေခဲ့ရင် သိပ်ကောင်းမှာပါ စိုး။

အခုတော့ ရွှေတိုက်စိုးရယ်။ လေးလံသော သောက တို့က သူမ ရင်ကို ဖိစီးနှိပ်စက်ကြ၏။

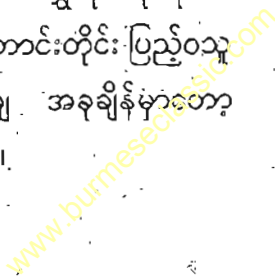
အခြေအနေ အရပ်ရပ်ကို နားလည်သိနှင့်နေသူအဖြစ် သူမတစ်ဦးတည်း ကြိတ်မှိတ်ခံစားနေမည့်အစား သူမ သိပ်ချစ် ရသည့် ချစ်သူကိုရော အသိမပေးသင့်ဘူးလား။ မျှဝေခံစားခြင်း ဖြင့် ချစ်သူရင်ကို အပူမီးမကူးစေလိုသည့် ဆန္ဒသည်သာ ကြီးစိုးမင်းမူနေ၏။

“ဒါဆို ကျွန်မ တစ်ခုခု ဆုံးဖြတ်ရလိမ့်မယ် ထင်တယ်၊ အဲဒီဆုံးဖြတ်ချက်ကိုရော ရှင် လိုက်လာနိုင်မှာလား စိုး”

“ပန်းချီ ဆုံးဖြတ်ချက်က ဘာလဲ”

“ရှင် အဦးဆုံးသိရမှာပါ စိုး၊ အဲဒီအခါကြရင်သာ ကျွန်မ မျှော်လင့်သလို ဖြစ်လာနိုင်ပါစေ ရွှေတိုက်စိုးရယ်”

လှိုက်လှဲသော ဆန္ဒဖြင့်သာ ဆုတောင်းတိုင်း ပြည့်ဝသူ ဖြစ်လာနိုင်သည်ဟု မယုံကြည်ခဲ့သမျှ အခုချိန်မှာတော့ ယုံကြည်စွာ လက်ခံချင်နေမိပါပြီ စိုး။



တစ်ခါတလေတော့လည်း...  
ကျွန်မ ကံကောင်းသူဖြစ်ချင်တယ်...

\* \* \*

အဲဒါပဲ ပန်းချီ၊ တင်တင်ကိုယ်တိုင် ဖုန်းထဲမှာ ငိုငို  
ယံရယ်ဖြစ်နေတာ၊ သူ့သမီးတွေကလဲ ရှက်တယ်ဆိုပြီး  
သူတို့အမေကိုပဲ ဝိုင်းအပြစ်တင်နေကြတော့ ခမျာပိုပြီး အနေရ  
ဆဲမှာပေါ့။ အဓိက ပြဿနာက ဒေါ်မြမြစိုးနဲ့ ရွှေတိုက်စိုးကို  
သူ့ဘယ်လိုမှ ရင်မဆိုင်ဝံ့ဘူးဆိုတာပဲ။ ပန်းချီဘက်ကသာ  
တစ်ခုခု မဆုံးဖြတ်ဘူးဆိုရင် တင်တင်က သူ့ကိုယ်သူ တစ်ခုခု  
ပြင်ရလိမ့်မယ်တဲ့”

ရွှေတိုက်စိုးနှင့် သူမ ချစ်သူတွေ ဖြစ်ကြောင်း တိလင်းစွာ  
ကြည့်ခဲ့ပြီးသည်နောက် ဖြစ်ပေါ်လာမည့် ပြဿနာကို  
မဆိုင်ဖြေရှင်းရန် သူမ စောင့်စားနေခဲ့သော်လည်း ဤမျှ  
အကောက်စူးရှလိမ့်မည်ဟု မထင်ခဲ့ပါ။

ဘုရား... ဘုရား။

www.burmeseclassic.com

တိတိကျကျကြီးကိုပဲ ခြိမ်းခြောက်ခြင်းတွေနဲ့ သူမဘဝကို အပြောင်းလဲကြီးကြီး ပြောင်းလွှဲစေတော့မှာပါလား။ ရွေးချယ်မှု...

ဟုတ်တယ်၊ သူမဘဝတွင် လွတ်လပ်စွာ ရွေးချယ်ခွင့်အဆုံးဖြတ်ပိုင်ခွင့် မရှိရတော့ဘူးတဲ့လား...။ ဂုဏ်သိက္ခာအတွက် သူမဘဝနဲ့ နှလုံးသားကို အနစ်မွမ်းခံ အဆုံးရှုံးခံပြုလဲလှယ်ပြစ်တင်ရမယ်ပေါ့။ ဒါဟာ မတရားမှု သက်သက်

“ကျွန်မ မေမေနဲ့ တွေ့ချင်သေးတယ်”

“တင်တင် စိတ်တွေ အရမ်းလှုပ်ရှားနေလို့ ကျန်းမာရေးအရ ဆရာဝန်က အနားယူခိုင်းထားတယ်၊ နောက်ပြီး အလောလောဆယ် သူ့ကိုယ်တိုင် ဘယ်သူနဲ့မှ မတွေ့ချင်သေးဘူးတဲ့”

ကြိုတင်စီစဉ်မှုတွေနဲ့ သူမ ဘဝလေးကို လှလှပပလေ့ကျက်ဆီးခံရတော့မည်မှာ သေချာသည်။ သူမ မျှော်လင့်ထားခဲ့သည့် စိတ်ကူးဖြင့် ရွေးချယ်ခဲ့ဖူးသမျှ အနာဂတ်ပန်းခွံကားသည် အဆုံးမသတ်နိုင်ခင်မှာပင် မှေးမှိန်ပျက်ပြယ်ခဲ့ကွယ်ပျောက်ရတော့မည်။

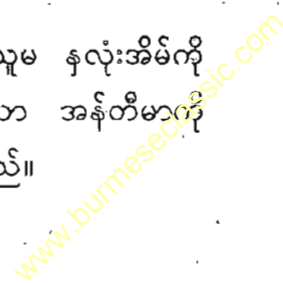
သူမကို လူတစ်ယောက်အဖြစ်ထက် စက်ရုပ်တစ်ရုပ်လို ခန့်ပေး စေခိုင်းချင်ကြသည်မှာ ထင်ရှားသည်။ စစ်ချင်ရာ ဖြစ်စေရန်အတွက် စေခိုင်းနိုင်ရန် မေပန်းချီသည် စက်ရုပ်မဟုတ် အရာရာကို ခံစားတတ်သည့် နှလုံးသားအစစ်ကို လူတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်ကို သူတို့ နားလည်သင့်သည်။

မခံမရပ်နိုင်စွာ ဆိုးရွားခါးသက်သည့် ဝေဒနာဆိုးတွေ ခံလဲလဲ အပြိုပြို။ မျက်ရည်မကျမိနိုင်အောင် သူမ ကြိုးစားပျက် အံ့ကို တင်းတင်းစေ့ကြိတ်၏။

“အခုချိန်မှာ ပန်းချီ ဘယ်လို ခံစားနေရမယ်ဆိုတာ အန်တီ နားလည်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ တင်တင်ဘက်က အခက်အခဲကိုလဲ ထည့်တွက်သင့်တာပဲ”

“ဒါဆို ရွှေတိုက်စိုးဆိုတဲ့ လူကို ကျွန်မ မေ့ပစ်ရမယ်ပေါ့”

ဝမ်းနည်းထိခိုက်ခြင်းများစွာက သူမ နှလုံးအိမ်ကို တကျင်စေသည်။ သက်ပြင်းရှိုက်နေသော အန်တီမာကို သူမ ကြေကြေကွဲကွဲ ငေးကြည့်နေမိသည်။





နာကြည်းခါးသက်စွာ သူမဘဝကို ရွံ့မုန်းစပြုလာ၏။  
“ဘဝတစ်ခု ဖြစ်လာနိုင်ဖို့အတွက် ကျန်တဲ့ ဘဝတွေကို မပျက်စီးစေချင်ဘူး။ အထူးသဖြင့် တင်တင်ဟာ ပန်းရဲ့ ကျေးဇူးမဆပ်နိုင်ခဲ့ရင်တောင်မှ သူ့အတွက် ကျေးဇူးမဝင်ညာသင့်တယ်လို့ အန်တီမာ ထင်တယ်”

ပြောရန်အားယူနေသော စကားတို့ လည်ချောင်းဝမှာ တစ်ဆို့ကွယ်ပျောက် သွားကြ၏။ နာကျင်နင့်ဆိုမှုများကြားတွင် အနန္တဂိုဏ်းဝင် ကျေးဇူးရှင်ဟူသော စကားလုံးတို့သည် သာ နှလုံးသားတွင် ကျယ်ပြန့်စွာ စူးစိုက်ခြင်းခံရသည်။

သူမ ဘဝအတွက် ရှားပါးသည့် ပျော်ရွှင်မှုတို့ မကြာခင်မှာ ပင်ကွယ်ပျောက်ကုန်ဆုံး ရပေတော့မည်။ အဲဒီအခါ သူမ ဆန္ဒတွေ ဘဝတွေအားလုံး သွေ့ခြောက်ညှိုးလေ့လွန်းစွာ အရှုံးပေးရဦးမည်တဲ့။

မေပဲန်းချီဟာ ခံစားမှုနဲ့ သွေးသားနဲ့ တည်ဆောက်ဖွဲ့စည်းထားသည့် မိန်းမတစ်ယောက်အဖြစ် စက်ရုပ်တစ်ခုဟာ ဘဝကို ရောက်ရှိသွားခဲ့သလို ကောင်းတာပဲဟု သူမ နာကျင်ကြည်းကြည်း တွေးမိ၏။ ရွှေတိုက်စိုးသည် မေမေ

ဒုတိယခင်ပွန်း ဦးမောင်မောင်စိုး၏ ညီ ဒေါ်မြမြစိုး၏ သားဖြစ်နေခဲ့ခြင်းအတွက် ဘဝများစွာကို ရှက်ရွံ့ပျက်စီးသွားစေနိုင်သည်ဟု သူမ မယုံကြည်ခဲ့ပါ။

ရွှေတိုက်စိုးကို သူမ ချစ်သည်။

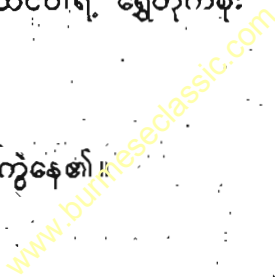
ထိုအချစ် တစ်ခုတည်းနှင့်ပင် သူမဘဝအတွက် အလိုအပ်ဆုံး ချစ်သူအဖြစ် ရွှေတိုက်စိုးကို ရွေးချယ်သတ်မှတ်ခဲ့ခြင်းပဲဖြစ်သည်။

“ပန်းချီလဲ စဉ်းစားတတ်သူပဲ၊ တင်တင် သမီးတွေ ရှက်တာ မရှက်တာ အဓိကမဟုတ်ပါဘူး၊ ဦးမောင်မောင်စိုးရဲ့ညီ ဟဟဟဟအို ရွှေတိုက်စိုးကို သမီးနဲ့ပတ်သက်ပြီး သမက် တော်ရလိမ့်မယ်၊ နောက်ပြီး ဒေါ်မြမြစိုးနဲ့တင်တင် ပန်းချီတို့ရဲ့ တော်စပ်မှုတွေက အဓိက ကျလွန်းနေတယ်၊ တင်တင် စိုးရိမ်နေတာ အဲဒါပဲ...”

ကျွန်မ အရှုံးပေးရတော့မယ် ထင်ပါရဲ့ ရွှေတိုက်စိုးရယ်...။

ခေါင်းမညိတ် ခေါင်းမခါနိုင်။

သူမရင်ထဲမှာ နင့်ဆိုစွာ ကြော့ကွဲနေ၏။



တော်စပ်မှု...

အဓိကအကျဆုံးက အဲဒီတော်စပ်မှုတဲ့လား။ ဘာမှ အရေးမကြီးဘူးလို့ သူမ ထင်ထားခဲ့တာ။ အခုတော့ သူမ မိခင်ဟာ အဲဒီတော်စပ်မှု ဆိုတာအတွက် သူ့ဘဝကြီးကိုတောင် စွန့်လွှတ်အရှုံးပေးဦးမယ် ဆိုပါလား။

သူမသည် တစ်ခါမှ ကံမကောင်းခဲ့သူပီပီ ကံဆိုးရဦးမည် ထင်သည်။

“ကျွန်မ စဉ်းစားချင်သေးတယ်”

မျှော်လင့်ချက်ကို ပျက်ပြိုကုန်ဆုံးသွားပြီမှန်း သိလျက် နှင့် ထိုစကားစုကို သူမအား သူပြောလိုက်၏ လဲပြိုသွားသည့် သူမ စိတ်တို့သည် ဘယ်လိုအင်အားမျိုးကိုပဲ အသုံးပြုပြု ဘယ်လိုမှ ရှင်သန်နိုင်ခွင့် မရှိနိုင်တော့တာ သေချာသည်။

ထွက်ပေါက်မရှိတောင် ချောင်ပိတ်၍ အရိုက်ခံရသော ခွေးတစ်ကောင်၏ ဘဝသည် သူမအဖြစ်သို့ ရုတ်ခြည်း ပြောင်းလွဲ ကျရောက်သွားနိုင်သည်။ ကံကြမ္မာသည် ဘယ်သော အခါမှ သူမဘက်က မရပ်တည်ခဲ့တာ ဘာကြောင့်များ သူမ မေ့လျော့ပစ်မိတာပါလိမ့်။

ဒီလိုအကြောင်းအရာကိစ္စမျိုးမှ မဟုတ်၊ လောကကြီး အတွင်းမှာ လူရယ်လို့ ဖြစ်လာကတည်းက သူများတကာလို ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့သော မိသားစုဘဝ တစ်ခုကိုလည်း ပိုင်ဆိုင် ရယူခွင့် မရှိခဲ့သော မိမိရဲ့ဘဝက ဘယ်လို ကံကြမ္မာတွေကြောင့် ချား ဒီလောက် ခါးသီးနေရတာလဲ။

ဘာပဲပြောပြော သူမ သွားလို့မဖြစ်တဲ့ လမ်းတွေတသာ ချားနေရသည့် သူမရဲ့ ဘဝလမ်းက ကြေကွဲဖွယ်ရာ အထိပါပဲ သားဆိုတာ...



www.burmeseclassic.com



လောက၏ အလုပ်တရားတို့ကို မခံစားနိုင်တော့  
လောက်အောင်ပင် သူမဘဝသည် မွန်းကျပ်ပိတ်လှောင်  
သည်။ နဂိုမူလကတည်းကပင် ရှာ၍မရနိုင်သည့် ပျော်ရွှင်  
မှုတို့ လုံးဝပျောက်ဆုံးသွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ မည်သူ့ကိုမှ အရေး  
မခံတော့ဘဲ အခန်းတံခါးကို အလုပ်ပိတ်၍ သူမတစ်ယောက်  
တည်း တွေးတောစဉ်းစားနေခွင့်ကို ဖန်တီးရယူခဲ့သည်။  
ထိုအတွက် မည်သူ့တစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမှ အနှောင့် အယှက်  
မဖြစ်ခဲ့တာတော့ သေချာသည်။

အိပ်ပျက်ရက်များစွာ ရှည်ကြာလာသည့်အခါ အ  
အသောက် ပုံမှန်မဟုတ်နိုင်တော့သည့်အခါ သာမန်ဖြစ်  
ဖြစ်စဉ် မဟုတ်နိုင်တော့သော သူမ လှုပ်ရှားမှုများက  
ဘဝ၏ ဆိုးရွားအဆင်မပြေမှုများကို တိကျစွာ ဖော်ညွှန်း

နေခဲ့တာပဲဖြစ်သည်။

ရွှေတိုက်စိုးထံမှ အကြိမ်ကြိမ် အခါခါ ဆက်သွယ်

များ...

မေမေထံမှ ဆက်သွယ်မေးမြန်းမှုများ အားလုံးကို သူမ  
ပေက္ခာပြု လျစ်လျူရှုထားသည်။ သူမ မဆုံးနိုင်သော အတွေး  
များစွာထဲတွင် သူမ ရွေးချယ်သတ်မှတ်လိုက်တဲ့ ချစ်သူ  
တစ်ယောက်ဟာ သူများတွေနဲ့ မတူနိုင်အောင် ဘာဖြစ်လို့များ  
ခဲ့တဲ့ဆိုးရွားခဲ့ရတာလည်း ဆိုတာပါပဲ။

လွတ်လပ်မှုဆိုတာ သူမ ဘဝအတွက် ဝေပေါင်ခဲဘူး  
ဆင်သည်။ သူမနှင့် ထိတွေ့ပတ်သက်သမျှ ခက်ခဲကြမ်း  
တမ်းသည့် ဆိုးရွားစွာ အထီးကျန်မှုများ ဖြစ်ဖြစ်သွားတတ်  
တာကိုက သူမ၏ ကံဆိုးမှုများပဲဖြစ်သည်။

သူမဟာ ဘာဖြစ်လို့များ မေပန်းချီဆိုတဲ့ မိန်းကလေး  
ဖြစ်နေခဲ့ရတာလဲဟု မကျေနပ်ခါးသီးစွာ သူမ တွေးမိသည်။  
ဆိုသို့ တွေးမိတိုင်း သူမ ရင်သည် အတိုင်းအဆမဲ့ နာကျင်  
သွားရမြဲ ဖြစ်သည်။

သူမဘဝတွင် ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရှိသမျှ သူမဘဝထဲမှာ ဆွဲ



ယူထုတ်ဖယ်ခွင့် မရနိုင်တာဆို၍ သူမ နှလုံးအိမ်တွင်း  
ရွှေတိုက်စိုးကို ချစ်မိသည့် အချစ်များပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။  
သူမသည် သူမဘဝ၏ ဖြစ်စဉ်များကိုသော်လည်း  
ကောင်း၊ သူမ ခံစားနေရသည့် ဝေဒနာအစိတ်အပိုင်းများကို  
သော်လည်းကောင်း၊ မည်သူ့ကိုမျှ ရင်ဖွင့်တိုင်တည်ခွင့်ရရှိရ  
မကြိုးစားခဲ့သည်မှာလည်း အသေအချာပဲဖြစ်သည်။ ထိုအတိုင်း  
သူမဘဝနှင့် မတ်သက်၍ မှတ်တမ်းတင် ရေးသားပြုစုထား  
ခြင်းလည်း မရှိခဲ့ပါ။



ရွှေတိုက်စိုးကို ချစ်မိသည့်အတွက် သူမတွင် ကြီးမား  
သည့် အပြစ်ဖြစ်လာနိုင်သည်ဟု သူမ မယုံကြည်ခဲ့ပါ။  
အခုတော့ ဒီအတွေးသည် မှားယွင်းနေပြီလားဟု သူမ  
သံသယဖြစ်စ ပြုလာသည်။ သူမဘဝ၏ အဓိကအကျဆုံး  
သော ဆုံးဖြတ်ချက်ထဲတွင် သူမ၏ မေမေသည် အဓိက  
ပါဝင်ပတ်သက် နေခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

ဆိတ်ငြိမ်နေသည့် အခန်းငယ်လေးထဲတွင် သူမ၏  
သံသယများကို ချေဖျက်ပေးနိုင်မည်သူ တစ်စုံတစ်ယောက်  
ရှိ၍မနေပါ။ အန်တီမာသည်လည်းကောင်း၊ နှင်းသည်လည်း

ကောင်း၊ သူမနှင့်ပတ်သက်၍ တစ်စုံတစ်ရာ စိတ်အနှောင့်  
အယှက် မဖြစ်စေရန် အသွားအလာ အနေအထိုင်မှအစ  
အထူးဂရုစိုက်နေကြတာကို သူမ သိထားသည်။

သူမအတွက် အကောင်းဆုံးအဖြေဟာ ဘာဖြစ်သလဲဟု  
သူမ စဉ်းစားကြည့်မိသည်။ နီးစပ်သယောင်ရှိသော အဖြေ  
သည် သူမ သေသေချာချာတွေးလေ ဝေးလေဖြစ်နေပြီဟု  
စိတ်မှာ ခံစားရ၏။ သူမ၏ အခက်အခဲကို ကူညီဖြေရှင်း  
ပေးနိုင်မည့်သူကို အပြေးအလွှား ရေတွက်ရှာဖွေမိသောအခါ  
ရွှေတိုက်စိုး တစ်ဦးတည်းကိုသာ မြင်ယောင်သည်။

သူမ ပထမဦးဆုံး လုပ်ဆောင်ရမည့် အလုပ်မှာ  
ရွှေတိုက်စိုးနှင့် တိုက်ရိုက်ဆက်သွယ် မေးမြန်ရန်ပဲ ဖြစ်သည်။  
ညီညီညီညီအခါမျိုးတွင်မှ မေ့လျော့ပျောက်ဆုံးသွားမည်။  
ဟုတ်သည့် ဂဏာန်းစဉ် အကွာရာနံပါတ်များကို အစဉ်လိုက်  
သူမ နှိပ်လိုက်သည်။

တစ်ဖက်မှ ကြားရသည့် ဟဲလိုဟု နှုတ်ဆက်သံသည်  
သူမ အလွန်တစ်ရာ ချစ်မြတ်နိုးမိသည့် ယောက်ျားသား၏  
အသံဟု နားလည်လိုက်သည်။

www.burmeseclassic.com

“ရွှေတိုက်စိုး ကျွန်မပါ ရှင်ကို မေးစရာရှိလို့”

“ဟာ... ပန်းချီ... ပန်းချီရယ်၊ ကိုယ်အရမ်းစိတ်ပူနေတာ၊ ပန်းချီ နေကောင်းတယ်နော်၊ ဘာမေးစရာရှိလဲလဲဟင် မေးလေ”

အံ့ဩမထုံနိုင်ခြင်း၊ စိုးရိမ်ပူပန်ခြင်းများ ရောပြွန်းနေသည့် ချစ်သူအသံသည် လှိုက်လှဲတုန်ခါနေသည်။ ကံဘယ်လောက် ချစ်စရာကောင်းလိုက်တဲ့ ချစ်သူလဲ။ သူမအတွက် အမြဲတမ်း စိုးရိမ်ပူပန်ခြင်းတွေနဲ့ သူမကို နွေးထွေးကြင်နာစွာ ဆက်ဆံတတ်သည့် အရာရာကို ဂရုစိုက်ပေးမတတ်သော ဒီယောက်ျားသားဟာ သူမဘဝရဲ့ အလိုအပ်ဆုံးအဖော် မဖြစ်သင့်ထိုက်ဘူးတဲ့လား။

သို့သော် သူမ အတွေးတို့သည် သူမ သံသယကို ချေဖျက်ပေးနိုင်ခဲ့ကြပါ။ ရွှေတိုက်စိုးဆိုတဲ့ ရှင်ကို ချစ်မိတာ ကျွန်မရဲ့ အကြီးမားဆုံး အပြစ်တဲ့ ချစ်သူရယ်...။

“ရှင်ကို ကျွန်မ ချစ်မိတာ သိပ်ကြီးကျယ်တဲ့ အပြစ်ဖြစ်သွားနိုင်သလားဟင် စိုး၊ အဲဒါ ကျွန်မ သိချင်တယ်”

သူမ အမေးအဆုံးတွင် တစ်ဖက်မှ သဘောကျစွာ

ရယ်မောလိုက်သည့် အသံသဲ့သဲ့က သူမရှိရာသို့ စီးမျောလာ၏။ သူမ မေးလိုက်တဲ့အတံမှာ ရယ်စရာ မပါဘူးလို့ထင်သည်။ သူမ ချစ်သူက လွတ်လပ်ပေါ့မါ့စွာ ရယ်မောနေနိုင်သလောက် သူမက မွန်းကျပ်ပိတ်လှောင်နေတာ မတရားဘူး ထင်ပါရဲ့ ရွှေတိုက်စိုးရယ်...။

“ပန်းချီ ဘာဖြစ်နေတာလဲဟင်၊ ပန်းချီ ကိုယ့်ကို ချစ်မိလို့ ကြီးကျယ်တဲ့ အပြစ်မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ အဲ... ပန်းချီက ကိုယ့်ကို လက်ထပ်နိုင်ဘူးဆိုရင်သာ သိပ်ကြီးကျယ်တဲ့ အပြစ်ဖြစ်သွားနိုင်တယ်ဗျာ သိလား”

ကြည့်စမ်း...။

သူမ ဒါကို ကောင်းကောင်းကြီး မေ့လျော့ပစ်လိုက်တာပါလား။ အချစ်နဲ့ လက်ထပ်ခြင်းဟာ အဲဒီလောက်ကြီး ကွာခြားသွားလိမ့်မယ်လို့ ဘာလို့များ သူမ မတွေးမိတာပါလိမ့်။ သူမမှာ အခွင့်အရေးတစ်ရပ် ရှိနေသေးတာပဲ။ ရွှေတိုက်စိုးကို လက်ထပ်ခွင့် မရနိုင်တော့သည်မှာ မှန်သော်လည်း ရွှေတိုက်စိုးကို သူမ နေနိုင်ခွင့်တော့ ရှိနေသေးသည်။

www.burmeseclassic.com

“စိုး... ရှင့်ကို ကျွန်မရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကြောင်း ပြောပြမယ်ဆိုရင် ရှင် စိတ်ဝင်စားနိုင်ပါ့မလား။”

“ကိုယ် စိတ်ဝင်စားပါတယ်ပဲ ပန်းချီ၊ ဒါပေမဲ့ လောလောဆယ် ကိုယ် သိချင်နေတာက ပန်းချီ ဘာဖြစ်နေတာလဲ ဆိုတာပဲ။”

“ရွှေတိုက်စိုး... ရှင် တကယ်ပဲ ကျွန်မ ဘာဖြစ်နေတယ် ဆိုတာ မသိခဲ့ဘူးလား၊ ရှင့် မေမေက ရှင့်ကို ဘာမှမပြော ပြဘူးလား။”

“ဟင်အင် မေမေ ခရီးထွက်သွားတာ တစ်ပတ်လောက် ရှိပြီ ပန်းချီ ကိုယ်ကို အတွေ့မခံတဲ့ နေ့ကတည်းက...”

“ဪ”

သူမ နှလုံးသားတို့ အတိုင်းအဆမဲ့ နာကျင်သွားသည်။ သူမမှာတော့ ခံစားလိုက်ရတာ ကြေကွဲဝမ်းနည်းလိုက်ရတာ ဒေါ်မြမြစိုးရယ်...

ကျွန်မ နှလုံးသားထဲကို ဝေဒနာတွေ ထည့်ပေးခဲ့ပြီး ရူးသွပ်မတတ် ခံစားစေခဲ့တယ်ပေါ့...။

ရွှေတိုက်စိုး မသိနိုင်တဲ့ စကားများစွာ အပြုအမူများစွာ

ကျွန်မ အနာဂတ်တွေကို ပြုလျက်သွားအောင် ဖန်တီးနေ သိုက်တာ။ ရှင်ရဲ့ ရှည်ရှည်ချက်တွေအားလုံး အထမြောက် အောင်မြင်သွားအောင် စွမ်းဆောင်နိုင်မယ်လို့ ရှင် ထင်နေ သလား။

ရှင့် ကြည့်ရတာ ရှင့်သားကို ဘာမှမခံစားချင်ဘူး ဆင်ပါရဲ့

“ရွှေတိုက်စိုး ကျွန်မ ဘာဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ရှင့်မေမေ သိပါတယ်၊ သူ့ကို မေးကြည့်လိုက်ပါ၊ ကျွန်မရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက် ဘာလဲဆိုတာ ရှင့်မေမေ ပြန် ရောက်တဲ့နေ့ကျမှ ကျွန်မ ပြောပြမယ်”

“ပန်းချီ ဖန်းချီကို ကိုယ် သိပ်ချစ်တယ်၊ အဲဒါတော့ သုံးနော်”

ကျွန်မ ဘာပြန်ပြောရမလဲ ရွှေတိုက်စိုးရယ်၊ ရှင့်ကို ကျွန်မ သိပ်ချစ်တယ်ဆိုတာလဲ ရှင် သိနေသင့်တယ် မဟုတ် သား။ ချစ်လျက်နဲ့ ဝေးကြရလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မ မမျှော်လင့်ခဲ့ သလို ရှင်လဲ မျှော်လင့်ခဲ့မယ် မထင်ပါဘူး စိုးရယ်”

အခုတော့လေ...

www.burmeseclassic.com

ရှင်နဲ့ ကျွန်မ ချစ်လျက်နဲ့ ဝေးရလိမ့်မယ် ထင်ပါရဲ့။  
ကျွန်မ မယုံချင်လိုက်တာ...။

\* \* \*



မေပန်းချီ ပြောသလို ရွှေတိုက်စိုး မိခင်ပြန်အလာကို စောင့်မျှော်နေသည်။ အတိအကျ ပြန်လာမည့် ရက်ကိုပင် ကျော်လွန်ခဲ့သည်တိုင် မေမေ ပြန်ရောက်မလာခဲ့သည့်အတွက် သူ အနည်းငယ် အံ့ဩစပြုလာပြီဖြစ်သည်။ မိသားစုကို လွန်မင်းစွာ ခင်တွယ်သော အချိန်ကြာမြင့်စွာ ခွဲခွာမသွား တတ်သော မေမေ၏ မန္တလေး ခရီးစဉ်သည် သူ့စိတ်ကို အဦးဆုံး လှုပ်ရှားစပြုခဲ့ပြီဖြစ်၏။

ရွှေတိုက်စိုးသည် သူ၏ မိခင်ကို အလွန်ချစ်ပြီး မေမေ ပြောသမျှ စကားများကို နာခံယုံလွယ်တတ်သူ တစ်ယောက် ဖြစ်ပြီး မည့်သည့်အခါမျိုးတွင်မှ သံသယ မဖြစ်ခဲ့ဖူးပါ။ ထို့အတူ မေမေ ကိုယ်တိုင်သည်လည်း သူ့ကို အရိပ်တ ကြည့်ကြည့် ချစ်မြတ်နိုးခဲ့သည်မှာ သေချာသည်။

www.burmeseclassic.com



သို့သော် မေမေသည် မေမန်းချီဆိုသည့် သူမနှင့် တရားဝင်ချစ်သူများ ဖြစ်သွားသည့် သားဖြစ်သူကို မယုံကြည်နိုင်သလို အံ့ဩမှင်တက်စွာ အထူးအဆန်းသဖွယ် ငေးစိုက်ကြည့်ခဲ့ဖူးသည်။

ရိုင်းစိုင်းသည် မေမန်းချီ၏ ဆက်ဆံရေးကျကျများကို အကြောင်းပြု၍ သူ့ကို သူမနှင့် သဘောမတူနိုင်ကြောင်းကို တိကျစွာ ငြင်းဆိုကန့်ကွက်ခဲ့သည်မှာ သူမနှင့် တွေ့ကြုံရင်ဆိုင်ခဲ့ရသည့် ပြဿနာမှ စတင်ခဲ့သည်ဟု ယုံကြည်သည်။

မေမေ၏ စိတ်သဘောထား အတိမ်အနက်ကို သိရှိထားသူပီပီ မေမန်းချီနှင့် ပတ်သက်၍ အပြင်းအထန် မပြောသော်လည်း တိကျခိုင်မာသော ဆုံးဖြတ်ချက်ဖြင့် မေမေ၏ ငြင်းဆန်ချက်ကို တတ်နိုင်သရွေ့ အတည်မပြုဖြစ်ခဲ့ပါ။ ပြေလည်မှုရှိစေရန် သူ ကြိုးစားခဲ့သည်။

ခွဲမလျှောသော ကြိုးစားမှုများကို မေမေ အသိအမှတ် မပြုခဲ့ပါ။ ခါးခါးသီးသီး ငြင်းဆန်ခြင်းဖြင့်သာ သူ့ဆန္ဒကို ဥပေက္ခာပြုခဲ့သည်။ ထိုအတွက် သူသည်လည်း မည်သည့် အခါတွင်မှ အားငယ်စိတ်ပျက်သွားမည်သူ မဟုတ်ကြောင်း

ကိုတော့ မေမေတစ်ယောက် သိရှိရန် မလိုပါ။ ချစ်သူကို ပေးပြီးသား ကတိတစ်လုံးအတွက် ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက် ပီသမည့် သူသာဖြစ်ကြောင်း ထူးဆန်းသည့် ချစ်သူလေး သိစေရမည်။

\* \* \*

www.burmeseclassic.com

“ကျွန်မ ရွှေတိုက်စိုးကို သိပ်ချစ်တယ် နှင်း၊ ဘဝတစ်ဝက်မှာ တစ်ခါမှ မဖြစ်ပေါ်ဖူးတဲ့ အချစ်နဲ့ နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း ချစ်ခဲ့တာပဲ။ အချစ်နဲ့ ချစ်ခဲ့တာပဲ။ ဒါကို အပြစ်လို့ ကျွန်မထင်ဘူး၊ စိုးကို ချစ်မိလို့ ကျွန်မမှာ အပြစ်မဖြစ်နိုင်ဘူး မဟုတ်လားဟင် နှင်း။”

သူမအသံသည် ထင်ထားသည်ထက် အဆပေါင်းများစွာ ပိုမိုခြောက်သွေ့ အက်ကွဲနေ၏။ တုန်ခါမှုတို့ စွက်နေသည့် သူမအသံကို အတတ်နိုင်ဆုံး တည်ငြိမ်မှု ရရှိနိုင်ရန် သူမအစွမ်းကုန် ကြိုးစားနေရသည်။ ရွှေတိုက်စိုးနှင့်ပတ်သက်သည့် သူမ နှလုံးသားအတွက် လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့် ရရှိရန် အယူခံဝင်နေရသည်ဟု ခံစားရသည့်အခါ ပြီးဆင်းလာသည့် ဝေဒနာခံစားချက်တို့က နာကျင်ကြေကွဲမှုများစွာဖြင့် တားမြစ်

အရ ဖြစ်ရသည်။  
 “ရွှေတိုက်စိုးကို ချစ်မိလို့ ပန်းချီမှာ အပြစ်မဖြစ်နိုင်တာ မခန့်ပါပဲ။ ပန်းချီနှလုံးသားမှာ ရွှေတိုက်စိုးကို လွတ်လပ်စွာ ချစ်နေခွင့် ရှိပါတယ်။ ဒါ... ပန်းချီရဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှုပဲ။ ဒါပေမဲ့ ရွှေတိုက်စိုးကို ပန်းချီ လက်ထပ်မယ်ဆိုရင်တော့ ပန်းချီအတွက် နောင်တရစရာတွေ ကြေကွဲဝမ်းနည်းစရာတွေ ဖြစ်မလာနိုင်ဘူးလို့ ပန်းချီ ပြောနိုင်သလား...”

“နောက်ပြီး ရွှေတိုက်စိုးနဲ့ အတူနေရပြီပဲ ထားပါတော့၊ ပန်းချီရဲ့ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး စိတ်မချမ်းမသာစရာတွေ၊ ခက်ခဲစားမှုတွေ ကွယ်ပျောက်ပြီး ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့တဲ့ ဘဝတစ်ခုကို ထာဝရပိုင်ဆိုင်ရမယ်လို့ရော ပန်းချီ သေချာပြောနိုင်သလား...”

“ကံပါလေ... နောက်ဆုံး နှင်း ရှင်းရှင်းပဲ မေးပါတယ်။ ပန်းချီ... ပန်းချီ မေမေကို အဆုံးရှုံးခံဝံ့သလား၊ ရွှေတိုက်စိုးနဲ့ ပန်းချီ မေမေကို လဲလှယ်ဝံ့သလား။”

ရုတ်တရက် သူမသည် အသက်ရှူရပ်မတတ် ဖြစ်လာသည်။ ထိရောက်ထက်မြက်သည့် စကားများက သူမ

နလုံးသားကို အဆိပ်သင့်စေခဲ့ပြီဟု သူမ နားလိုက်သည့် ရွှေတိုက်စိုးရယ်...။

ကျွန်မဟာ ကျွန်းပြီးရင်း ကျွန်းနေရတဲ့ သူတစ်ယောက်ပါ... ဒါတွေကို ရှင် သိရဲ့လားဟင်...”

“ကျွန်မ မေမေကို ချစ်ပါတယ် နှင်းရယ်၊ စိုးကို ကျွန်မ မခွဲနိုင်ဘူး၊ တကယ်ဆိုရင် မေမေကိုယ်တိုင်လဲ ကျွန်မဘက်ကို ငဲ့ညှာပြီး စဉ်းစားပေးသင့်ပါတယ်...”

“မေမေ ဘဝအတွက် တော်စပ်မှုနဲ့ ကျွန်မဘဝ သေဆုံးမှု၊ အဲဒီနှစ်ခုတည်းက မေမေ ဘာကိုရွေးချယ်မလဲ ကျွန်မ သိချင်တယ်”

မိုက်မည်းလွန်းသူအဖြစ် သူမကို ထင်မြင်ချင်သတ်မှတ်နိုင်ပါသည်။

သူမ ဘဝစတင်ခွင့်ရသည့် အချိန်များမှစ၍ အထီးကျန်ဆန်မှု၊ အားငယ်တတ်မှုများဖြင့် ခိုလှုံချင်စရာ တောင်အုပ်သည့် မေတ္တာရင်ခွင်ရိပ် ဝေးကွာခဲ့ရာသူ အဖြစ်ဖြင့် သူမရဲ့ဘဝ လူလားမြောက်၍ ရှင်သန်ခွင့် ရရှိခဲ့သည်။

ဒီလိုအခြေအနေမျိုးတွင် သူမကို အစစအရာရာ အ

ထိုက် အကြိုက်ဆောင်တတ်သူ၊ မြတ်နိုးစွဲမက် ချစ်ခင်နှစ်သက် နှယ်ဖြစ်သော သူမဘဝအတွက် အလိုအပ်ဆုံးသော ချစ်သူ သည် သူမ ဘဝအတွင်းသို့ ချင်းနင်းဝင်ရောက်ခွင့်ရသည့် အချိန်မှစ၍ သူမဘဝ၏ အထီးကျန်ဆန်မှုများကို ဖယ်ရှား နှေးထွေးစေခဲ့၏။

သူမဘဝတွင် ကြေကွဲဖွယ်ရာ ရင်တွင်းနှင့်ဆို နာကျင် ရောများနှင့်သာ နှစ်ပါးသွားနေရသော သူမ ဘဝတွင် ခြောက် သွ.အက်ကွဲနေသော ကန္တာရထဲသို့ လျှပ်တစ်ပြက် ရောက်ရှိ အာရသော အိအာစစ်လေးပမာ ပန်းချီ၏ နလုံးသားလေးသည် မီး၏ အချစ်ကြင်နာ နှေးထွေးမှုများဖြင့် လန်းဆန်းစိုပြည် ခရလေသည်။

ထိုကဲ့သို့သော ချစ်သူကို သူမ ဘဝအတွင်းမှ ဖယ်ခွာ သွားစေလိုခဲ့ပါ။ ထိုပြင် အဓိက အကြောင်းအရင်း၏ အရားခံမှာ သူမ၏ စိတ်အစွဲအလမ်းကြီးမားမှု အဆုံးစွန်း ဖြစ်မှုများ ပါဝင်ပတ်သက်နေကြောင်း သူမ ဝန်ခံရမည် ဆင်၏။

“ဒီလို အတင်းအကျပ် မပြောသင့်ဘူးလို့ နှင်း ထင်

၁၁၆

မြသားသွင်

တယ် ပန်းချီ၊ လူဆိုတာ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ အသိုင်းအဝိုင်း ဆိုတာကိုလည်း ထည့်စဉ်းစားသင့်တယ်”

သူမ၏ ဝိုင်းဝန်းသည့် သိုင်းဝိုင်းသည့် နှုတ်ခမ်းတစ်သိသာစွာ ကွေးညွတ်သွားကြမည်မှာ သေချာ၏။

“အဲဒီပတ်ဝန်းကျင် အသိုင်းအဝိုင်းထဲမှာ မေပန်းချီဆိုတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရော မပါဝင်ဘူးတဲ့လား နှင်း၊ ပန်းချီဆိုတာ ခံစားတဲ့ နှလုံးသားနဲ့လူဆိုတာ နှင်းတို့မေ့နေပြီလားလားဟင်”

“ပန်းချီ မင်းစိတ်တွေ သိပ်လှုပ်ရှားနေတယ်၊ အခုချိန်မှာ အမှားအမှန်ဆိုတာကို မင်းခွဲခြားမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဆေးဆေးပြီး အေးအေးဆေးဆေး အနားယူလိုက်ရင် ကောင်းမယ်”

နှင်းက သူမကို ဆက်လက်ဆွေးနွေးလိုစိတ် တော့သည့်ဟန်ဖြင့် အခန်းတွင်းမှ အညီးဆုံးပင် ကျောက်ထွက်စွာ သွားစေလေသည်။ မိုက်မဲစွာ ရူးသွပ်နေသည့် သူမအဖြစ် သူမကို သတ်မှတ်သွားတာလဲ ဖြစ်နိုင်သည့် ခုချိန်မှာ သူမ ဘယ်လိုပင်ပြောပြော ပန်းချီဆိုတဲ့ သူမကိုယ်ချင်းစား နားလည်လက်ခံ ခံစားပေးမယ့်သူ ရှိနေလိမ့်

မဟုတ်တာ သေချာနေသည်။

သို့ပေမဲ့ သူတို့တစ်တွေက သူမကို ဘယ်လိုပဲ တွေးဆင်ထင် သူတို့ကြိုက်သလို လွတ်လပ်စွာပင် ထင်မြင်ယူဆနိုင်သည်။

သို့သော် သေချာတာ တစ်ခုကတော့ဖြင့် သူမကိုယ်တိုင် သွက်သွက်ခါ ရူးသွပ်သွားလုမတတ် ခံစားနေရသည် ဆိုတာပါပဲ။

\* \* \*

သိန်းမင်းစာပေ

သိန်းမင်းစာပေ

www.burmeseclassic.com

...အိပ်ပျော်နိုင်သော ညများစွာကို သူမ ရွံ့မုန်းစွာ ဆက်ဆံရင်ဆိုင်နေရသည်။ အိပ်ပျော်ရန် ကြိုးစားကြည့်တိုင် မေမေနှင့် ရွှေတိုက်စိုးတို့သည် သူမ၏ အတွေးများစွာကို ခြောက်လှန့်နေကြသည်။

အိပ်ပျော်နိုင်သော ညများစွာကို သူမ ရွံ့မုန်းစွာ ဆက်ဆံရင်ဆိုင်နေရသည်။ အိပ်ပျော်ရန် ကြိုးစားကြည့်တိုင် မေမေနှင့် ရွှေတိုက်စိုးတို့သည် သူမ၏ အတွေးများစွာကို ခြောက်လှန့်နေကြသည်။

အခုချိန်ထိ သူမသည် မေမေနှင့် တွေ့ဆုံခွင့်မရအောင် အထူးရှောင်ရှား နေမိရလေသည်။ မေမေ ပြောလာမည့် စကားများစွာကို နားထောင်နိုင်ရန် သူမတွင် ခံနိုင်ရည်အား လုံးဝမရှိသေးပါ။ သူမ၏ တင်းကျပ်နေသည့် စိတ်အစဉ်ကို ပြေလျော့နိုင်စောရန် သူမ တစ်စုံတစ်ခုတော့ ကြိုးစားသင့် သင့်သည်ဟု နားလည်သည်။

သူမ ဘာကိုလုပ်ဆောင်ရမည် ဆိုတာကိုတော့ ဦးစွာ စဉ်းစားရမည် ဖြစ်သည့်အတွက် သူမ အတွေးများကို အဓိ

သိန်းမင်းစော

ဆဉ်တကျ ရေးဆွဲနေမိရသည်။

ပထမဦးဆုံးက သူမ၏ မေမေအတွက် နောက်တစ် ဘက်က ရွှေတိုက်စိုး၊ ထိုနောက်မှာတော့ဖြင့် မိမိကိုယ်တိုင် အတွက် ဒါတွေပြီးတော့ ပတ်ဝန်းကျင်၏ ဝေဖန်ပြောဆို မေည့် စကားသံများအတွက် အားလုံးကို ခြံ၍ စဉ်းစား ပြုမို့။

ပထမဦးဆုံး ထိုအကြံအစည်ကို အကောင်အထည် ဆင်နွှဲအတွက် သူမ အလိုအပ်ဆုံးသော အရာမှာ အညှီရောင် တတ်ထူဖုန်းပါသည်။ နေ့စဉ်မှတ်တမ်း စာအုပ်တစ်အုပ်ဖြစ်ပြီး မျိုးအစား ကောင်းမွန်သည့် ဖောင်တိန်တစ်ချောင်းပဲ ဖြစ်သည်။

ထိုပစ္စည်းများကို ရရှိနိုင်ရန် သူမအတွက် အခက်အခဲ ခြေပါ။ သို့သော် သူမအတွက် ခက်ခဲသော အရာမှာ သူမ တွင်းမှ နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း ခံစားကြေကွဲမှုများကို စကား များအဖြစ် သိဖွဲ့ ရေးချနိုင်ရန်ပဲ ဖြစ်သည်။

သူမသည် သူမ ဘဝနှင့် အနီးစပ်ဆုံး ဖြစ်နိုင်မည်ဟု ယုံကြည်သော စကားစုများစွာကို ကြိုတင်ကြိုစည်မှု တစ်စုံတစ်ခု

သိန်းမင်းစော

www.burmeseclassic.com

မပါနိုင်ဘဲ ခံစားမှုသက်သက်ဖြင့် အောင်မြင်စွာ ရေးသားနိုင်လားသည်အခါ သူမဘဝ၏ ပိုင်ဆိုင်မှုအားလုံးသည် ထိုမှတစ်ဆင့် စာအုပ်ကလေး ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

သူမဘဝ သူမဆန္ဒများကို မှတ်တမ်းတင် ရေးသားခြင်းဖြင့် တစ်နေ့တစ်ချိန်ချိန်တွင် သူမ ချစ်သူ ရွှေတိုက်စိုက်သိရှိသွားစေရန် မရည်ရွယ်ခဲ့ပါ။ ပေါက်ကွဲလှမတတ် တတ်ကျွမ်းနေသည့် သူမ စိတ်အစဉ်ကို အနည်းငယ် ပြေလျော့သွားရန်ပဲ ဖြစ်သည်။

သူမဘဝနှင့် ပတ်သက်၍ ဤတဲ့သို့ မှတ်တမ်းတင်ရေးသားရလိမ့်မည်ဟုလည်း သူမ ဘဝတစ်လျှောက်လုံးတွင် ဘယ်တုန်းကမှ မမျှော်လင်ခဲ့ဖူးတာလည်း သေချာသည်။

သူမ ပထမဦးဆုံး ရေးသားဖြစ်ခဲ့သည့် အကြောင်းမှာ ရွှေတိုက်စိုက်စိုး...

ရှင်ကို ကျွန်မ သိပ်ချစ်တယ်ဟု ဖြစ်၍နေသည့်အတွက် သူမများစွာ မဆံ့ဩခဲ့မိပါ...။

“ပန်းချီ ဖုန်းလာနေတယ် ရွှေတိုက်စိုက်တဲ့” နှင်း၏ အသိပေးသံက အကြောင်းအရာများကို ထပ်

ရစ်ခဲ့ပြီး ရွှေတိုက်စိုက်နှင့်တွေ့လျှင် ဘယ်ကစ၍ ပြောရလျှင် အကောင်ဆုံးဖြစ်နိုင်သလဲဟု စဉ်းစားနေမိသေးသည်။ သူမ စိတ်တွင်းမှ သူမ ခံစားနေရသည့် သောကဝေဒနာများနှင့် ပတ်သက်၍ မှတ်တမ်းတင် ရေးသားနေမိသမျှကို ရွှေတိုက်စိုက်အား အသိပေးသင့် မဝေးသင့် ဆုံးဖြတ်ရခက်နေ၏။

“ပန်းချီလား ကိုယ် ပန်းချီနဲ့ တွေ့ချင်တယ်၊ တွေ့ရမှ ဖြစ်မယ်”

အဲလို... ဟု သူမ ထူးလိုက်သည်နှင့် အရေးတကြီး နိုင်လွန်းစွာ သူပြောလိုခြင်းဖြစ်၏ ထိုသို့ အပြောခံရသည့် အတွက် သူမ များစွာ စိတ်မဆိုးနိုင်ပါ။ အဘယ်ကြောင့်ဆို သော် သူမ ကိုယ်တိုင်ကလည်း ရွှေတိုက်စိုက်ဆိုသည့် ချစ်သူကို တွေ့မြင်ချင်နေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

“ဘယ်အချိန် တွေ့ချင်တာပဲဟင် စိုး...”

“ဖြစ်နိုင်ရင် အခုပဲ တွေ့ချင်တယ်၊ ပန်းချီကို ကိုယ် အရမ်းလွမ်းတယ်ကွာ၊ နောက်ပြီး အရေးတကြီး ဆွေးနွေးစရာ ကိစ္စ ကိုယ်မှ ရှိနေတယ်၊ ကိုယ် ပန်းချီကို ဘယ်လိုမှ မခွဲနိုင်ဘူး”

သူမ နှလုံးသားအိမ်တွင်းသို့ အနက်ရှိုင်းစွာ စူးစိုက် နှစ်ဝင်သွားစေသည့် အချစ်မြားဟု သူမ သိရှိခံစားလိုက် ရသည်။ ချစ်သူ၏ စကားသံများအောက်တွင် ပူပန်သောက များကို သူမ မေတ္တာမေ့လျော့သွားသည်။ ဒါမှမဟုတ် တမင် မေ့လျော့ထားတာလည်း ဖြစ်နိုင်၏။

“ကျွန်မကလဲ ရှင်နဲ့ ထပ်တူခံစားနေရပါတယ် စိုး၊ ရှင်ဆန္ဒမှန်သမျှကို အမြဲတမ်း ဖြည့်ဆည်းပေးနေနိုင်အောင် ကျွန်မဘက်က အစွမ်းကုန် ကြိုးစားနေတယ်ဆိုရင် ရှင်ဖမ်းသာ စွာ ဂုဏ်ယူကျေနပ် ပစ်လိုက်စမ်းပါ။ ရှင် လမ်းထိပ်က လာစောင့်နေပါ၊ စိုး၊ ကျွန်မ အခုပဲ ထွက်လာနိုင်အောင် ကြိုးစားမယ်”

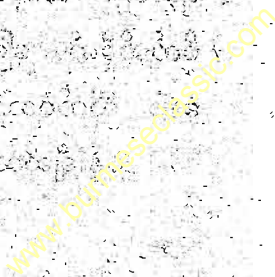
မနက်ခင်း စောစောကပင် ကိစ္စတစ်ခုဖြင့် ထွက်သွား သောကြောင့် အိမ်တွင် အနံ့တိမ် ရှိရှိမနေပါ။ အနည်းအကျဉ်း သော ပြင်ဆင်မှုများအပြီးတွင် နင်းကိုသာ အိမ်ရှေ့ ဧည့်ခန်း တွင် သိုးမွေးအပ်နှင့် အသင့်တွေ့ ရေလေသည်။

“နင်း... ကျွန်မ အပြင်ခဏ သွားဦးမယ်”  
သူမ စကားကို မျက်လွှာတစ်ချက် ပင့်ကြည့်ခြင်းဖြင့်

အသိအမှတ် ပြုရမှလွဲ၍ တခြား မည်သည့်မေးမြန်းစစ်ကြော ချီးကိုမှ မပြုလုပ်ခဲ့ပါ။ သူမ ဘယ်သူ့ဆီကို သွားမည်ဟု အတိအကျ သိနေ၍လည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ သူမသည် ချစ်သူ၏ မျက်နှာပြင်ကို ဝေးမောကြည့်နေခြင်းဖြင့် အရာရာကို အလျော့ထားချင်သည့်သူပဲ ဖြစ်သည်။

အကြောင်းမူ ရွှေတိုက်စိုးဆိုသော ချစ်သူသည် ဘယ် အရာနှင့်မျှ နှိုင်းယှဉ်လို့ မရနိုင်သည့် ဘူမဘဝ၏ အကြီးမား ဆုံးသော မျှော်လင့်ချက်ရောင်ခြည် တစ်ခုအဖြစ် ပန်းချီဆိုသည့် သူ၏ စိတ်ထဲတွင် အခုရော နောင်ရော ဘယ်သောအခါမှ ကွယ်ပျောက်သွားနိုင်မှာ မဟုတ်ဆိုတာ အသေအချာပဲ မဟုတ် သေးလား။

သူမသည် ချစ်သူ၏ မျက်နှာပြင်ကို ဝေးမောကြည့်နေခြင်းဖြင့် အရာရာကို အလျော့ထားချင်သည့်သူပဲ ဖြစ်သည်။



“ပန်းချီ ကိုယ်တို့ လက်ထပ်ကြရအောင် ပန်းချီက ကိုယ်ခွဲမနေနိုင်ဘူး၊ နောက်ပြီး မေမေက ကိုယ့်ကို ပဲခူးက ယမုံနာနဲ့ လက်ထပ်ပေးဖို့ စီစဉ်နေတယ်...”

“ဒါပေမဲ့ အဲဒီအစီအစဉ်ကို ကိုယ် လက်မခံခဲ့ဘူးဘာ ဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ပန်းချီက ကိုယ်ချစ်သူဖြစ်နေလို့ပဲ အအေးဆိုင်တွင် အတူထိုင်မိသည်နှင့် သူမ ပထမဦးဆုံး ကြားရသည့် စကားများမှာ သူမဘဝတွင် အလိုလားအတောင့် တအပ်ဆုံးသော စကားများ ဖြစ်နေရသည့်အတွက် သူမ ရင်သည် အတိုင်းမသိ ကြည်နူးသွားခဲ့သည်။ ထို့အပြင် စိတ်ထိခိုက် ကြေကွဲခြင်းကိုလည်း တစ်ပြိုင်နက်တည်း ခံစား လိုက်ရသည်မှာ သေချာသည်။

ပန်းချီဆိုသည့် သူမ၏ စိတ်ထဲတွင် ခံစားရသည့်

ခံစားချက်များက ပြောမပြတ်အောင် စကားလုံးတွေဖြင့် ပုံဖော်၍ မရနိုင်အောင်ပင် သူမ စိတ်ထဲ ခံစားထိခိုက်ကြေကွဲ ဝေဒနာမိရလေသည်။

ချစ်သူ၏ စိတ်ချမ်းသာမှုကို လိုက်လျော့ဖြည့်ဆည်း သွေးနိုင်ရန်ထက် သူမအပေါ် ကျရောက်လာမည့် ဒေါ်မြမြစိုး၏ အကွက်ကျကျ သေသပ်လှပလွန်းသည့် တိုက်စစ်များကိုသာ တွေးတောစဉ်းစား ကြည့်နေမိရသည်။ သူမနှင့် ရွှေတိုက်စိုးတို့ နှစ်ဦးကြားတွင် မားမတ်ခိုင်ခံ့သည့် တံတိုင်းကြီးနှစ်ခု ရှိနေပါသည်ဟု သူမ ပြောလိုက်သင့်သလားဟု ယောင်မှားစွာ စဉ်းစားကြည့်မိသေးသည်။

မေမေနှင့် ဒေါ်မြမြစိုးတို့၏ တော်စပ်မှုနှင့် ရွှေတိုက်စိုးကို သူမ လက်ထပ်လိုက်ရခင်းဖြင့် ဖြစ်ပေါ်လာမည့် တော်စပ်မှု သို့နှစ်ခု ထပ်တူညီ ဖြစ်သွားရခြင်းမှာ သူမတွင် များစွာအပြစ် မကင်းကြောင်း ဝန်ခံရမည်မှာ သေချာသည်။ ထို့အတူ မေမေနှင့် ရွှေတိုက်စိုး၏ တော်စပ်မှု၊ ဦးမောင်မောင်စိုးနှင့် သူမ၏ တော်စပ်မှု၊ နောက် သူမနှင့် သူမ မေမေ၏ သားသမီး များနှင့် တော်စပ်မှုများဖြင့် သူမ ရင်သည် မွန်းကျပ်ပိတ်



လျောင်းသွားသည်။

အဓိကမှာ မေမေနှင့် ဒေါ်မြမြစိုးတို့ ဖြစ်၍နေသည် မဟုတ်ပါလား။

“ပန်းချီ ကိုယ်ပြောနေတာ ကြားရဲ့လား။”

အပြုံးတစ်ခုကို လှလှပပ ဖန်တီးနိုင်ရန် သူမ ကြိုးစား ရသည်။ ရွှေတိုက်စိုးရယ်...။

ကျွန်မဟာ ဒေါ်တင်တင်ရဲ့ သမီး ဖြစ်နေခဲ့မယ်ဆိုရင် ရော့ရှင် အခုလို ပြောဦးမှာပဲလားဟင်၊ ကျွန်မဟာ ဒေါ်တင် တင် သမီးလို ရှင် သိသွားခဲ့ရင်

ရှင်ကိုယ်တိုင်လည်း အဲဒီတော်စပ် ပတ်သက်မှုတွေ အတွက် အနည်းနဲ့အများတော့ ထိခိုက်ကြကုသွားမလား... ရွှေတိုက်စိုးရယ်...။

ရှင်ကို ကျွန်မ သိပ်ချစ်တာယုံပါ...။

“ကျွန်မနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ရှင်မှာ ပညာရေးအနှောင့် အယှက် ဖြစ်နိုင်တယ်ဆိုတာရော ရှင်စဉ်းစားမိရဲ့လားဟင်”

“အဲဒါတွေ ကိုယ်ကရမစိုက်ဘူး ပန်းချီ၊ ကိုယ်သိတာ မင်းကို ကိုယ်သိပ်ချစ်တယ်၊ မခွဲနိုင်ဘူးဆိုတာပဲ၊ ဘာလဲ”

ပန်းချီက ကိုယ်နဲ့အတူနေရရင် ဒုက္ခရောက်မှာ ကြောက် လို့လား၊ စိတ်ချ ပန်းချီ ကိုယ်ယောက်ျားပါ၊ မိန်းမတစ်ယောက် ကို ထမင်းမဝတ်အောင် ကိုယ် လုပ်ကျွေးနိုင်ပါသေးတယ်”

ဒေါ်သဆူဝေနေသည့် ချစ်သူမျက်နှာပြင်က ပို၍စွဲငြိ မြတ်နိုးဖွတ်ရာ ဖြစ်နေသည်ဟု သူမ ထင်သည်။ နုယေ ရှင်းသန့်သော ရွှေတိုက်စိုး၏ အသွင်သဏ္ဍာန်က သူပြောနေ သည့် စကားများနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက် အလှမ်းကွာလွန်းလှ သည်ကို မင်း သိရဲ့လား စိုးရယ်...။

သူမကို အထင်အမြင် သေးရက်သူအဖြစ် ချစ်သူကို အပြစ်မယူလို့ပါ။ ကလေးဆန်လွန်းသည့် အမူအရာအတွက် သူမ စေတနာသက်သက်ဖြင့် ပြုံးနဲ့စွာ စနောက်နေချင်မိ ပါပြီကွယ်။

“ရှင်က ယောက်ျားကောင်းပီသစွာ လုပ်ကိုင်ကျွေးမွေး နိုင်ပေမဲ့ ကျွန်မမှ မျိုမကျနိုင်တာပဲ စိုးရယ်၊ ကျွန်မလဲ အလုပ်လုပ်မယ် မောင်ထစ်ထစ် မယ်တစ်ရွက်ဆိုတာမျိုး လိုပေါ့”

“မဖြစ်နိုင်တာ ခင်ဗျား ခန္ဓာကိုယ် သေးသေးလေးနဲ့”

ဘာလုပ်နိုင်မယ် ထင်နေလဲ၊ မလိုဘူး၊ အိမ်မှာနေ၊ ခင်ဗျား  
လေးကို အလုပ်လုပ်ခိုင်းဖို့ ယူတာမဟုတ်ဘူး၊ မြတ်နိုးလို့  
လက်ထပ်မှာ သိလား”

ခါးခါးသီးသီး ငြင်းဆန်ကန့်ကွက်ခြင်းဖြင့် အလိုမကျ  
နိုင်စွာ ဂူပုတ်နေသည့် ရွှေတိုက်စိုးကို ကြည့်လျက် သူမ  
ကျေနပ်စွာ ကြည်နူးနေမိသည်။

စိုးရယ်...

ရှင် ကျွန်မကို တကယ်ချစ်ခဲ့တာ အသေအချာပါပဲ။  
ဒါပေမဲ့ အဲဒီအချစ်တွေကို မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်း  
ဖို့တော့ ရှင့်မှာ လိုအပ်နေပြီ။

“ရှင်နဲ့ ကျွန်မ လက်ထပ်ရင် ပျော်စရာကောင်းမှာလား  
ဟင်စိုး”

“သိပ်ပျော်စရာကောင်းတာပေါ့ ပန်းချီရယ်၊ အဲဒီအခါ  
ကြိရစ် ပန်းချီနဲ့ ကိုယ်နှစ်ယောက်တည်း၊ အဲ နောက်ကျ  
ရင်တော့ သားသားမီးမီးတွေနဲ့ ပိုပြီး ပျော်စရာကောင်းဦးမှာလား  
သိရဲ့လား”

ဘုရားမိရ...

သိန်းမင်းစာပေ

ကြည့်စမ်းပါဦး...

သူမ ဒါတွေကို လုံးဝသတိမရခဲ့ပါလားနော်။

သူမနဲ့ ရွှေတိုက်စိုးတို့ လက်ထပ်ပြီးရင် ရရှိလာမယ့်  
သားသမီးတွေနဲ့ သူတို့လေးတွေရဲ့ တော်စပ်ပတ်သက်မှု။  
ပျော်စရာကမ္ဘာလေးထဲက သူမဘဝ ရုတ်ချည်းကွယ်ပျောက်  
သွားရသလိုပါပဲလား။

သူမဟာ ကံဆိုးပြီးရင် ဆိုးနေရတော့တာပါပဲ  
ရွှေတိုက်စိုးရယ်။ ဒါတွေကို ရှင်နည်းနည်းလေးမှ မရိပ်မိခဲ့ဘူး  
မဟုတ်လားဟင်။ ကျွန်မ ခံစားရင်ဆိုင်နေရတဲ့ ဝေဒနာတွေ  
အိုလည်း ရှင် မသိခဲ့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ကွယ် ဘာအကြောင်း  
ဖြစ်ဖြစ် ရှင်ကို ကျွန်မ စိတ်မညစ်စေချင်ပါဘူး...။

“အဲဒီအခါကျရင် ရှင်ပြောတဲ့ သားသားမီးမီးတွေနဲ့  
ကျွန်မကို ဘယ်သူ့ပိုပြီး ချစ်မှာလဲဟင် စိုး”

လုံးဝထင်မှတ်မထားသည့် သူမ၏ ရယ်ရွှင်ဖွယ်  
အေးခွန်းကြောင့် ရွှေတိုက်စိုး ရုတ်တရက် ကြောင်သွားပြီးမှ  
အလွန်တစ်ရာ နှစ်ခြိုက်သဘောကျစွာ ကျေကျေနပ်နပ်  
ထိုင်မော၏။ ထိုအခါမှပင် သူမသည် မနာလို ဝန်တိုမှုအတွက်

သိန်းမင်းစာပေ

www.burmeseclassic.com

အရှက်သည်းစွာ မျက်စောင်းရွယ်လိုက် မိတော့သည်။

ကဲ... ရွှေတိုက်စိုးရေ။

ကျွန်မရဲ့ အချစ်အတွက် ရှင် ကျေးကျေနပ်နပ် ဂုဏ်ယူပစ်လိုက်စမ်းပါ။ စိတ်ကူးယဉ်ထဲမှာတောင် ရွှေတိုက်စိုးကျွန်မအပေါ်မှ အချစ်လျော့သွားမှာ စိုးရိမ်ပြီး ဘယ်နေရာခဲကမှန်းမသိတဲ့ သားသားမီးမီးဆိုသူတွေနဲ့ မနာလို ဝန်တိုစွာ အချစ်ပြိုင်နေမိတာ။

ကျွန်မ ရှင်ကို ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ ရှင် မှာလည်သင့်ဆုံးလူ ဖြစ်ကိုဖြစ်ရမယ် ရွှေတိုက်စိုးရယ်...။

\* \* \*

“ကျွန်မ ရွှေတိုက်စိုးကို လက်ထပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီဦး”

သူမ စကားအဆုံးတွင် နှင်း၏ အံ့ကြဲတုန်လှုပ်မှုကို ခံရသည်။ တကယ်ဆို သူမစကားကြောင့် ဤမျှဖြစ်သင့်ထင်သည်။ သူမ၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို အဦးဆုံး အသိပေးနေသည့် သူမှာ နှင်းဖြစ်နေပြီး သိသာစွာ ပျက်ယွင်းသွားသည့် အခါမှာ နှင်းမှာ ဖြူဖျော့သွားသည့်ဟု ထင်မှတ်မှားစရာ မရှိတော့ပါ။

“ပန်းချီ တကယ်ဆုံးဖြတ်လိုက်တာလားဟင်”

“ဟုတ်တယ် နှင်း၊ ကျွန်မ ရွှေတိုက်စိုးနဲ့ မခွဲနိုင်ဘူး”

သူမ အသံသည် အေးစက်စက်နိုင်လွန်းသည်မှာ သေချာပြီ။ ရုတ်တရက် အခန်းထဲတွင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွား

သည်ဟု ထင်ရသည်။ နှင်းသည် တစ်စုံတစ်ခုကို လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားတွေးတောနေတာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ထို့အတူ သူမကိုယ်တိုင်သည်လည်း သူမ ဆုံးဖြတ်ချက်အတွက် နှုတ်ခမ်းကလွှာတို့ကို တင်းတင်းစေ့ပိတ် ထားသည်။

“ပန်းချီ သေချာပြန်ပြီ။ စဉ်းစားသင့်တယ်လို့ ကိုယ်ထင်တယ်။ ဒီကိစ္စမှာ အမှားအယွင်းတွေ ရှိနေနိုင်တယ်လို့ မင်းမတွေးမိဘူးလား ဟင်”

“အမှားအယွင်း ဟုတ်လား၊ ကိုယ့်ချစ်သူနဲ့ အတူနေနိုင်ဖို့ ကြိုးစားတဲ့အထဲမှာ ဘယ်လို အမှားအယွင်းတွေ ဖြစ်လာနိုင်စရာ ရှိတယ်လို့ နှင်း ထင်နေလဲ”

သူမ ခေါင်းမာစွာ ငြင်းဆန်ပစ်လိုက်သည့်အခါ နှင်းက ဘယ်တော့မှ မျက်ဝန်းများဖြင့် သူမကို နှင်နှင်စူးစူး တစ်ကြည့်၍ မျက်နှာလှဲသွားသည်။ နှင်း၏ တည်ငြိမ်မှု မြင်မှပင် သူမ၏ တုန်လှုပ်ချောက်ချားမှုများကို အဦးဆုံး သတိထားမိစ ပြုလာ၏။

“နှင်း သိထားတာတွေကို ပြောရမယ်ဆိုရင်”

သိန်းမင်းမာပေ

နှင်းဟာ သာမန်မိန်းကလေးမျိုး မဟုတ်ဘူးဆိုတာပဲ ပန်းချီ၊ နှင်းမှာ သူများနဲ့မတူတဲ့ စဉ်းစားတွေးခေါ်မှုတွေ ရှိတယ်။ ဆင်ခြင်တုံတရားတွေ ရှိတယ်။ အဲဒါတွေကို ပန်းချီ မေ့မပစ် သင့်ဘူး။ နှလုံးသားတစ်ခုတည်းနဲ့ မဆုံးဖြတ်ဘဲ အားလုံးရဲ့ အကူအညီကို ယူလိုက်မယ်ဆိုရင် မင်းအတွက် မှန်ကန်တဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ရနိုင်လိမ့်မယ်လို့ နှင်း ယုံတယ်”

သူမ ဆန္ဒတို့သည် ရုတ်ခြည်း ပြုအက်ပျက်စီးသွားသည်။

သူမသည် လက်တွေ့ဆန်သည့် ဘဝအတွင်းသို့ ရောက်ရှိသွားသောအခါ သူမ နှလုံးသားကို အလိုလိုကိစ္စနှင့် ချိတ် ဖြစ်သွားသည်။ သူမ တမင်တကာ မေ့လျော့ထားသည့် စဉ်းစားတွေးခေါ်မှု၊ ဆင်ခြင်တုံတရားများ ဂုဏ်သိက္ခာများကို နှင်းက ဖော်ကောင်လုပ်၍ လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သည့်အခါ သူမ ဦးခေါင်းသည် အလိုလို ငုံ့လျှိုးမိရက်သား ဖြစ်သွားခဲ့တော့သည်။

သူမ နှလုံးသား၏ အလိုကို လိုက်လျောနိုင်ဖို့ သူမ အိမ်တွင် ရပ်တည်မည့်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်မှ မရှိတော့တာ

သိန်းမင်းမာပေ

သေချာပါသည် ရွှေတိုက်စိုး။

သို့သော် သူမတွင် လွယ်လွယ်နှင့် အရှုံးပေးလိုသော ဆန္ဒမရှိခဲ့တာလည်း သေချာသသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် အခြေ ရှိပြီး ပုစ္ဆာတစ်ပုဒ်ကို တွက်နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ခေါင်းရှုပ်ခဲပြဲ စဉ်းစားနေခြင်းပဲဖြစ်သည်။

“ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို မပြင်နိုင်ဘူး နှင်း၊ ကျွန်မ စိုးကို ချစ်တယ်၊ မခွဲနိုင်ဘူး၊ ကျွန်မ အနစ်နာခံလိုက်ရင် ကျွန်မ တမြည့်မြည့် ခံစားနေရရင် ကျွန်မကို ဘယ်သူက ဂုဏ်ပြုချီးကျူးနေကြမှာ မဟုတ်ဘူး...”

“ကျွန်မရဲ့ စိတ်တွေ ပင်ပန်းဆင်းရဲမှုတွေနဲ့ ခံစားလော့ မြိုက်နေချိန်မှာ သူတို့ကတော့ သူတို့ဘဝကို သူတို့ စိတ်ကြိုက် ဖန်တီးခွင့်ရလိုက်လို့ ကျေနပ်ဂုဏ်ယူနေကြ လိမ့်မယ်၊ အဲဒီအခါ ဆုံးရှုံးမှုတွေနဲ့ နှစ်မွမ်းကြေကွဲနေမယ် ကျွန်မဘဝကို ဘယ်သူကမှ အမှတ်ရ သနားနေကြမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီတော့ ကျွန်မဘဝကို ကျွန်မစိတ်ကြိုက် ဖန်တီး ထည့်ဆောက်ခွင့် ရှိတယ်”

“ဒါကတော့ ပန်းချီက ပန်းချီမေမေ နေရာက”

သိန်းမင်းစာပေ

မဟုတ်တာပဲ၊ ဘယ်လိုလုပ် ကိုယ်ချင်းစာနာနိုင်ပါမလဲ”

သူမ တစ်ကိုယ်လုံး ကျဉ်စက်နှင့် အတို့ခံရသည့်နှယ် ဆုံကျင်အေးစက်သွားသည်။

ကိုယ်ချင်းစာနာမှု ဆိုပါလား...။

ဒါဆို သူမ ခံစားနေရတာတွေရော ဘယ်သူကမှ ကိုယ်ချင်းစာနာ တရားထားပြီး ထည့်တွက်မစဉ်းစားပေးကြ ပါလား။ မတရားလိုက်တာ၊ ဒါဟာ သူမအတွက် သူတို့ အားလုံးပေးနေကြတဲ့ အကြီးမားဆုံးသော သွေးအေးတဲ့ စက်စက်မှု မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ဘယ်သူပြောနိုင်မလဲ။

“တော်စမ်းပါ နှင်းရယ်၊ လူတိုင်းလူတိုင်းမှာသာ ပုစ္ဆာတွေ ကိုယ်ချင်းစာနာ တရားတွေရှိနေခဲ့မယ်ဆိုရင် ဘာ့ဒီ ကမ္ဘာလောကကြီးမှာ စစ်ပွဲတွေ ရှိလာမှာ မဟုတ်ဘူး ကျွန်မကလဲ အခုလို ခံစားနေရမှာ မဟုတ်ဘူး သိရဲ့ လား”

သူမ ကြေကြေကွဲကွဲ ဟစ်အော်တားဆီးမိသည်။ သူမ နှလုံးသားသည် ဝေဒနာဒဏ်ရာတို့ဖြင့် သွေးချင်းချင်းနီ နေမည်မှာ သေချာသည်။

“ဒီမှာ နှင်း၊ ကျွန်မ နေရာမှာ နှင်း ဖြစ်ခဲ့မယ်ဆိုရင်”

သိန်းမင်းစာပေ

အခုကိစ္စကို နှင်း ဘယ်လို ရင်ဆိုင်ဆုံးဖြတ်မလဲဟင်၊ ကျွန်  
ကတော့ ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်တာ အမှန်ပဲလို့ ထင်တယ်။  
အရာရာတိကျအောင် ဆုံးဖြတ်နိုင်ဖို့ဆိုတာ အဆုံးစွန်းဆို  
ခံစားမှုက စတာလို့ ကျွန်မ ယုံကြည်ထားတယ်။ အခု ကျွန်  
ခံစားနေရတာ အဆုံးစွန်းဖြစ်နေပြီ”

“ပန်းချီ ပြောတာကို နှင်း နားလည်သလိုလိုပါပဲ၊ ပန်း  
ခံစားနေရတာတွေဟာလဲ အဆုံးစွန်ဖြစ်နေပြီဆိုတာ နှင်း  
ယုံကြည်တယ်...”

“ပန်းချီ သိထားဖို့က မင်းကို နှင်း ဘယ်လောက်  
ချစ်တယ် ဆိုတာကိုပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ပတ်ဝန်းကျင် အသိုင်းအဝိုင်း  
ကြားမှာ မဖြစ်သင့်တာ မဖြစ်ရအောင်လို့ တားမြစ်နေတာ  
လွဲပြီး ကိုယ့်မှာ တခြား ဘာရည်ရွယ်ချက်မှ မရှိပါဘူး”

“မင်းရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို အတည်ပြုပြီးပြီဆိုရင်  
ဒေါ်လေးတင်တင်ကို အကြောင်းကြား အသိပေးဖို့ လိုအပ်ပြီး  
နှင်း ထင်တယ်”

အားလုံးပြီးဆုံးသွားပြီလို့ ယုံကြည်ချင်လိုက်တာ  
သူမ၏ ခေါင်းမာ တစ်ဖွတ်ထိုးဆန်မှုများကို

လျော့သွားပေမဲ့ သူမ နှလုံးသားသည် တည်ငြိမ် အေးချမ်းမှု  
မရရှိဘဲ ပို၍ ပူလောင်ခါးသက်လာသည်ဟု ထင်၏။

ရွှေတိုက်စိုး...။

တစ်ခါတလေတော့လည်း လူခိုက်တစ်ယောက်ရဲ့ လွတ်  
လပ်မှုဘဝကို ကျွန်မ တောင့်တကြည့်မိတာ ဆန်းပြားမသွား  
နိုင်ပါဘူးကွယ်။

\* \* \*

သူမ၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ဒုတိယ သူမ အသိပေးလိုက် သည့်သူမှာ မေမေသမီးကြီး သန္တာစိုးဖြစ်သည်။ သူမသည် ဤသို့မှ ဇွတ်တိုး၍ မလုပ်ဆောင်ခဲ့ဘူးဆိုလျှင် သူမချစ်သော ရွှေတိုက်စိုးကို ရာသက်ပန် အပြီးအပိုင် စွန့်လွှတ်ရတော့မည်မှာ သေချာသည်။

သူမ ရရှိမည့် အချစ်များအတွက် အမုန်းများစွာဖြင့် လဲလှယ်ပွဲကြီးကို သူမ သတိရှိစွာ စိန်ခေါ်စမ်းသပ်လိုက်ခြင်းပဲ ဖြစ်သည်။

သူမ အတောင်တအပ်ဆုံး အလိုရှိသော အရာမှာ အေးချမ်းလုံခြုံ နွေးထွေးသည့် မေတ္တာတရားဖြစ်သော်လည်း သူမ မျှော်လင့်ထားသလို မည်သူ့ထံကမှ မရရှိခဲ့သည်မှာ သေချာသည်။ ထိုအတွက် သူမသည် အဆုံးစွန်းပေါက်ကွဲမှု

ဖြစ်သွားတာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

“ဒါဟာ ရှင်အတွက် ဆုံးဖြတ်ချက်အမှန်ဆိုရင် သန္တာ လုံးဝကန့်ကွက်တယ် မေပန်းချီ၊ ရှင်က ရှင် နှလုံးသားကို ရှေ့တန်းတင် ဆွေးနွေးနေချိန်မှာ ကျန်တဲ့လူတွေရဲ့ ဘဝထဲ ကိုလဲ ခဏဝင်ကြည့်သင့်တယ်”

ပြင်းထန်စူးရှသည့် သန္တာစိုး၏ မျက်လုံးများကို သူမ ရဲ့ဝံ့စွာ တုံ့ပြန်လိုက်သည်။ ရွံ့ရှာမုန်းတီးခြင်း၊ အထင်အမြင် ဆေးနပ်ခြင်းများ ရောပြုန်းနေသည့် မျက်ဝန်းစိမ်းများထက် သူမ မျက်ဝန်းများက ပို၍တောက်ဝနေလိမ့်မည်။

သူမဟာ နဂါးမလေးဖြစ်ခဲ့မည်ဆိုလျှင် သန္တာစိုးသည် သူမ ရှေ့တည့်တည့်တွင် ပြာပုံအတိဖြစ်၍ နေမည်မှာ သေချာ သည်။

သန္တာစိုး ပြောသလို သူတို့ဘဝထဲကို သူမအကြိမ်ကြိမ် ဝင်၍ ကြည့်ခဲ့ပြီးပြီပဲ။ သူတို့သည်သာ သူမရဲ့အထီးကျန် ဘဝထဲကို ဝင်ကြည့်ရန် တမင်မေ့လျော့ထားခဲ့ကြတာ သူမ သိဘဲ နေပါ့မလားလေ။

“ရှင်ရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို အချိန်မီ ပြုပြင်သင့်တယ်လို့

www.burmeseclassic.com

သန္တာ အကြံပေးချင်တယ်။ ဒီကိစ္စကိုသာ မာမီ သိခဲ့ရင် တစ်ခုခုဖြစ်သွားမှာ သေချာတယ်...

“ရှင်က မာမီရဲ့ မွေးကျေးဇူးကို ဒီနည်းနဲ့ဆပ်လိုက်တာလား မေပန်းချို၊ တကယ်ဆိုရင် ရှင် ဒီလောက်မမွမ်းမံသင့်ဘူး”

“တော်စမ်းမင်းပါးစပ်ကို အခုပိတ်လိုက်စမ်း သန္တာမိမင်း ငါ့ကို ဘာမှဝေဖန်စရာ မလိုဘူး၊ မင်း သိထားဖို့က ငါ့ရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကို အသိပေးတာ မင်းပြောတာ ငါ နားထောင်ဖို့ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းပြန်တော့ သန္တာစိုး”

သူမသည် ဒေါသကို အထုတ်နိုင်ဆုံး ချုပ်တည်းဟု ဆောင်၍ စကားလုံးများကို အမှားအယွင်း အထစ်အခွေ မရှိစေရန် အထူးဂရုစိုက် ကြိုးစားနေရသည်။ ရိုင်းပြုစော်ကားလွန်းသည့် သန္တာစိုးကို သူမ စိတ်တွင်းမှ အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ ရိုက်နှက်ဆုံးမ ပစ်မိသော်လည်း အပြင်မှာတော့ သူမစိတ်က လွတ်ထွက်မသွားမိစေရန် အကြည့်ကို လွှဲလိုက်ရသည်။

“သန္တာကို အမိန့်ပေးစရာ မလိုပါဘူး မေပန်းချို မှန်တာပြောလိုက်လို့ အနာပေါ်တုတ်ကျ ဖြစ်သွားတာသေ

တေတ်နိုင်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ရှင်ရဲ့ မှတ်သားလောက်စရာ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို အဦးဆုံး အသိပေးခဲ့ရတဲ့အတွက် ဒီကလဲ့ ကျေးဇူးသိပ်တင်ပါသတဲ့ရှင်...

“ကဲ... ပြန်လိုက်ပါဦးမယ်”

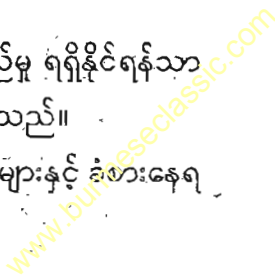
ပြင်းထန်သော ခြေသံများနှင့် သမံတလင်းတို့ ရိုက်ခတ်သံသည်သာ သူမ ဝန်းကျင်အနှံ့တွင် ညံ့စို့စွာ ကျန်ရစ်သည်။ နေရာတွင် သူမသည် ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်၏ အသွင် သဏ္ဍာန်ဖြင့် ဖြစ်တည်ကျန်ရှိနေဆဲ ဖြစ်သည်။

သန္တာစိုး၏ ထိမထင် ဆက်ဆံရေးများ၊ ရိုင်းပြုစော်ကားမှုများအောက်တွင် သူမ ဘယ်လိုပဲ မာန်တင်းဟန်ဆောင်နေရသော်လည်း သူမ နှလုံးသားတွေ မွေ့ကြေနေပြီ ဖြစ်သည်။

အမှန်ကို ဝန်ခံရမည်ဆိုလျှင် သူမ ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့် မတ်သက်၍ ရွှေတိုက်စိုးကို တစ်စုံတစ်ရာအသိပေးထားခြင်းမျိုး မရှိခဲ့သေးပါ။

သူမ၏ ကြိုးစားမှုများဖြင့် ပြေလည်မှု ရရှိနိုင်ရန်သာ သူမ ဇွတ်တိုး၍ လုပ်ဆောင်နေခြင်းဖြစ်သည်။

သူမ ရင်ဆိုင်နေရသည့် အခက်အခဲများနှင့် ခံစားနေရ





သည် သောကဝေဒနာများစွာကို သူမ မြတ်နိုးရသည့် ရွှေတိုက်စိုးတစ်ယောက် သိရှိနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။ သူမ နှလုံးသား၏ နာကျင်ကြေကွဲ ဝမ်းနည်းမှုများကိုလည်း နားလည်နိုင်မည်မထင်။

ရှင်ကို ကျွန်မ သိပ်ချစ်တယ် စိုးရယ်...

ကျွန်မ ဘဝဟာ ရှင်ကိုယ်တိုင်ပါပဲ...

သူမ၏ အဆုံးစွန်အချစ်များကို ရွှေတိုက်စိုး တစ်ဦး တည်းကိုသာ ပေးအပ်ခွင့် ရရှိခြင်းဖြင့် သူမ ဘဝကို ကံကောင်း သူ ဖြစ်ခွင့်ရရှိပါရစေ စိုးရယ်...။

“ပန်းချီ မင်း စိတ်တွေကို သိပ်ပြီးတင်းမထားနဲ့လေ လောလောဆယ် ဗြူးဒိုင်းဆိုတော့ စိတ်အခန့်မသင့်လို့ ဖြစ်သွားတာလဲ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်...”

“တဖြည်းဖြည်းနဲ့ နားလည်မှုရအောင် ကြိုးစားပြ ညှိနှိုင်းသင့်တယ်လို့ ကိုယ်ထင်တယ်”

သူမ ခေါင်းမညိတ်ပါ။

နှင်း၏ နှစ်သိမ့်မှု စကားတို့သည် ဝေဝေဝါးဝါး နိုင် လွန်းသည်ဟု သံသရ ဖြစ်နေ၏။ သူမ ကြိုးစားသလို သူမ

ဆင်သလို ဖြစ်လာနိုင်ပါဦးမလားဟု စိုးရိမ်ပူပန်စွာ ရင်သည် ခွဲကြေလှမတတ် ခံစားနေရသည်။

“နှင်းရယ် ကျွန်မ ထင်သလို ဖြစ်လာနိုင်ပါဦးမလား ဟင်”

သူမသည် အလွန်တစ်ရာ စိတ်ပျက်ဝမ်းနည်းအားငယ် ချွန်းစွာဖြင့် ကြေကြေကွဲကွဲ တီးတိုးရှိုက်ငင် ရေရွတ်မိသည်။ သူမသည် အများနှင့်ဆန်ကျင်ဘက်ဖြစ်၍ နေခဲ့ခြင်းမှာ သူမ၏ အတွေးအခေါ်များ မှားယွင်းနေမှုက စတင်သည်ဟု ဆင်မြင်ယုံမှားစ ပြုလာပြီဖြစ်သည်။

သူမသည် သူမ ပိုင်ဆိုင်မှု မှတ်တမ်းစာအုပ်ထဲတွင် အကွာရာစဉ်ဂဏန်းနံပါတ်များအလိုက် ရေးသားထားရာနံပါတ် ၁၂၅ ဆယ်ခုမြောက်တွင် သူမသည် ရူးသွပ်စွာ စိတ်ကူးယဉ် သူတစ်ဦးအဖြစ် မှတ်တမ်းတင် ရေးသားမိတော့သတည်း။

\* \* \*

www.burmeseclassic.com

အပိုင်း (၃၆)

ဖြစ်နိုင်ပါ့မလားဆိုသည့် အကြောင်းအရာတွေ မရှိတာ  
ဘာ သေချာသည်။ ရင်ကို ဖိစီးနှိပ်စက်နေသော သောဏတို့  
ကွယ်ပျောက်နေ၏။ မျက်ဝန်းစိမ်းများ၏ ရှုတ်ခါကြည့်မှုများ  
တစ်မှလည်း ကင်းလွတ်နေသည်။ အထင်အမြင် သေးနှပ်စွာ  
ပြစ်ဖွဲ့ စကားဆိုမည့် သူများကိုလည်း ရှာ၍မတွေ့။

ကြည့်စမ်းပါ...။

ငြိမ်းချမ်းအေးမြခြင်းတွေနဲ့ ပြည့်နေသည့် ဒီနေရာ  
ထူးမှာ သူမ ထာဝရနေခွင့်ရချင်ပါသည်ကွယ်။ ဟိုးအဝေး  
အစွန်နေရာဆီမှ သူမ အမည်ခေါ်သံ သဲ့သဲ့ကို စတင်၍ ကြားရ  
သည်။

ဟင့်အင်း... သူမ မလိုက်ချင်ပါဘူး...။

လွတ်လပ်ခြင်းအရသာကို သူမ ခံစားချင်သေးတယ်...။

အသံများက ဝေးရာမှ နီးလာ၏...။  
နီးရာမှ တဖန် ပီပြင်ပြတ်သားလာသည်...။  
“ပန်းချီ... ပန်းချီ မင်္ဂလာတိရစ္ဆာန်”

အသိအာရုံအတွင်းသို့ တိုးဝင်ရိုက်ခတ်လာသည့် အသံများကို ကြားနေရ၏။ မျက်ခွံတို့ကို အားယူဖွင့်ကြည့်နိုင်ရန် သူမ ကြိုးစားကြည့်မိသော်လည်း ထူးခြား၍ မလာပေ။ သွေးခြောက်နေသော နှုတ်ခမ်းလွှာတို့က တင်းတင်း စေ့စေ့နေ၏။

“ပန်းချီ... ပန်းချီရေ”

စိုးရိမ်သံတွေက သူမ ဝန်းကျင်အနှံ့တွင် ကြားနေသော်လည်း သူမ အမျှော်လင့်ဆုံးသော စကားသံတစ်ခုကတော့ ပါ၍မလာပါ။

ကြေကွဲမှုက ဘယ်နေရာဆီကမှန်းမသိ နှလုံးသားတို့သို့ စီးဝင်ပြန့်နှံ့သည်။ ကျွန်မ သေဆုံးသွားခဲ့ရင် သိပ်ကောင်းမှာပါ ရွှေတိုက်စိုး။

ရင်တွင်းမှ တိုးကျိတ်စွာ ဆုတောင်းမိသည်။ သူမ အသက်ပြန်ရှင်နေစေချင်သူများ၏ ဆန်ကျင်ဘက် ဆန္ဒတို့

သူမ ရင်တွင်းမှာ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ပေါ်ပေါက်၍ နေခဲ့သည်မှာ ကြာခဲ့ပြီလေ။

ပျော်ရွှင်မှုတွေ ပျက်သုဉ်းကုန်ဆုံး သွားခဲ့ပြီးဖြစ်သော သူမဘဝမှာ လောင်မြိုက်ခြင်းတွေနဲ့ သူ ဆက်၍မနေချင်တော့တာ။ ကံကြမ္မာရယ် ဘာလို့များ သူမကို ငြိမ်းအေးခွင့် မပေးနိုင်ရတာပါလိမ့်။

“သိပ်မစိုးရိမ်ကြပါနဲ့ သူကောင်းကောင်း သတိရနေပါပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒေါက်တာရယ်”  
အပူတွေ ငြိမ်းအေးသွားကြဟန်ရတူသည်။

အခုချိန်တွင်သူမ ဘေးနားတွင် ရှိနေမည့် သူများကို သိနေခဲ့ပြီးသားမို့ မျက်ဝန်းချင်းဆုံ၍ ရင်ဆိုင်တုံ့ပြန်ချင်စိတ် မရှိအောင် ဖြစ်နေသည်။ အပြစ်ကို လွန်ကျူးသူက သူမကိုယ်တိုင်ဖြစ်၍ နေသော်လည်း မှားမှန်သိလျက်နှင့် နောင်တမရချင်တာ နည်းနည်းတော့ လွန်သည်ဟုထင်၏။

ခွင့်မလွတ်ချင်နေတော့ စိုးရယ်...။  
ကျွန်မ မျှော်လင့်နေချင်တယ်...။



“ပန်းချီ သတိရပြီလားဟင်၊ နှင်းကို မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်ပါဦး”

တောင်းဆိုသည့်အသံက ပျော့ပျောင်းသိမ်မွေ့လွန်းနေတုန်းတိုက်နေသည့် နှင်း၏ အသံကို ရုတ်တရက် မမှတ်မိချင်...

သူတို့တောင်းဆိုတိုင်း လိုက်လျော့ရမှာတဲ့လား...

သူမ နှလုံးသားမှာ ဒဏ်ရာတွေနှင့် နာကျင်နေသည်ဟင်အင်...

အဲဒါတွေဟာ သူမကို ကြင်နာလို့ မဟုတ်ဘူး။

လိုချင်တဲ့ တိုက်ကွက်တစ်ခုအတွက် စပြီးဟန်ဆောင်နေတာ။

“ဟုတ်ပါတယ် သမီးရယ်၊ မာမိတို့ စိုးရိမ်နေလို့ပါ” မယုံချင်လိုက်တာ...

ပြောကြစမ်းပါဦး...

သူမရဲ့ အသုံးမကျမှုတွေ၊ ဆင်ခြင်တုန်တရား နည်းမှတွေ၊ နှလုံးသား အလိုလိုက်ခဲ့တာတွေ၊ သူမ နှလုံးအိမ်တွေ မွကြေကုန်အောင် စကားလုံးတွေ ဖြိုကျပြီး မွန်းကျပ်ခါးသီးတဲ့ နေ့ရက်တွေကို ဖန်တီးစမ်းပါဦးတော့လား။

တကယ်လို့များ သူမသာ ဆေးရုံခုတင်ထက်က လူမမာဟုတ်ခဲ့ဘူးဆိုရင် စာနာတဲ့ကွက် စိတ်ထားကြဖို့ဆိုတာ သူမနဲ့ အဝေးဆုံးမှာ ရှိနေကြတယ်ဆိုတာ သူမ မသိဘဲ နေပါ့မလား။ သေခြင်းတရားနဲ့ လွန်မင်းစွာ နီးကပ်နေတဲ့ သူမကို ရုတ်တရက် အနေအထားမှာ ခွဲခွာဖို့ ခတ်ခဲနေတယ် ထင်ပါရဲ့။ တကယ်တော့ သူမကို ဘယ်သူကမှ မချစ်ခဲ့ကြပါဘူးလေ။ ဘယ်ချင်းမစာနာနိုင်ကြပါဘူး။ ရင်နာဖို့ ဘယ်လောက်ကောင်းလိုက်သလဲလို့နော်။

“လူနာကို သိပ်စကားမပြောကြပါနဲ့၊ အနားယူပါစေ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒေါက်တာ”

ဆေးနဲ့ထုံသော အခန်းအတွင်း ဆိတ်ငြိမ်စပြုလာ၏။ ခြံသံပါးရှပ်ရှပ်များများနှင့် သမတလင်းတို့ ပွတ်တိုက်သံများ ဘဖြည်းဖြည်းဝေး သွားကြသည်။ မျက်ဝန်းများကို ပွင့်သည့် ချိုရဲလေးဖွင့်၍ အကြည့်ကို ဝေဝဲလိုက်၏။

ပြတင်းပေါက်ရှိရာဆီသို့ ဝေးမောနေသည့် သူနာပြုဆရာမတစ်ဦးကို မြင်ရသည်။ သူမနားတွင် မည်သူမှရှိမနေဘတ်သည့်အတွက် စိတ်သက်သာသယောင် ခံစားရ၏။

ညာဘက်လက်ဖျံတွင် ဆေးအပ်တန်းလန်းနှင့် ချိတ်ဆွဲထားသည့် သွေးပုလင်းကို မြင်ရသည်။ နာကျင်မှုကို စတင်၍ ခံစားမိသည့် အချိန်မှာပင် တမ်းတမှုကို သူမ ရင်တွင်းမှ တောင်တောင်ကတ ခံစားလိုက်ရပြန်သည်။ ဝမ်းနည်းအားငယ်မှုတို့ တိုးဝင်လာသည်။ နှလုံးအိမ်တွင် ဆွတ်ကျင်လွမ်းမောခြင်းက စူးနစ်စွာ ဝင်ရောက်နေရာယူလာသည်။

ရက်စက်ကြတယ် ရွှေတိုက်စိုးရယ်။

ကျွန်မ မျှော်လင့်သမျှကို သူတို့အားလုံးက သွေးအေးအေးနဲ့ အနိုင်ယူ ပျက်ဆီးပစ်လိုက်ကြတာပဲနော်။

ရှင်ကို ကျွန်မ သိပ်ချစ်တယ်စိုး...။

ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ အရမ်းမျှော်လင့်တောင်တခဲတဲ့ အနာဂတ်လှလှလေး ပျက်ပြိုသွားခဲ့ပြီလေ။

သူမ နှလုံးသွေးတို့ စိမ့်ယိုစီးကျနေပြီဟု သိလိုက်၏။ သောကတို့လောင်မြိုက်ဝါးမျိုခြင်းအောက်မှာ သူမ ဘဝလေး ပျက်သုဉ်းကွယ်ပျောက် ရတော့မည်ဟု သိနှင့်နေသော်လည်း သူမ မတုန်လှုပ်ချင်တော့။

အလွမ်းရာသီတို့ ကုန်ဆုံး၍ ကမ်းတသောကတို့နှင့်

တင်းဝေးရာ အရပ်ကို သူမ ဝေးလွင့်ချင်နေလေသည်။ လွမ်းတယ် ရွှေတိုက်စိုးရယ်...။

ရှင်ကို တမ်းတမ်းတတကိုပဲ လွမ်းဆွတ်သတိရနေပါတယ်။ မျက်ဝန်းအိမ်တွင် ဆိုတက်လာသည့် မျက်ရည်ကြည်တို့အောက်တွင် သူမ ဘဝကို နာနာကျင်ကျင် မုန်းတီးစက်ဆုပ်၏။

အချိန်များစွာ တွယ်ရစ်ဖွဲ့နှောင်ခဲ့သော သံယောဇဉ်ကြီးတို့ဖြင့် သူမ ရင်နှင့်ကြေကွဲစွာ ခံစားနေရဦးတော့မည်လေ။

\* \* \*

www.burmeseclassic.com

“ခက်တယ် နှင်းနှင်းရယ်၊ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်လွန်း လို့သာ တားနေရတာကိုပဲ သူက အပြစ်တင်ချင်နေတာ၊ အခုပဲအတိုင်းဆိုရင် မလွယ်ဘူးထင်တယ်”

ရင်မချိမောလျသံနှင့် ပြောနေသည့် ဒေါ်လေးတင်တင် ၏ နှမ်းနယ်သော မျက်နှာပြင်ကို မြင်ရသည်။

“နေရာတကာ အစွန်းရောက်နေတော့ ခက်တယ်၊ သူ့ရဲ့ စွဲလမ်းမှုကို သူနဲ့အတူ နောင်တမလွန်အထိ ယူသွား မယ်ဆိုတာမျိုး ဖြစ်နေပြီ၊ နှင်းတို့ ဘာလုပ်ကြရင် ကောင်းမ လဲဟင်”

အရာရာသည် ရင်နှင့်ကြေကွဲစွာ ပြီးဆုံးခဲ့ပြီးပါပြီ။ သို့သော် အရှုံးများစွာအတွက် ဒီလိုအခြေအနေမျိုး ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု ဘယ်သူကမှ မမျှော်လင့်ခဲ့မိကြတာလည်း-

ပါသည်။ အထင်ကြီး ယုံကြည်ကိုးစား မိခဲ့ကြသည်ကိုး။ အခု တော့ အပျက်ပျက်နှင့် နှာခေါင်းသွေးထွက်မည့် ကိန်းဆိုက် ၍သာ နေပေပြီ။

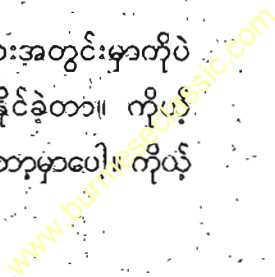
ဖြူဖွေးဖျော့တော့နေသည့် မျက်နှာပြင်လေးကို မြင်ရ သည်။ အေးစက်နေသော ခြေဖျားများကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“နေသာရဲ့လားဟင်”

မေး၍သာ မေးလိုက်ရသည်။ ရင်ထဲမှာ လေးလံလွန်းစွာ စိုးရိမ်စိတ်တို့သည်သာ လွှမ်းမိုးနေ၏။ နှင်း၏ အမေးကို စကားဖြင့် မတုံ့ပြန်ပါ။

အေးစက်စူးရှသည့် မျက်ဝန်းစိမ်းများက ကိုယ့်ကိုများ ခြိမ်းခြောက် အမိန့်ပေးနေသည်လားဟု ယောင်မှားစွာ တွေးမိ သေးသည်။ ဘယ်လိုပဲ ထိန်းချုပ်ဟန်ဆောင် ထားစေဦးတော့။ ကိုယ့် မျက်နှာကတော့ သူမ ရိပ်မိသွားအောင်ကို ပျက်သွားတာ ကတော့ သေချာသည်။

ခဏလေးဆိုပေမဲ့ အဲဒီ ခဏလေးအတွင်းမှာကိုပဲ အကင်းပါးသည် သူမက သိရှိရိပ်မိသွားနိုင်ခဲ့တာ။ ကိုယ့် ဘက်က ညံ့ဖျင်းအသုံးမကျမှုလို့ပဲ ယူဆရတော့မှာပေါ့။ ကိုယ့်



ဘက်က မှန်နေတာပဲဆိုပေမဲ့ သူမ ဓာတ်စုံတစ်ရာ ဖြစ်သွား  
ခဲ့လျှင် ဆိုတာမျိုးနဲ့တင် လူက တုန်လှုပ်ချင်နေပြီ။

ဟင်အင်း...

မင်း ဘာမှမဖြစ်စေရဘူး မေပန်းချီ...။

အရှုံးများစွာဖြင့် ဘဝကို ကျောခိုင်းသွားမှာကိုလည်း  
မလိုလား။

ဘာလုပ်ရမည်မှန်း မသိနိုင်အောင်ကိုပင် အပူသောက  
တို့က ရင်ကို ဖိနှိပ်စက်ကြ၏။ မေပန်းချီဆိုတာ ဟိုးငယ်စဉ်  
ကလေးဘဝလေးတည်းက ထားရစ်စွန့်ပစ်ခြင်း ခံရာသူ  
ကလေး။ ကိုယ်နဲ့ ဘဝတူဆိုပေမဲ့ သူမမှာက မိစုံဖစုံ ရှိပါလျက်  
နဲ့ မိဘရင်ခွင်နဲ့ ဝေးကွာခဲ့ရတာ။ အရွယ်လေး ရောက်လာတော့  
ချစ်သူကြင်ဖော်အဖြစ် ကြင်နာစာနာတတ်သော ချစ်သူက  
ရရှိခဲ့ပါလျက်နဲ့ ရင်နင့်ကြေကွဲစွာ အရှုံးပေး စွန့်လွှတ်ပစ်ခဲ့  
ရတာတွေ ကိုယ့် ရင်မှာ မချိခဲ့ပါဘူးကွယ်။

အေးစက်နေသည့် ခြေဖဝါးလေးတွေ နွေးထွေးလာ  
သည်နှင့် ခုတင်စွန်းတွင် မလှုပ်မရှက်ရှိနေသည့် ဖြူဖွေးသော  
သွယ်သော လက်ချောင်းရွေးများကို ဆုပ်ယူထွေးကိုင်လိုက်  
သည်။

တစ်စုံတစ်ရာ တုံ့ပြန်မှုကိုမရ။ အရပ်လက်ကလေး  
နယ် ငြိမ်သက်နေသည်။

မျက်ဝန်းအစုံကို စေ့ပိတ်ထားပြန်တော့ ပို၍ အခက်တွေ့  
နေရသည်။ ကိုယ်ဘေးနားမှာ မားမားရပ်တန့်နေသည့်  
အန်တီမာကို အားကိုးတကြီးဖြင့် မော့ကြည့်မိသည်။ နွမ်းလျော့  
ပျက်ယွင်းနေသည့် မျက်နှာပြင်မှလွဲ၍ သူကိုယ်တိုင်ကလည်း  
အကြံရခက်နေသည့် ဟန်ဖြင့် သက်ပြင်းကျိတ်ရှိုက်နေတာကို  
မြင်ရသည်။

သူမ၏ အမူအရာလေးကိုက အားလုံးကို ဥပေက္ခာပြု  
လျစ်လျူရှုထားခဲ့ပြီးပြီဆိုတာ အရမ်းကို သိသာနေပါသည်။

ပန်းချီကိုယ်တိုင် သူမဘဝကို အရမ်းနာကြည်းစက်ဆုပ်  
ရွံ့မှန်းသွားခဲ့ပြီလား။ သိချင်မေးချင်သည့် ဆန္ဒတို့ကို ချုပ်တည်း  
မျိုသိပ်ထားရသည်။

ရွှေတိုက်စိုး ကိစ္စဖြစ်ပြီးကတည်းက သူမနှင့် ကိုယ်  
အရင်ကလို နွေးထွေးသည့် ဆက်ဆံရေးတို့ ကင်းဝေးပြတ်  
တောက်သွားခဲ့ရသည့်ကတော့ အမှန်ပင်။ ရွှေတိုက်စိုးနှင့်  
ပတ်သက်၍ သူမ ကိုယ်တိုင်ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည် မှန်သော်လည်း



သူမ ခံစားရာမည့် ဝေဒနာအင်အားကို ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ကိုယ်ချင်းစာနိုင်ရန် မဝံ့မရဲအောင်ပဲ ပန်းချီ။

ဖြူဖွေးဖျော့တော့နေသည့် သူမ မျက်နှာပြင်လေးကို ကြည့်၍ ကိုယ်ရင်တွင်းမှ နာကျင်သွားသလို ခံစားလိုက်ရ သည်။

ကိုယ်လည်း လူငယ်ပဲ ပန်းချီရယ်...။

ကျောက်ပြီး မင်းကို သိပ်ချစ်ခဲ့ရတဲ့သူမို့ မင်းခံစားရသမျှ ကိုယ်ရင်နာနာနဲ့ လက်ပိုက်ကြည့်နေရတာပါ။

ကိုယ်ချင်းစာနာစိတ်နဲ့ မင်းဆန္ဒမှန်သမျှကို ဖြည့်ဆည်းပေးချင်ပေမဲ့ ကိုယ်မှ မတတ်နိုင်ခဲ့ဘဲကွယ်။

မင်း ကိုယ်ကို နားလည်နိုင်ပါ့မလား...။

မေပန်းချီဆိုသည့် သူမက ခံစားနေရသည့် ဝေဒနာများကို မည်သူတံစဉ်းတစ်ယောက်ကိုမှ ဖွင့်ဟမပြောဘဲ၊ ကြိတ်မှိတ် ခံစား မျှိုသိပ်တတ်လွန်းသူမို့ ဟိုးငယ်စဉ် ကလေးဘဝကတည်းကပင် မည်သူမျှ မရိပ်မိအောင် ဟန်ဆောင်ကောင်းခဲ့သည့်သူပဲ ဖြစ်သည်။ ပြုံးစိစိ သူမလေးနှင့်စာကိုယ်က နေရာတကာသွက်လက် အမြင်ရှင်းတတ်သူမို့ အမြဲလိုလို ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်၍

နေတတ် သည်။

ရွှေတိုက်စိုးကို တိကျစွာ ငြင်းပယ်ပြီးခဲ့သည့် အချိန်မှစ၍ သူမသည် မည်သူ့ကိုမှ စကားဟဟ သိပ်မပြောတော့ဘဲ အနေအထိုင်မှစ၍ 'ပိုမိုအေးစက် တည်ငြိမ်သွားခဲ့သည်မှာ သေချာသည်။ များသောအားဖြင့် သူမတစ်ယောက်တည်း အခန်းတံခါးပိတ်၍ စိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေတတ်သည်။

ကိုယ်တို့ အားလုံးကလည်း သူမ ခံစားကြေကွဲ နေရသမျှ လွတ်လပ်မှုရှိစေရန် အလိုက်သိစွာဖြင့် သူမကို အနှောင့်အယှက် မပေးမိအောင် အထူးဂရုစိုက်နေခဲ့သည့် ဤအခန်းအိပ်မက်မုန်သည့် သူမကို အခန်းထဲတွင် ထိတိလစ် မေ့မြောနေသည့် တွေ့ရသည်။ ဆရာဝန်၏ အကူအညီဖြင့် ဆေးရုံရောက်တော့ သူမကို အရေးပေါ်အခန်းသွင်းသို့ တင်လိုက်ရတော့သည်။

အရိပ်တကြည့်ကြည့်နှင့် သူမကို ဝိုင်းဝန်းဂရုစိုက်နေသည့်ကြားမှ အားရစရာ မကောင်းသည့် သူမအခြေအနေက ရိမ်သောက်တို့ကို ဖဲ့ခြွေယူနေသည်။ ဆေးရုံရတင်ထက်မှ ညဖွေးဖျော့တော့ လွန်းနေသည့် မေပန်းချီသည် ဟိုးအရင်

တုန်းက မေးပန်းချီဟု ထင်ရက်နိုင်စရာ မရှိအောင် ပြောင်းထဲ  
နေခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ဘာတွေ ဘယ်လိုဖြစ်ကုန်တာလဲ မေပန်းချီရယ်ဟု  
သူမကို မမေးရက်ပါ။ သွေးပျက်အောင် ခံစားနေရသည့်  
ဝေဒနာတွေက ရင်နှင့်မချီအောင်ဘဲ မဟုတ်လား။အို... ဒါတွေ  
ဟာ ကိုယ်မင်းကို အစိုးရိမ်လွန်နေတာရော မဖြစ်နိုင်ဘူး  
လားနော်။ ဒါတွေဟာ ရောဂါအခြေအနေကြောင့် ပြောင်းထဲ  
သွားခဲ့တာတွေရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။

အထူးကု ဆရာဝန်ကြီးများနှင့် သွားရောက်ဆွေးနွေး  
ရမည်။

မေပန်းချီရဲ့ အပြောင်းအလဲတိုင်းဟာ ကိုယ်စိတ်က  
ထင်လို့နေမှာပဲဟု စိတ်ကို ဖော့တွေးအောင် တွေးလိုက်မိသေး  
သည်။

“ပန်းချီ... ပန်းချီ နှင်းကို ဘာပြောစရာရှိလဲဟာ  
ပြောလေ”

နားနားကပ်၍ တိုးတိုးပြောကြည့်မိသည်။ မျက်လုံး  
အစုံက တလှုပ်လှုပ် ဖြစ်လာသည်ဟု ထင်ရသော်လည်း

နှင့်ကြည့်လာခြင်း မရှိပါ။

“ပြော... ပြောစမ်းပါ ပန်းချီရယ်၊ မင်း ဘာတွေလုပ်  
ခဲ့လဲ”

သူမ သက်ဖဝါးနုနုလေးကို ညှစ်ယူဆုပ်တွေးလျက်  
ကိုယ်ပါးပြင်မှာ ဖွဖွကပ်ထားမိသည်။ အခုလို အခြေအနေမျိုး  
ကို ကိုယ်ရင်မဆိုင်ချင်ဘူးဆိုတာထက် ရင်ဆိုင်နိုင်ရန် အထိအား  
မရှိပါ။ အန်တီမာက ကိုယ်တို့ အဖြစ်ကိုကြည့်၍ မျက်ရည်  
သိသိဝေလာသည်။ ဒေါ်လေးတင်တင်ကတော့ စိတ်ထိခိုက်  
ခံနိုင်သူပီပီ အိမ်ပြန်အနားယူခိုင်းထားရသည်။

စိတ်ပုတီးကို တချောက်ချောက် စိတ်နေလျက်မှ  
ကျိလက်ကို ပင့်တင်၍ မျက်ရည် ခိုးခိုးသုတ်နေသည့်  
အန်တီမာကို ကြည့်၍ ကိုယ့်ရင်ထဲမှာလည်း ဘယ်လိုလုပ်  
ထားနိုင်တာမှာလဲ။

သိပ်သည်းသည့် ခံစားချက် ဝေဒနာတွေက ရင်တွင်းမှ  
ကျောင်းဖွဲ့ နေရာယူရှိနှင့်နေပြီ ဖြစ်သော်လည်း ရင်မဖွင့်ရဲ့။  
ကိုယ်ရင်မှာ တကယ်ကြော့ကွနေရပါပြီ ပန်းချီရယ်...  
မင်း ခံစားရသမျှ ကိုယ့်ဘဝတွေပါပဲ...

www.burmeseclassic.com

ကိုယ်နှလုံးသားတွေ နာကျင်ဆွေးမြည့်စွာ ခံစားနေရ  
ပါတယ်...။

အိမ်အပြန်လမ်းက ခါတိုင်းတက်ပို၍ တိတ်ဆိတ်နေ  
သည်။ သူမ အကြောင်းကို ထင်မြင်ယူချက်ပေးနိုင်ရန်ပင်  
မစဉ်းစားဖြစ်တော့ပါ။ အတွေးကိုယ်စီဖြင့် သောကအမှုမီးလှ  
အတွင်း ခုန်ကင်းနေရသည့် သူများဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို  
မှတ်ထင် မြင်ယောင်လာသည်။

ပန်းချီရယ်...။

ကိုယ့်မှာ အပြစ်ရှိနေတယ်ဆိုရင်လည်း ခွင့်လွှတ်ပါ...။  
တိတ်တဆိတ် တိုးလျိုးတောင်းပန်မိသည်...။

မျက်ရည်တွေကျနေသည့် အန်တီမာက လူကြီးတစ်  
ယောက်မို့ ပို၍ကူကြွေးရမည် ထင်သည်။ ပြဿနာ၏ အရင်  
အမြစ်ကို တိကျစွာ သိခွင့်ရပြီးပြီမို့ ကိုယ့်မှာ အပြစ်ရှိနေပြီဟု  
တထစ်ချ ယုံကြည်နေမိပါပြီကွယ်...။

\* \* \*

တစ်နေ့တာ သန့်ရှင်းမှုကို ညင်သာဖွဖွ လှုပ်ရှားနေသမျှ  
အိမ်သက်အေးစက်စွာ ခံယူနေမိသည်။ အထီးကျန်ခြင်းက  
သူမထံပါးမှ ဖယ်ရှားမသွား။ အဆပေါင်းများစွာ တိုး၍သာ  
ခိုင်ရောက်နေရာယူ၏။

အချစ်မဲ့ ရပ်ဝန်းတစ်ခုမှာ ကျွန်မကို နေခွင့်ပြုပါလား  
...။

အဲဒီနေရာမှာ တမ်းတခြင်းဆိုတာ မရှိရဘူး။ သတိရ  
ခြင်းတွေ လွမ်းဆွတ်ခြင်းတွေ မရှိတဲ့နေရာ။ အဲဒီနေရာမှာ  
အိမ်စစ်ကွဲကြောနေတဲ့ သူမ နှလုံးသားရဲ့ ဒဏ်ရာတွေကို  
ဆေးကြောသန့်စင် ပစ်လိုက်မယ်လေ။ အဲဒီအရပ်ကို ရက်စက်  
ခြင်းတွေနဲ့ စိုးမလာပါနဲ့။

“ဘာလုပ်ချင်သေးလဲဟင်၊ တစ်ခုခုလိုရင် ကျွန်မကို

www.burmeseclassic.com

ရော်နေဘိ”

ခေါင်းမညိတ် ခေါင်းမခါ...။

နှုတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ခြင်းများစွာဖြင့် တွေဝေးငေးမောနေမိသည်။

အဖြူရောင် မျက်နှာကြက်ကို ငေးစိုက်ကြည့်နေသည် မျက်ဝန်းညှိတွေမှာ အားငယ်ခြင်းတွေ၊ ဝမ်းနည်းထိခိုက်ခြင်းတွေ နာကြည်းကြေမြည့်ခြင်းတွေနဲ့ အထီးကျန် ဝေဒနာတွေ ပြည့်လျှံနေပေလိမ့်မည်။

ထင်ကိုမထင်ခဲ့တာပါ။

တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ သူမ ဒီလောက်ကြီး ထိခိုက်ခံစားကြေကွဲ ဝမ်းနည်းနေရလိမ့်မယ်လို့...။

“အရမ်းချစ်တယ်ကွာ”

အသံတိုတိုးလေးတစ်ခု...။

ဖမ်းယူဆုပ်ကိုင်ခွင့် မရနိုင်တော့ လောက်အောင်လေ၏ အလျင်အမြာမှာ ဖြစ်ရှိသွားအောင် ပြုစားထားခဲ့သည့် စကားစုရယ်လို့ သူမ ကြိုတင်သိခွင့်ရရှိခဲ့မည် ဆိုလျှင်တော့ မင်းကို ချစ်မိခဲ့သည် ကျွန်မ အချစ်တွေကို စွန့်လွှတ်ပစ်မိခဲ့

မဟုတ်ပါဘူးကွယ်...။

ရှင်ကို ကျွန်မ သိပ်တန်ဖိုးထားပြီး ချစ်မြတ်နိုးခဲ့တာပါ ဖိုးရယ်။ မျှော်လင့်တာတွေကို မမျှော်လင့်တာတွေနဲ့ အစားထိုးပြီး ထားရစ်ခဲ့ရတာ။

ကျွန်မ ဘယ်လိုမှ မထင်ရက်ခဲ့ပါဘူး ရွှေတိုက်စိုးရယ်...။

ရှင်ကို ကျွန်မ သိမ်ချစ်ခဲ့ပါတယ်...

အတွေးရေးရေးဖြင့် မေမေနှင့် သူမ ရင်ဆိုင်တွေ့ဆုံခဲ့ရသည့် နေ့ရက်အချို့ကို ပြန်လည်မြင်ယောင်လာသည်။ အဖြစ်အပျက်တိုင်းက မနေ့တစ်နေ့ကလိုပင် ရင်နှင့်ထိရုစွာ ခံစားကြေကွဲမဆုံးနိုင်ပါကွယ်...။

\* \* \*

“ဝမ်းနည်းပါတယ် စိုးရယ်၊ ရှင်ကို ကျွန်မ သိပ်ချစ်တာ မှန်ပေမဲ့ လက်ထပ်ဖို့ဆိုတာကတော့ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ မဖြေနိုင်တော့ပါဘူး။”

မယုံကြည်နိုင်ခြင်းများစွာဖြင့် အံ့ဩမှင်တက်နေသည့် ရွှေတိုက်စိုး၏ ပြောင်းလဲကြော့ကွဲသွားမည့် မျက်နှာပြင်ပုံရိပ် အဆင့်ဆင့်ကို မမြင်လို မကြည့်ရက်စွာ မျက်ဝန်းညှိများစွာ လွဲယယ်ထားမိသည်။

သူမ မျှော်လင့်ချက်မှန်သမျှကို နောက်ဆုံးပြိုအုတ်ပျက်စီးသွားစေခဲ့သည့် စကားစု။ မလွဲမသွေ ရင်ဆိုင်ရတော့မည့် အခြေအနေ အရပ်ရပ်ကို သူမ ဇွတ်တိုး၍ ခေါင်းမာတစ်ဇွတ်ထိုးဆန်ဆန် မိုက်ရူးရဲစွာ ပြုမူခဲ့ဖူးသမျှ အခုတော့ ရင်နှင့်စွာ ပြီးဆုံးခဲ့ပါပြီ။

“မင်းနဲ့ကိုယ် သိပ်ချစ်နေရက်နဲ့ လက်ထပ်ဖို့ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ မယုံဘူး ပန်းချီ၊ ပြော... မင်းမှာ ဘာအခက်အခဲတွေရှိနေလဲ၊ အာလုံးကို အတတ်နိုင်ဆုံး ပြေလည်အောင် ကိုယ် စီစဉ်မယ်...”

“မင်းဘက် ကိုယ်ဘက် ဘယ်လိုမှ ညှိနှိုင်းလို့မရတော့ဘူးဆိုရင် မင်း ကိုယ်နောက် လိုက်ခဲ့ပါ ပန်းချီ၊ မင်းကိုယ်ကို သိပ်ချစ်သလို၊ ကိုယ်ကလဲ မင်းကို သိပ်ချစ်နေတယ်၊ အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့ ခွဲခွာဖို့စကားတွေ ကိုယ်ကို လာမပြောနဲ့ ပန်းချီ၊ ကိုယ် မကြားချင်ဘူး၊ လက်မခံနိုင်ဘူး။”

တင်းမာစူးပြတ်လွန်းသည့် ရွှေတိုက်စိုး၏ စကားများက သူမ နှလုံးသားကို အထပ်ထပ် အခါခါ နာကျင်စေခဲ့သည်ဆိုတာ သူမ ကိုယ်တိုင်မှလွဲ၍ မည်သူသိခွင့်ရှိဦးမှာတဲ့လဲ။

ကျွန်မရဲ့ သွေးမျက်ရည်တွေ အာပါးတရ ငိုပစ်ချင်တယ် စိုးရယ်... ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ သိပ်ချစ်ရတဲ့-ရှင်ရဲ့ရှေ့မှာ မျက်ရည်မကျချင်ပါဘူး၊ ကြေကွဲဝမ်းနည်းမှုတွေ ရှိမနေစေချင်ပါဘူး ချစ်သူရယ်။

ကျွန်မ မျက်ရည်တွေဟာ ရှင်စိတ်တွေကို အကြီး

အကျယ် ပြောင်းလွှဲစေခဲ့ပြီး ဘယ်လိုမှ ရှင်ဘဝထဲ ဇွတ်အတတ် ဆွဲယူသွားတော့မှာ မဟုတ်လား...။

ကျွန်မ ဘယ်လိုမှ ရင်မဆိုင်နိုင်တော့တဲ့ အခြေအနေ ကျွန်မ နှလုံးသားတွေ တစ်စစီ ကွဲကြသေးဆုံးသွားနိုင်တာ ဆိုတာ ရှစ် သိနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ရွှေတိုက်စိုးရယ်...

ရှင်ကို ချစ်သလို ကျွန်မရဲ့ မေမေကိုလည်း မသေဆုံး ချင်ပါဘူး...။

“ရှင်ပြောသလို အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့ စကားတွေ ဖြစ်နေခဲ့ သိပ်ကောင်းမှာပါ စိုး၊ အခုတော့ အဓိပ္ပာယ်ရှိလွန်းနေတဲ့ စကားတွေ ဖြစ်နေတယ်။ ရှင်ပြောသလိုပဲ ဘယ်သူနဲ့ ဆွေးနွေးညှိနှိုင်းဖို့ မလိုအပ်တော့ပါဘူး။ ရှင်ခေါ်တဲ့ နောက် ကိုလဲ ကျွန်မလိုက်ဖို့ မလိုတော့ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်မကိုယ်တိုင် ရှင်ကို လက်မထပ်နိုင်တော့လို့ပါ။ ရွှေတိုက် စိုးရယ်”

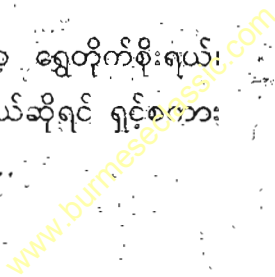
ဆွေးမြည့်အက်ကွဲနေသည့် သူ့၍ စကားသံများ ဟိုးအဝေးဆုံး တစ်နေရာမှ ပြန်ရောက်လာသလို ပြန်ကြား နေရသည့် တင်၏။ ပေါက်ကွဲအံ့ဆဲဆဲ ချုပ်တည်းရိုသ်

ထားနေမပုံရသော ခံစားချက်ပြင်းပြင်းရှိနေသည့် ရွှေတိုက်စိုး၏ မျက်နှာပြင်လေးက သွေးရောင်လွမ်းလျက် ရဲရဲနီနေမည်မှာ သေချာသည်။

“မင်းကိုယ်တိုင်က ကိုယ့်ကို လက်မထပ်နိုင်တာ ဟုတ်လား၊ ပန်းချီ ဒီစကားမျိုးတွေ အခုလိုပြောနိုင်အောင် မင်းကို ဘယ်သူက ခြိမ်းခြောက်ထားလဲ၊ ဘယ်လိုစကား မျိုးတွေနဲ့ မင်းကို စွမ်းဆောင်ထားကြလဲ၊ မင်း ရင်ထဲက မပါဘဲ မင်း နှလုံးသားထဲက ဆန္ဒမပါဘဲ ဒီစကားတွေကို မင်း ဘာလို့ပြောနေရတာလဲ ပန်းချီ၊ မင်းကိုယ့်ကို သိပ်ချစ် တယ်ဆိုတာ ကိုယ်မသိဘဲနေမလား...”

“ပြောစမ်းပါ ပန်းချီရယ်၊ မင်း ရင်ထဲက မျှိုသိပ်ခံစား နေရတဲ့ အကြောင်းအရာ တစ်ခုခုထဲမှာ မင်းနဲ့ ကိုယ့်ဘဝကို ရက်ရက်စက်စက် ဖျက်ဆီးပစ်ခဲ့သူတွေ ဘယ်သူတွေလဲ... ဘယ်သူတွေလဲဟင်...”

“တော်ပါတော့... တော်ပါတော့ ရွှေတိုက်စိုးရယ်၊ ကျွန်မကို ချစ်ရင် ကျွန်မကို သနားတယ်ဆိုရင် ရှင်စကား တွေကို ဒီမှာတင်ပဲ ရုပ်လိုက်ပါတော့...”



“ရှင်ကို ကျွန်မသိပ်ချစ်တယ်ဆိုတာ ရှင် ရဲရဲကြီးယ  
ကြည်ထားလိုက်စမ်းပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ ရှင်ကို လက်မထပ်နိုင်  
ပါဘူး၊ ရှင်မေးတဲ့ အကြောင်းအရာတွေကိုလဲ မဖြေနိုင်ပါဘူး  
အဲဒီ အတွက် ရှင် ကျွန်မကို ဘယ်တော့မှ ခွင့်မလွှတ်ပါနဲ့။

ရှင်နှင့်ကြေကွဲဖွယ် တုန်ခိုက်တိုးလျသည့် ချစ်သူ  
မေးခွန်းများကို ဖြေဆိုနိုင်ရန် အင်အားတို့ ကုန်ဆုံးကွယ်  
ပျောက်၍ နေခဲ့ပြီးဖြစ်ကြောင်း ဘယ်လိုပြောရမှာမှန်းမသိ  
စွဲငြိသည့် အာရုံတွင် တွယ်ကပ်နေသည့် ပုံရိပ်များစွာ  
သူမ၏ နှလုံးသွေးကြောတို့ ထိခိုက်ပျောက်ပျက် စေခဲ့ရ  
သည်။ ထို့ပြင် ခံစားရခက်လွန်းသည့် ဝေဒနာများကြောင့်  
သူမ ရင်သည် အသက်ရှူမရ ခက်ခဲအောင် စူးအောင်နာကျ  
နေခဲ့ရပြီ။

ထိန်းချုပ်ဆင်ခြင်၍ မရနိုင်တော့လောက်အောင်  
သိသာစွာ နှိမ်လျှ ဖျက်ယှင်းနေသည့် သူမ မျက်နှာပြင်သည်  
ဘယ်လိုနည်းနှင့်မှ အေးစက်တည်ကြည် နေနိုင်လိမ့်မည်  
မဟုတ်တာ သေချာသည်။ သူမ၏ မျက်နှာပြင်ကို နင်စူး  
ငေးမောလျက် အမိဖွယ်ဖွေရှာနေသည့် ရွှေတိုက်စိုး

မျက်ဝန်းများသည် ကြေကွဲထိခိုက်နေသည့် အသွင်သဏ္ဍာန်  
နာကြည်းမှု စွန်းနေသည့် မျက်ဝန်းများ ဆုံးဖြတ်ချက် တစ်ခု  
အတွက် အံတင်းတင်း ကြိတ်ထားသည်မှအစ အားလုံးကို  
သူတို့ယ်တိုင် ရင်မချိ မကြည့်ရက်စွာ မြင်တွေ့နေရမည်  
ထင်သည်။

မျက်ရည်စိုစွတ်နေသည့် သူမ၏ မျက်ဝန်းညှိများနှင့်  
အရည်ကြည်များ ပြည့်ထွန်းနေသည့် ရွှေတိုက်စိုး၏ မျက်ဝန်း  
လေးများနှင့် ဆုံစည်းရသည့် အခိုက်အတန့်တွင် သူမသည်  
နေရာမှထ၍ ရူးသွပ်သွားရာမှ ပြေးထွက် ကွယ်ပျောက်သွား  
သို့သည့် ဆန္ဒတစ်ရပ် ပြင်းထန်စွာ ပေါ်ပေါက်ခံစားလိုက်ရ  
သည်။

“ကျွန်မဘဝမှာ ရယူပိုင်ဆိုင်ခွင့်ဆိုတာ မရှိခဲ့ဘူး၊  
နားဆပ် စွန့်လွှတ်ခြင်းနဲ့ ကျွန်မဘဝ ရပ်တည်နေရတယ်  
ဆိုတာ ရှင် သိရဲ့လား၊ စိုး၊ ကျွန်မကို မေမေက မချစ်ပေမဲ့  
မေမေကိုတော့ ကျွန်မ သိပ်ချစ်ခဲ့ပါတယ်၊ အဲဒီအတွက်  
ကျွန်မ ရှင်ကို လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးခံပါရစေ၊ ကျွန်မအတွက်  
မေမေ အသက်မသေ စေရဘူး၊ ဒါ... ကျွန်မရဲ့ နောက်ဆုံး

www.burmeseclassic.com

ဆုံးဖြတ်ချက်ပါ စိုး”

“အဲဒီ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ကိုယ် လက်မခံဘူး၊ ပန်းခဲ  
မေမေကို ကိုမိတ် သွားတွေ့မယ်၊ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်  
အချစ်ကို မပျက်ဆီးပါနဲ့လို့ ကိုယ် တောင်းပန်မယ်၊ ကို  
ဘက်က လိုအပ်ချက်မှန်သမျှ မင်းမေမေ စီမံတိုင်းကျတဲ့အ  
ကိုမိ ပြုပြင်မယ်”

ရွှေတိုက်စိုးရယ်...

ကျွန်မ ရင်ကွဲရပါပြီ...။

ရှင်နဲ့ ကျွန်မတို့ရဲ့ အချစ်ကို ဘယ်သူကမှ အသိအမှတ်  
ပြု ကိုယ်ချင်းစာနာ မပေးနိုင်ကြဘူးဆိုတာ ရှင်မှ မသိရှာဘဲ  
ကျွန်မတို့ဟာ ကံအဆိုးဆုံးသူတွေပါ ချစ်သူရယ်

“ဇွတ်တိုးဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့တော့ စိုးရယ်၊ ရှင် ဘက်  
အခြေအနေရယ်၊ ကျွန်မဘက်က မလိုက်လျောနိုင်မှုတွေ  
ဟာ ရှင်နဲ့ ကျွန်မတို့ရဲ့ ဘဝတွေကို ကြေကွဲစွာ အရှုံး  
တော့မှာပါ၊ ကျွန်မတို့ရဲ့ စစ်မှန်တဲ့ အချစ်နဲ့ ဆန္ဒတွေ  
အကောင်အထည်ဖော်ခွင့် မရှိနိုင်ပါဘူး၊ အဲဒီတော့ ကွ  
ကိုယ်စား ရှင်မေမေ သဘောတူနေတဲ့ ယမုံနာဆိုတဲ့ မိန့်

လေးကိုပဲ ရှင် မိခင်ရဲ့ စိတ်ချမ်းသာမှုအတွက် သားလိမ္မာ  
ပဲသစ္စာ ကျေးဇူးဆပ် တုံ့ပြန်တဲ့အနေနဲ့ လက်ထပ်လိုက်ပါ”

စကားများစွာအတွက် သူမ နှလုံးသားကို အရင်းတည့်ခဲ့  
သည်ဟု သူမချစ်သည့် ရွှေတိုက်စိုး သိချင်မှလည်း သိနိုင်ပါ  
လိမ့်မည်။ အသက်နှင့်ထပ်တူ မြတ်နိုးတန်ဖိုးထားရသည့်  
ချစ်သူကို အမုန်းဟူ၍ မြူတစ်မှုန်သမျှပင် မပါဝင်နိုင်ပါဘဲ  
ဆဝရ ကျောခိုင်းစွန့်လွှတ်ပစ်ရန် စေခိုင်းနေသည့် သူမ ဘဝ၏  
ဩဇာရိုင်းကို နာကြည်းကြေကွဲစွာ မုန်းတီးနေရ၏။

“မင်း ပြောသလို ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး  
ပန်းချီရယ်၊ မင်းဘက်က သစ္စာမပျက်ဘဲ ကိုယ့်ကို သိပ်ချစ်  
နေမှန်းလဲသိနေရက်နဲ့ ကိုယ်က မင်းလိုထားခဲ့ပြီး တခြား  
ဘစ်ယောက်ကို ဘယ်လိုနည်း ဘယ်လိုဟန်နဲ့မှ လက်မထပ်  
နိုင်ဘူး၊ ကိုယ် အရူးမဟုတ်ဘူး မန်းချီ၊ အမှန်သူတွေ ဘာ  
ဖြစ်ဖြစ်၊ မင်းကိုပဲ လက်ထပ်မယ်၊ ကိုယ်ချစ်တာ မင်းတစ်  
ယောက်တည်းကိုပါ”

ရွှေတိုက်စိုးသည် သူမ ထင်ခဲ့သလို ကိစ္စတစ်ခုလုံး  
လွယ်လွယ်နှင့် ခေါင်းညိတ်လက်ခွဲတတ်ခဲ့သူ မဟုတ်ကြောင်း



သူမ ရင်နှင့်စွာ သိခွင့်ရရှိခဲ့ရသည်။ သူဖြစ်ချင်သည့်အတိုင်း ဇွတ်တိုးငြင်းဆန် ကန့်ကွက်ခြင်းဖြင့်သာ သူ့ရင်တွင်းမှ ဆန္ဒတို့ကို ထုတ်ဖော် အတည်ပြုနေသည့် အခိုက်အတန့်မှာပင် သူမ ရင်သည် မခံမရပ်နိုင်စွာ စူးအောင်နာကျင်ခြင်းများစွာဖြင့် နှလုံးသားများက တစ်စစီ ပွင့်ထွက်ပေါက်ကွဲလှမတတ် ခံစားရတော့သည်။

ဒီအဖြေကို ရရှိနိုင်ရန်အတွက် သူမဘဝ၏ နှလုံးသွေး စက်များဖြင့် အချိန်များစွာကို ပေးအပ်ခဲ့ရသည်ကို သူမ ချစ်သည့် ရွှေတိုက်စိုး မသိမြင် မကြားတွေ့နိုင်ခဲ့ပါ။ ထို့ကြောင့် ဟာ ဇွတ်တိုးငြင်းဆန်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုနေ့သည် သူမ ဘဝအတွက် ဘယ်သောအခါ မေ့ပျောက်က မရနိုင်တော့မည့် နှလုံးသားမှတ်တိုင်အဖြစ် ထာဝရ တည်တံ့နေပေလိမ့်မည်။

\* \* \*

“တင်တင် အသည်းအသန်ဖြစ်လို့ ဆေးရုံတင်လိုက်ရ ဘယ်တဲ့ ပန်းချီ”

ရွှေတိုက်စိုးကို သူမ လက်ထပ်ဟော့မည်ဟု သန္တာစိုး ကို နောက်ဆုံးအသိပေးပြီး နောက်တစ်ရက်တွင် ဘယ်လိုမှ ခိတ်ချမ်းမြေ့နိုင်ဖွယ် မရှိသည့် သတင်းစကားကို သူမ မယုံ ဤညနိုင်းစွာ လက်ခံရရှိခဲ့ရသည်။

ထို့အတူ သူမသည် အရာရာအတွက် အပြီးတိုင် ရုံးနိမ့် သွားခဲ့ပြီးကြောင်း ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာ သိခွင့်ခံ၏။ သူမ နှလုံးသားသည် အတ္တ၊ မာနကြီးသူများအတွက် အဆိပ်ဖြစ် ခဲ့ကြောင်း ရွှေတိုက်စိုး သိရန် မလိုအပ်တော့ပါ။

မေပန်းချီသည် အမိအဖ၏ အုပ်ထိန်းပုံပြင်မှုဖြင့် မကြီး ပြင်းခဲ့ရသူ မှန်သော်လည်း နှလုံးသားနူးညံ့ သိမ်မွေ့သူပဲ

www.burmeseclassic.com

ဖြစ်သည်။ ဒဏ်ရာများစွာကို အသက်အရွယ်နှင့် မလိုက်အောင် ခံစားရရှိခဲ့သည့် သူမအတွက် တခြားတစ်ပါးသူများနှင့် မတူညီနိုင်အောင် ပို၍ အဆပေါင်းများစွာ ခံစားထိခိုက်စေသည့် နှလုံးသားပိုင်ရှင်ဖြစ်၍ နေစေခဲ့သည်။

သူမကို မေမေ မချစ်သော်လည်း မေမေကိုတော့ သူမချစ်သည်။

နူးညံ့သိမ်မွေ့သော မေတ္တာငတ်မွတ် တမ်းတနေသည့် သူမ နှလုံးသားသည် ဗြဲနန်းစားကြားရသည့် မေမေ သတင်းစကားအတွက် အဆုံးမဲ့ ကြေကွဲထိခိုက်စွာ ခံစားခဲ့ရသည်။

သူမ၏ ဆုံးဖြတ်ချက်တိုင်းသည် မေမေ၏ အသက်ကို တိကျစွာ ရန်ရှာလျက်ရှိနေပြီမှာ အထင်ရှားဆုံးဖြစ်သည့် အတွက် သူမ၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို အချိန်မီပြုပြင်သင့်ပြီ ဖြစ်ကြောင်း နှလုံးသားကိုရင်း၍ သိရှိခဲ့ပြီ။

တစ်ခုခုအတွက် သူမသည် အခြားတစ်ခုကို အပြီးတိုင် စွန့်လွှတ်ဆုံးရှုံး ရတော့မည်လေ။

သူမ၏ ဆုံးဖြတ်ချက်များက ခုချိန်မှာ ဝေလည်နေ၍ မဖြစ်တော့ ခိုင်မာပြတ်သားစွာ ဆုံးဖြတ်ဖို့ အချိန်ရောက်

ခဲ့ပြီလေ။

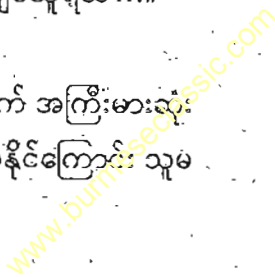
ဒါတွေကို မင်း ဘယ်လိုလုပ် သိနိုင်မှာလည်း ရွှေတိုက်စိုးရယ်။

ကျေးဇူးရှင် မိခင်နှင့် အချစ်ရဆုံး ချစ်သူနှစ်ဦးအတွက် သူမ အသက်ရှူရပ်လုမတတ် မွန်းကျပ်စွာ ရင်ဆိုင်ခဲ့သည့် နေ့ရက်များစွာကြားတွင် သူမသည် ဆေးရုံခုတင်ထက်က အသက်ငင်နေသည့် လူမမာတစ်ဦး၏ အခြေအနေထက်ပင် ဆိုးရွားနေသည်မှာ သေချာသည်။

ဒီလူအဖြစ်အပျက်တွေကို သူမ ဘယ်လိုမှ ရင်မဆိုင်ချင် ဘယ်လိုပုံစံနှင့်မှလည်း မတွေ့ကြုံချင်ခဲ့ပါ။ ဘာဖြစ်လို့များ ဒီလိုအဖြစ် ကြုံမိဆိုးတွေနှင့် လာတွေ့ကြုံရပါလိမ့်လို့ ကိုယ့်ဘဝ၏ ကြေကွဲဖွယ် အဖြစ်တွေကို ပြန်တွေးရင်း ထိခိုက်ခံစား နေမိရလေသည်။

လွတ်မြောက်ခွင့်တွေ ရချင်ပါပြီ ချစ်သူရယ်...။ ရွေးချယ်မှု...။

အဲဒီ ရွေးချယ်မှုဟာ သူမ ဘဝအတွက် အကြီးမားဆုံး ခွန်စားမှု တစ်ရပ်အဖြစ် အမှားအယွင်း မခံနိုင်ကြောင်း သူမ



တုန်လှုပ်ချောက်ချား သိရှိခွင့်ရရှိခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ ဆေးရုံ  
သတင်းစကားများကို သူမ မေးမြန်းစပ်စုခြင်း တစ်စုံတစ်ခု  
မရှိဘဲ သိစေခဲ့ကြပြီး တစ်စုံတစ်ရာ ဟိုက်တွန်းခြင်း ဆွေးနွေး  
ခြင်းများ မပြုလုပ်ခဲ့ကြပါ။ သူမ အသိစိတ်၏ လုပ်ဆောင်  
အတိုင်းသာ လွတ်လပ်ခွင့် ဖန်တီးပေးကြသည်မှာ သူမစိတ်  
ပို၍ မငြိမ်မသက် ဖြစ်စေခဲ့၏။

“ကျွန်မ မေမေနဲ့ တွေ့ချင်တယ်”

မေမေ ဆေးရုံတက်ပြီး သုံးရက်မြောက်နေ့၊ ဒုတိယ  
အကြိမ် မေမေ ဟတ်(စ်)အတက် ဖြစ်အပြီးတွင် ထိုစကား  
သူမ ပြောခဲ့၏။ မေမေ ဆေးရုံတက်ရသည့် အချိန်မှ  
သက်သာ၍ ဆေးရုံမှ ဆင်းသည်အထိ သူမ မေမေရဲ့  
ဆေးရုံသို့ မသွားခဲ့သည့်အတွက် မည်သူကမှ ပြစ်တင်စေ  
စကား မဆိုကြပါ။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် မေမေအပါးတွင်သူမရှိမနေ  
အတွက် မေမေအတွက်” အင်အားဖြစ်မည့် သန္တာစိုး  
ဖြူဖြူစိုးတို့ ရှိနိုင်နေကြသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

လှပပြာလွင်သော မိုးကောင်းကင်နှင့် ပျံသန်းသွား

သည် ငှက်ငယ်လေးများကို ရေတွက်စေးမော ကြည့်ခြင်းဖြင့်  
သူမ ဘဝ၏ အစိတ်အပိုင်း တစ်ချိန်ကို အသုံးချ ဖန်တီးခဲ့ဖူး  
သည်။

အခုတော့ သူမသည် ဖြူဖွေးမွှေးမြသည့် ပန်းရနံ့များ  
ကိုလည်း ဓခံစားနိုင်တော့ပါ။

အေးမြရှင်းသန့်သည့် လေပြည့်နေ့အေးတို့၏ ထိတို့  
ဆော့ကစားမှုတို့ကိုလည်း ဥပေက္ခာပြု လျစ်လျူရှုခဲ့ရပြီ  
ဖြစ်သည်။

“ကျွန်မအတွက် မေမေ အခုလို ခံစားခဲ့ရတဲ့ စိတ်ဒုက္ခ  
အတွက် ကျွန်မကို ခွင့်မလွှတ်ပါနဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ မေမေ  
ကို ကတိတစ်ခုပေးပါမယ်၊ အဲဒီ ကတိစကားဟာ ကျွန်မရဲ့  
ဘဝနဲ့ ကျွန်မ နှလုံးသားကိုရင်းပြီးမှ ပေးခဲ့တဲ့ ကတိစကား  
ဆိုတာတော့ မေမေ ယုံကြည်စွာ လက်ခံပေးပါ...”

“ကျွန်မ မေမေကို ချစ်ပါတယ်၊ ကျွန်မအတွက်နဲ့  
မေမေဘဝကို အဆုံးရှုံးမခံပါနဲ့၊ မေမေ စိတ်ချမ်းသာအောင်  
နေပါ၊ ဘာဖြစ်လို့ အခုလို ပြောနေရတာလဲဆိုတော့ ကျွန်မ  
ရွှေတိုက်စိုးကို ဘယ်တော့မှ လက်မထပ်တော့ပါဘူးဆိုတာ

မေမေရှေ့မှာ ကတိပေးချင်လို့ပါ...

ကျွန်မ ရွှေတိုက်စိုးကို လက်မထပ်ပါဘူး။ ကျွန်မ ရွှေတိုက်စိုးကို ဘယ်တော့မှ လက်မထပ်တော့ပါဘူး မေမေရယ်”

မှိန်ပျော့သော အလင်းရောင်သည် ကောင်းကင်အမှောင်ထုတွင်းသို့ တိုးဝင်ပျောက်သွားသည့်အချိန်တတွင် ထိုစကားစုကို သူမသည် မေမေ မျက်နှာပြင်ချောချောနက်ရှိုင်းစွာ ငေးမျှော်ကြည့်လျှက် နှလုံးသွေးစက်တို့ဖြင့် သစ္စာတည်၍ ကတိစကား ဆိုခဲ့သည်။

ဖြူဖွေးတောက်ပ လင်းလက်သွားသည့် မေမေအပြင်သည် လှပသော မျက်နှာပြင်ကို ထပ်ဆင့်အားဖြည့်ပေးလိုက်သည့်အခါ ကြေမွနေသည့် နှလုံးသားအတွက် အားကက်နိုင်စွာ သူမ ကြေကြေကွဲကွဲ တုန်ပြန်ပြီးပြီမိသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သမီးရယ်”

ဟု မေမေက သူစိမ်းဆန်စွာ ပြောလာသည့်အခါ သက်သော ဝေဒနာများကြားမှ နှလုံးသားတို့၏ ငိုရှိုက်သည့် အသံကို ပီသစွာ သူမကြားနာခွင့် ရလိုက်သည်။ ဆိုးရွားသည့်

ဘကြံမ္မာသည် ဖန်တစ်ရာသေနေသော နာကျင်သည့် နှလုံးအိမ်ကို အပြီးတိုင် ဖွဲ့ခြွေနေနိုင်သည့် အခွင့်ထာဝရ ချောင်းမြောင်းနေသည်ဟု သူမ ယုံကြည်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

“ရယ်တယ် မေမေရယ်၊ သားအမိချင်းပဲ ဥစ္စာ”

ဟု သူမ ပြောလိုက်သည့်အခါ အနေရခက်စွာ ရယ်မောနေသည့် မေမေ အပြုံးများအောက်တွင် သူမ ဖြတ်သန်းကြီးပြင်းခဲ့ရသည့် အထီးကျန် ဘဝများစွာ ကြေကွဲထိခိုက်ဖွယ် ပြန်လည်မြင်ယောင်နေမိသည်။

မေမေ... ဟု ဟစ်အော်၍ ခေါ်ပစ်ကာ သူမ မိခင်ရင်ခွင်မှာ ဦးခေါင်းကို တိုးဝှေ့လျက် ထွေးပွေ့လာမည့် နွေးထွေးသည် မေမေ လက်အစုံကို အမျှော်လင့်ကြီး မျှော်လင့်တမ်းတနေမိသည်။

သို့သော် သူမ မေမေသည် သူမ မျှော်လင့်တောင်းတဲ ခဲ့သလို သူမကို နွေးထွေးသည့် မိခင် ရင်ခွင်တွင်းသို့ မခေါ်ဝင်... မထွေးပွေ့ပါ။

သူမ ကိုယ်စား အနက်ရောင် လက်ပွေ့အိတ်ကြီးသည် သာ မေမေ ရင်ခွင်တွင်းဝယ် ငြိမ်သက်စွာ နေရာယူ၍

လှောင်ပြောင်သရော်နေ၏။

ဒီတွေ့ဆုံခွင့်ကို သူမ ဖန်တီးရယူခဲ့ခြင်း၏ အရင်းအမြစ်မှာ မေမေ၏ ဆိုးရွားသည့် ကျန်းမာရေးမှ အစပြုခဲ့ကြောင်း ဝန်ခံရမည်။ သူမ၏ ဥပေက္ခာဆန်မှုများ တစ်ခွတ်ထိုးခေါင်းမာ တင်းခံနေမှုများသည် မေမေ ခံစားနေရသည့် နှလုံးရောဂါကို ပိုမိုနိုးကြွစေခဲ့သည့် အကြီးမားဆုံး တိုက်စစ်ဖြစ်ခဲ့လိမ့်မည်ဟု သူမ မမျှော်လင်ခဲ့ဖူးပါ။

ဘယ်တုန်းကမှလည်း မတွေးဆခဲ့ဖူးပါ။ သူမကြောင့် မေမေသည် ဤလိုသော ရောဂါဝေဒနာများကို ခံစားသွားရမည်ဟုလည်း မထင်မိခဲ့။ မိမိသည် ဤမျှလောက်အထိ သူတစ်ပါးကို ဝေဒနာပေးသည့် သူတစ်ယောက်အဖြစ် ဘာကြောင့်များ ဖြစ်တည်မိနေရတာလဲ။

အလှအဝ မပျက်မပွင်းဖြင့် မကျန်းမာသည့် မေမေသည် သိသာစွာ ညှိုးလျော့ပိန်ကျသွားသည့် မျက်စွန်းညှိများဖြင့် ဖြူဖွေးပျော့ပျော့နေသော သမီးဖြစ်သူ၏ ကျန်းမာခြင်း ရပ်သွင်ကို သတိမပြုမိနိုင်ရှာဘဲ မေ့လျော့စွာ ပြန်သွားခဲ့သည်။

သူမသည် မေမေကို ကတိပေးခဲ့ပြီးသည့် အချိန်မှစ၍ သူမချစ်သူ ရွှေတိုက်စိုးအား သူမ၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို တိကျစွာ အသိပေးခဲ့သည်။ ခါးခါးသီးသီး လက်မခံနိုင်သည့် သူမ၏ ဆုံးဖြတ်ချက်များကို ပြန်လည်ပြုပြင်ရန် မဖြစ်နိုင်တော့ကြောင်း ရွှေတိုက်စိုး ဘယ်သောအခါမှ သိနိုင်လိမ့်မည် ခဟုတ်တာ သေချာသည်ကွယ်...။

\* \* \*

www.burmeseclassic.com

“မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး၊ သား၊ ပန်းချီကို သနားတယ်၊ ကျွန်တော် ပန်းချီကိုပဲ လက်ထပ်မယ် မေမေ”

အဖြစ်အပျက်များ အားလုံးအတွက် သူ မယုံကြည်နိုင်၊ အံ့ဩလွန်းစွာ ထိုနောက်တစ်ဖန် ထိခိုက်ကြေကွဲလွန်းစွာဖြင့် အရူးတစ်ယောက်လို သူ ပေါက်ကွဲစွာ ဟစ်အော်နေမိသည့် အဖြစ်။

ဘယ်လိုမှ ထင်မှတ်မထားသည့် တော်စပ်ပတ်သက် မှုများ...။

ရင်တစ်ခုလုံး ခါးသက်ရှုတစွာ မွန်းနစ်လျက် ထူပူ နေ၏...။

ပန်းချီလေးရယ်...။

မင်း သိပ်ကိုခံစားကြေကွဲနေရတဲ့ အကြောင်းအရာ

တွေက ကိုယ့်ကို ခြောက်လှန့်တုန်လှုပ် နေစေခဲ့ပါပြီ။

သနားလိုက်တာ ပန်းချီရယ်၊ မင်း မျိုသိပ်ချုပ်တည်း နိုင်လွန်းအား ကြီးတယ်...။

အခုမှ မင်းလေးရဲ့အဖြစ်ကို စာနာစိတ်နဲ့ ပိုပြီးကြေကွဲ ရပါပြီ ချစ်သူရယ်...။

နုနုငယ်ငယ် မိန်းမသား တစ်ယောက်၏ ဘဝ။ အပြစ်ဟူ သမျှ မြူတစ်မှုန် တစ်စက်မျှ မရှိခဲ့ပါလျက်နှင့် သူမ တည် ဆောက်ဖန်းတီးခဲ့ဖူးသမျှ အနာဂတ် မျှော်လင့်ချက်များစွာ ကို အပိုင်းပိုင်း အမှုန်မှုန် ဖျက်ချိုးအနိုင်ပိုင်း ရက်လိုက်ကြတာ။ ဘယ်သူတွေ ဘာပြောပြော ကိုယ် မင်းကို မရရအောင် လက်ထပ်မယ် ပန်းချီရယ်။

ဘာကြောင့်များ မင်းလေးကို လူတွေက နားမလည် နိုင်ကြရတာလဲ၊ မင်းရဲ့ဘဝကို ဘာကြောင့်များ မျှဝေမခံစား နိုင်ကြရတာလဲ။ မင်းရဲ့ဘဝမှာ မင်း ဖြစ်စေချင်တဲ့ မင်း ဖန်တီးချင်တဲ့ ကြည်နူးပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့တဲ့ မိသားစုဘဝလေးကို ဘာကြောင့်များ မင်း မပိုင်ဆိုင်နိုင်ရမှာလဲ ပန်းချီရယ်။

အဲဒါတွေအားလုံးကို ကိုယ်မဖြစ်ဖြစ်အောင် အဗွမ်းကုန်

ကြိုးစားဖြည့်ဆည်းပေးပါမယ်။ ကိုယ်နဲ့ ပန်းချီ အတူတွဲပြီး အရာအားလုံးကို ရင်ဆိုင်ကျော်ဖြတ်နိုင်အောင် ကြိုးစားသွားမယ်လို့ ကိုယ် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ ပန်းချီရယ်။

“မင်းနာလည်အောင် မင်းကို မေမေ တစ်ခုပြောမယ် ရွှေတိုက်စိုး၊ မေပန်းချီကို မင်း လက်ထပ်ဖြစ်မယ်နေဟာ မေမေ အလောင်းကို မြင်ရမဲ့ နေ့ပဲဆိုတာ မင်း နားလည်ရင် မင်းစိတ်ကြိုက် စီစဉ်နိုင်တယ်”

“မေမေ...”

သူ့ တအားကျုံးအော်မိသည်အထိ တုန်လှုပ်သွားသည်။ မထင်ဘူး...

ဒီလို ဖြစ်ကြရလိမ့်မယ်လို့ ကိုယ် တကယ်မယုံဘူး...။

“မင်း ဘာမှထပ်မပြောနဲ့တော့ ရွှေတိုက်စိုး၊ မင်းကို မေမေ သိပ်ချစ်တယ်ဆိုတာ မင်းသိပါတယ်၊ တခြား ဘယ် ကိစ္စတိုင်းကိုမဆို မေမေ မင်းကို အလိုက်နိုင်ပေမဲ့ ဒီကိစ္စ ဒီအဖြစ်အပျက်ကိုတော့ မေမေ လုံးဝလက်မခံနိုင်ဘူး၊ မေပန်းချီ ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကလွဲပြီး တခြား ဘယ်သူနဲ့ဖြစ်ဖြစ် မင်း သဘောကျ မေမေ စီစဉ်ပေးမယ်...”

“မေပန်းချီကို မင်း လက်ထပ်ရဘူး၊ မေမေကို ချစ်ရင် သနားရင် ဒီတစ်ခုတော့ လိုက်လျောခွင့် ပြုနိုင်ရမယ်...”

“ဒီလိုမှ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူးဆိုရင်လဲ မင်း သဘောကျ စီစဉ်ပါ၊ မင်းလက်ထပ်တဲ့နေ့ဟာ မေမေ အသက်ဝိညာဉ်မဲ့တဲ့ နေ့ပေါ့ ရွှေတိုက်စိုး”

မေမေ၏ တိကျပြတ်သားသည့် စကားများသည် သူ့နှလုံးသားကို အပံ့ဖျားချွန်ချွန်များဖြင့် ဝိုင်းဝန်းထိုးဆွနေ သည်ထက် အဆပေါင်းများစွာ ပို၍အခံရခက်စွာ ခံစားရသည်။ ကျောခိုင်းထွက်ခွာသွားသည့် မေမေ၏ နောက်ကျောပြင်ကို ရင်နှင့်ဖြေမဆည်နိုင်စွာ သူ ငေးကြည့်နေမိသည်။

သူ မသိနိုင်သည့် အခြေအနေများ။ သူ မကြားသိနိုင် သည့် စကားပေါင်းမြောက်မြားစွာအတွက် သူမ ဘယ် အချိန်တွေကတည်းက ခံစားရင်ဆိုင်နေရရှာသည်လဲ။ ကိုယ် ခင်တွေ့ ကြော့ကွဲရပါပြီ ပန်းချီရယ်၊ ယောက်ျားရင်မာကြီးဖြစ်တဲ့ သူကိုယ်တိုင်တောင်မှ ဤမျှ နှင့်သည်းကြေကွဲ “ဘဝဝယ် ဝိ၍ဆိုဖွယ်ရာ မရှိနိုင်တော့ပါပြီ။

မည်သူတစ်ဦး တစ်ယောက်ကိုမျှ ရင်ဖွင့်တိုင်တည်ခြင်း

မရခဲ့သည့် သူမကိုယ်တိုင် ဘယ်လောက် ခံနိုင်ရည်ရှိနိုင်မှာ တဲ့လဲ။ အပြင်ပန်းသဘောမှာ အင်မတန် မာကျောကျောနိုင် သည့် သူမ နှလုံးသားက ဘယ်အတိုင်းအတာအထိ နူးညံ့ သိမ်မွေ့ခဲ့သလဲ ဆိုတာ သူမကိုယ်တိုင်အပြင် သူမကိုယ်တိုင် လည်း သိခွင့်ရခဲ့ ပြီးပြီလေ။

ပန်းချီရယ်...

ကိုယ်တို့ ကံဆိုးကြတယ်...။

ဒါပေမဲ့ ပန်းချီရယ်... ကိုယ်က အရာရာကို ဦးဆောင် နိုင်တဲ့ ယောက်ျားပါ...။

မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုပြီး ဝမ်းနည်းအားငယ် နေရမယ့်အစား မဟုတ်ဘူးလေ၊ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြစိတ်တွေနဲ့ မဝံ့မရဲ ကျိတ်ခဲ မျိုသိပ်နေရရှာတဲ့ မင်းတို့ မိန်းကလေးတွေရဲ့ ဘဝကို ကိုယ် ရင်နာတယ် ပန်းချီရယ်...

ကိုယ်နဲ့ မင်းနဲ့ ဘဝကို အကောင်ဆုံးဖြစ်အောင် စွမ်းဆောင်ကြိုးစားမယ်ဆိုရင် မင်းခံစားခဲ့ရသမျှ အတွက် ကိုယ်ကျေနပ်စွာ ပေးဆပ်ခြင်းအဖြစ် ယုံကြည်ပါကွယ်။ ကိုယ်က မင်းအတွက် ဘယ်လိုပဲ ပေးဆပ်ပေးဆပ်

အရာရာဟာ မင်း ခံစားတာလောက်တော့ ထိုက်တန်စွာနဲ့ ထပ်တူဖြစ်မလာနိုင်ဘူး ဆိုတာကိုတော့ ကိုယ် ခံစားနားလည် နေမှာပါ ပန်းချီရယ်။

ပန်းချီအတွက် ကိုယ် ကြိုးစားသမျှတွေဟာ ထပ်တူ မကျတောင်မှ အနည်းငယ်အကျိုးပြုမှု ပေးနိုင်ခဲ့တယ်ဆိုရင်ပဲ ကိုယ် ကျေနပ်စွာနဲ့ ခံယူပေးဆပ်နေမှာပါ ချစ်သူရယ်။

\* \* \*

www.burmeseclassic.com



“အဖြစ်အပျက် အားလုံးကို ကိုယ် အခုမှ သိခွင့်ရတယ်။ ပန်းချီ ခံစားနေရသမျှ ကိုယ် အခုနားလည်ပါပြီ။ ကိုယ် အခုလိုနောက်ကျပြီး သိခွင့်ရခဲ့လို့ ကိုယ့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ ကိုယ် ပန်းချီကို သိပ်ချစ်တယ်။ အရမ်းလဲ သနားတယ်။ ခွဲလဲ မခွဲနိုင်ဘူး။ ကိုယ်တို့မှာ ဘာအပြစ်မှ မရှိဘူးဆိုတာ ပန်းချီ ယုံတယ် မဟုတ်လားဟင်။ ကိုယ် ပန်းချီကို လက်ထပ်မယ်”

သူမသည် ဒေါ်တင်တင် သမီးအဖြစ် ရွှေတိုက်ခိုက် သိရှိခွင့် ရရှိသွားခဲ့ပြီး ဟူသော အသိဖြင့် သူတို့၏တော်စပ် ပတ်သက်မှုများအတွက် အသက်ရှူရပ်မစောက် ခံစားလိုက် ရသည်။ ကိုယ်ချင်းစာနာတရားဖြင့် တုံ့ပြန်လာသည့် ချစ်သူ၏ အကြင်နာ စကားများစွာကို သူမ မကြားစွဲ မကြားရက်စွာ ကြေကြေကွဲကွဲ လက်ခံခဲ့ရသည်။

“ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်တော့ပါဘူး စိုးရယ်၊ ကျွန်မ

မေမေ့ကို ကတိပေးပြီးခဲ့ပါပြီ။ အဲဒီ ကတိစကားကိုဖျက်ပြီး ကျွန်မအတွက်နဲ့ မေမေ့ အသက်ကို မဆုံးရှုံးစေချင်ပါဘူး။ ကျွန်မ မေမေ့ကို ချစ်တယ်။ စိုးကိုလဲ မခွဲနိုင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ စိုးရယ် ကျွန်မတို့ ကဆိုးကြပါတယ်”

“ပန်းချီရယ် ကိုယ် ရင်ကွဲရပါပြီ။ ပန်းချီကို ကိုယ်ချစ် တယ်။ ကိုယ် ကြိုးစားကြည့်ချင်သေးတယ်။ ပန်းချီကိုလဲ ကိုယ် လက်ထပ်မယ်။ သိပ်ချစ်တယ် ပန်းချီရယ်။ ကိုယ်တို့ ချစ်နေရက်နဲ့ မဝေးပါရစေနဲ့”

သူမ ရင်နှင့်ကြေကွဲလွန်းစွာဖြင့် ဦးခေါင်းကို ခါယမ်းပြ လိုက်သည်။ နိရုဇ်စွာနေသည့် ရွှေတိုက်စိုး၏ မျက်ဝန်းများကို သူမ ရင်ဆိုင်ရန်လည်း ဆန္ဒမရှိတော့ပါ။ ချုပ်တည်းမျိုသိပ် ခြင်းဖြင့်သာ သူမဘဝကို နာကြည်းကြေကွဲစွာ အဆုံးသတ်ရ တော့မည်ပဲ။

ရှင်ထက် အဆပေါင်း ရာထောင်မက ခံစားခဲ့ရသည့် သူပါကွယ်။ ကျွန်မ ရင်ထဲ ဘယ်လိုရှိနေမယ်ဆိုတာ ရှင် သိနေခဲ့ရင်။ ရှင်ရဲ့ တောင်းဆိုသမျှကို လိုက်လျောချင်နေတဲ့ စစ်မှန်တဲ့ ဆန္ဒတွေကို မျိုသိပ်ချုပ်တည်းပြီး ဇွတ်တီးပြင်းဆန်

နေသမျှ ကျွန်မရင်မှာ ဒဏ်ရာအနာတရ များစွာအတွက် ရှင်လျက်နဲ့ ဘဝသေဆုံး နေရသူပါကွယ်။

“ကျွန်မ ဘာပြန်ပြောရမလဲ စိုး၊ ကျွန်မ ဘာပြန်ပြော သင့်သလဲဟင်၊ ရှင်ကို ကျွန်မ ဘယ်အထိ ချစ်တယ်ဆိုတာ ရှင် အသိပါ စိုး၊ ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်ချက်တွေ ပျက်ယွင်းသွား အောင် ရှင် မစွမ်းဆောင်ချင်ပါနဲ့တော့ စိုးရယ်၊ အမေကို သတ်တဲ့ သမီးမိုက်အဖြစ် ရှင် ကျွန်မကို မြင်ရက်မယ် မထင်ပါဘူး”

ကျွန်မချစ်တဲ့ ရှင်ကို ရှင် မေမေအတွက် လိမ္မာတဲ့သား တစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်စေချင်ပါတယ်...

“ပန်းချီရယ်... မင်း သိပ်ခံစားနေတာမြင်တိုင်း ကိုယ် အသိုင်းအဝိုင်းတွေကို မကြည့်ချင်လောက်အောင်ကိုပဲ ခံစား ရတယ်၊ မင်းကို ရှောင်ကြဉ်ပါတော့မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရင်ထဲက ခံစားချက်တိုင်းက ပန်းချီနဲ့ ထပ်တူထပ်မျှဆိုတာ မင်း ယုံကြည်ပါ”

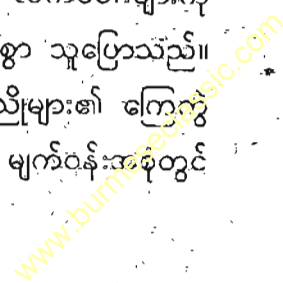
တိုးရှိုက်နှင့်မောပွယ် ချစ်သူအသံကို သူမ နားစွင့် ငြိမ်သက်နေမိသည်မှအပ စကားမဆိုနိုင်တော့ပါ။ အစား

အသောက် မမှန်နိုင်တော့သော သူမသည် အလူးလူးအလိမ့် လိမ့် မျက်ရည်များစွာဖြင့် မနား ရက်စက်ငိုခံခဲ့သည့် နေ့ပေါင်း များစွာအတွက် ဟုန်ဝေနေခဲ့ပြီ။

ပီသကြည်မြခြင်း မရှိနိုင်တော့သည့် အိပ်ပျက်ရက် ချက်ကွင်းညိုညိုများ သိသာစွာ နက်ရှိုင်းနေရာယူနေကြလိမ့် မည်။ လှပခဲဖူးသည့် မျက်နှာပြင်သည် ညှိုးလျော့သွေ့ခြောက် နေသည့် ပန်း၏ ပွင့်ချပ်နှင့်သာ တူနေမည်ဟု ထင်သည်။

“ပန်းချီ... ပန်းချီကို ကိုယ် စိတ်မချဘူး၊ မင်း အရမ်း ပီနီနေပြီ၊ ဆေးခန်းတစ်ခုခုကို ကိုယ်နဲ့ လိုက်ခဲ့ပါနော်၊ ကြာရှင် ပန်းချီလဲလိမ့်မယ်သိလား၊ ကိုယ့် ဘဝထဲကို ပန်းချီ ဝင်မလာနိုင်ပေမဲ့ ကိုယ် မျက်စိရှေ့မှာ ပန်းချီကိုထားပြီး မင်း စိတ်ချမ်းသာမှုအတွက် ကိုယ် စောင့်ရှောက်ပေးနေ ချင်တယ်”

လိုပျော့သေးသွယ်သည့် အားအင်မဲ့ လက်ဖဝါးများကို ဆုပ်ယူညှစ်ထွေးလျက် တိုးရှိုက်လိုက်ခါစွာ သူပြောသည်။ မိန့်ပျော့ဝေရီလွန်းသည့် သူမ မျက်ဝန်းညိုများ၏ ကြေကွဲ ခိပ်သည် ရွှေတိုက်စိုး၏ စိုစွတ်သည့် မျက်ဝန်းအစုံတွင်



တည်တဲ့သည်။

“စိုး... ကျွန်မကို တကယ်ပဲ စိတ်ချမ်းသာစေရင် သလားဟင်”

တိုးလျမော့ဟိုက်သည့် သူမ အသံသည် အလွန်တစ်ဆင့် သွေ့ခြောက်အက်ကွဲနေမည်ဟု ထင်သည်။

“မင်းဖြစ်ချင်တဲ့ ဆန္ဒကိုသာပြောပါ ပန်းချီရယ် အခုချိန်မှာ မင်းကိုချစ်တဲ့ သနားတဲ့စိတ်နဲ့ မင်း စိတ်ချမ်းသာမှုရမယ်ဆိုရင် ကိုယ် ဘာမဆို လုပ်ပေးနိုင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် စိုး၊ ရှင်ဟာ ကျွန်မ ဘဝအတွက် အသက်နဲ့ ထပ်တူထားပြီး မြတ်နိုးရတဲ့ ချစ်သူပါ။ ကျွန်မ ဘဝအတွက် ကျွန်မ စိတ်ချမ်းသာမှုအတွက် ကျွန်မ စိတ်ချမ်းသာမှုအတွက် ရှင် လိုက်လျော့ ဖြည့်ဆည်းပေးရမယ့် တခြားမဟုတ်ပါဘူး စိုး... ရှင် ယမုံနာကို လက်ထပ်လိုက်ခြင်းပါပဲ”

“ပန်းချီရယ်”

ဘယ်လိုမှ ဟန်မဆောင်နိုင်စွာ တားဆီးဟစ်အော်

လိုက်သည့် ရွှေတိုက်စိုး၏ အသံလေး...။

ကျွန်မ ဘဝရဲ့ ကြေကွဲမှုအဆုံးသတ်ဟာ ဒီအဖြေပဲ ဖြစ်သင့်ပါတယ် ချစ်သူရယ်...။

ရှင်... ကျွန်မကို ဘယ်တော့မှ ခွင့်မလွှတ်ပါနဲ့...။

“ဘယ်တော့မှ မဆုံးစည်းနိုင်တော့မဲ့ ချစ်သူကို နေ့စဉ် မြင်တွေ့နေလို့ သတိတရတမ်းတပြီး ရင်ကွဲခံစားနေရမယ့် အတူတူ ရှင် တခြားတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်သွားပြီဆိုတဲ့ အသိနဲ့ ရှင်အပေါ် ကျွန်မ ချစ်ခဲ့သမျှကို ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်း လွတ်လပ်စွာ ဖော်ထုတ်လွှမ်းနေနိုင်ခွင့်တစ်ရပ် ရှင် ဖန်းတီးပေးပါ စိုး”

နက်ရှိုင်းစူးရှသည့် ကြေကွဲကွဲ အကြည့်များ ဆွတ်ပျံ့ လွှမ်းမောဖွယ် ရင်နှင့်ထိခိုက်စွာ ဆုံးစည်းကြ၏။ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး နားလည်ခွင့်လွတ်နိုင်စွာ အပြစ်မယူ ငြူစကားမဆိုခဲ့ကြပါ။

နုလုံးသွေးဖြင့် ချစ်စကား ဆိုခဲ့ကြပြီးပါပြီ...။

သိထားဖို့ မလိုအပ်တော့သည့် အဓိပ္ပာယ် ကိုယ်ဖီနဲ့ပါ တွယ်...။

နှလုံးသားမှာ ခါးသီးတဲ့ ဝေဒနာတွေနဲ့ ဖြစ်တည်နေရတဲ့ သူမရဲ့ ခံစားမှုတွေကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ အစားထိုးကုသပေးလို့ မရနိုင်တော့တဲ့အတူတူ...

ဖြစ်တည်လို့ မရနိုင်တော့တဲ့ ယိုစိမ့်ထွက်ပြီး တဖြည်းဖြည်း လောင်ကျွမ်းနေရတဲ့ နှလုံးသားတစ်စုံနဲ့ ဒီဘဝမှာ ဒီမျှသာပဲလို့ ဝေးလိုက်မိရပါပြီ ချစ်သူရယ်...။

\* \* \*

မြတ်နိုးရသည့် ချစ်သူကို အမုန်းဆိုသည့်အရာ မပါရှိပါ။ ထာဝရပြီးတိုင် စွန့်လွှတ်ကျော့ခိုင်းခဲ့ရသည့် ဘဝကံကြမ္မာ ရိုင်းအတွက် သူမ နာကြည်းကြေကွဲ၏။ တိတ်ဆိတ်သည့် ညများသည် သူမ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်သမျှ အိပ်စက်၍မရဘဲ ချစ်သူကို သတိရလွမ်းဆွတ်နေစေရန်သာ ဖန်တီးလျက်ရှိကြသည်။

စိုးရယ် ကျွန်မတို့ အဖြစ်တွေက ဘယ်တော့မှ မဆုံနိုင်တော့တဲ့ မျဉ်းပြိုင်နှစ်ခုလိုပါပဲ။ ဆုံးစည်းခွင့်ဆိုတာ ကျွန်မတို့ ချစ်သူနှစ်ဦးကြားမှာ ပါမလာနိုင်ခဲ့တာဟာ ရှေးဘဝက ဆုတောင်းနည်းခဲ့တာကြောင့်လားဆိုတာ ကျွန်မ ယုံမှားသံသယ ဝင်နေမိရပါပြီကွယ်။ အခုဘဝမှာ ကျွန်မ အသက်နဲ့ထပ်တူ ချစ်မြတ်နိုးရတဲ့ စိုးနဲ့ မပေါင်းခဲ့ကြရင် နောင်ဘဝဆိုတာ ရှိခဲ့ရင်ပေါ့

www.burmeseclassic.com

ချစ်လျက်နဲ့ ဝေးရသည့် ဘဝများစွာ အချစ်များစွာရှိ၍ နေဦးမည်ဆိုလျှင်တော့ ချောင်းစီးနေသည့် နှလုံးသွေးစက် များစွာကြားမှ ကြေကွဲနှင့်ဆိုဖွယ်ရာ ဝိုရိုက်သံများကို အထိ ကျန်သူတိုင်း ကြားနာခွင့်ရနိုင်ကြမည် ထင်၏။

“ပန်းချီ ကိုယ့် ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်ဦး”

ဟု အကြိမ်ကြိမ် သတိပေးလာသည့် အန်တီမာနှင့် နှင်းတို့၏ စကားများသည် သူမနှင့် မည်သို့မှ သက်ဆိုင် ပတ်သက်ခြင်း မရှိသလို၊ မည်သည့် နှလုံးသားသဲ့သဲ့လေးဖြင့် ချစ်သူ၏ သတင်းစကားများကို တိတ်တဆိတ် နားစွင့်နေခဲ့ မိသေးသည်။

သူမအတွက်ကတော့ဖြင့် ခုချိန်မှာ ဘယ်သို့သော အကြောင်းအရာ တစ်စုံတစ်ရာကိုမျှ သက်ဆိုင်ပတ်သက်ခြင်း မရှိတော့သလို ခံစားရပေမဲ့ သူမချစ်တဲ့ ချစ်သူ စိုးနှင့်ပတ် သက်လာလျှင်တော့ ဘာမှ မပြောပလောက်သည့် အကြောင်း အရာ ကိစ္စလောက်ကိုမဆို သူမအတွက် လေးနက်ကြီးကျယ် သော ကိစ္စများအဖြစ် ခံစားနားလည် ပေးနေမိမှာကတော့

အသေအချာပဲ ဖြစ်လေသည်။

ဒီဆုံးဖြတ်ချက်ကတော့ဖြင့် သူမ ဘယ်ဘဝရောက် ရောက် ဘယ်နေရာရောက်ရောက် ချစ်သူကောင်းစားရေး အတွက် အဓိက ထည့်စဉ်းစားပေးမည်။ သူမ၏ ခိုင်မာသော သံမဏိ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုပဲ ဖြစ်ပေသည်။



အန်တီမာ၊ နှင်းနှင့် မေမေတို့၏ တီးတိုးစကားသံ ချားကိုလည်း သူမ ထင်သလောက် စိတ်မဝင်စားနိုင်တော့ပါ။ အရာရာသည် သူမနှင့် မသက်ဆိုင်တော့ဟု ထင်သည်။ သေချာတာကတော့ မွေပန်းချီဆိုသည့် သူမသည် အားလုံးကို သက်မြှောက်အရုံးပေးခဲ့သူပဲ ဖြစ်သည်။

အချိန်နာရီများသည်လည်းကောင်း၊ အစားအသောက် များသည်လည်းကောင်း၊ သူမအတွက် မည်သည့် အဓိပ္ပာယ်၊ မည်သည့် မျှော်လင့်ချက်ကိုမှ မဆောင်ကြဉ်းပေးနိုင်ကြ တော့ပါ။

“ပန်းချီရယ် မင်းကိုယ်မင်း အခုလို ပစ်ပစ်ခါခါကြီး နေပါနဲ့၊ ကြာရင် မင်းဒုက္ခဖြစ်လိမ့်မယ်၊ အရာရာ ပုံမှန်အနေ

www.burmeseclassic.com

အထားဖြစ်အောင် ဂရုစိုက်ပါကွယ်”

အလွန်တစ်ရာ အေးစက်ထုံဝေနေပြီဖြစ်သော သူမ အပြုအမူများသည် နှင်းကို ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စေလိမ့်မည်ဟု သူမ မယုံကြည်ပါ။ အငွေ့သေနေပြီဖြစ်သော အစာအသောက်များကို ပြန်လည်သိမ်းဆည်းတိုင်း နှင်း၏လက်များ အမြဲလို တုန်ယင်နေတတ်သည်။ ဘာကြောင့်ဟု သူမ မစဉ်း စားပါ။



ပွင့်နေသည့် ပြတင်းမှ နက်မှောင်သည့် အဟူရာကောင်းကင်ကိုသာ အဆုံးမဲ့ ငေးမောနေမိသည်။ သူမ၏ နေ့စဉ်မှတ်တမ်းများတွင် ရေးသားနိုင်ရန် အကြောင်းအရာများစွာ ပျောက်ဆုံးနေခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

“သမီး အရမ်းပိန်ပြီး သိပ်အားနည်းနေတယ် မဟုတ်လား၊ မေမေ ဆရာဝန်ပြုကြည့်ချင်တယ်”

“ကျွန်မ နေကောင်းပါတယ် မေမေ၊ ညက အိပ်ရာဝင် နောက်ကျလိုပါ။ ကျွန်မအတွက် စိတ်မပူပါနဲ့၊ မေမေ ကျန်းမာရေးကိုသာ ဂရုစိုက်ပါ”

မေမေ၏ စိုးရိမ်စကားများကို သူမ တိကျမှန်ကန်စွာ ဖြေဆိုပိတ်ပင်ခဲ့သည်။ သူမတွင် ဖျားနာနေသည့် လက်ကွေ့ကား တစ်စုံတစ်ရာ မရှိခဲ့တာ သေချာသည်။ သိသာစွာ ပျက်ယွင်း သွားသည့် မေမေ မျက်နှာပြင်ကို အဓိပ္ပာယ်မဲ့ ကြောင်စီနေသည့် မျက်ဝန်းများဖြင့် ကြည့်နေမိသည်။

သူမ ဖြစ်စေချင်သည့် ဆန္ဒတစ်ရပ်ကို ဖြည်းဆည်းပေး နိုင်ရန်အတွက် ယမုံနာဆိုသည့် မိန်းကလေးကို ရွှေတိုက်စိုး လက်ခံခေါင်းညိတ်လိုက်သည့်နေ့တွင် သူမ သတိလက်လွတ် မူးမေ့သွားခဲ့သည်။

ထိုအချိန်မှ အစပြု၍ သူမ ဘဝသည် ကြေကွဲစွာပြီးဆုံး သွားသည်။ အိပ်စက်ခြင်းများကိုယ်စား တွေဝေငေးမောခြင်း တို့သည်သာ ကြီးစိုးမင်းမူကြသည်။ စိတ်ဆန္ဒ၏ အလိုကို ခန္ဓာကိုယ်က တိကျစွာ လိုက်ပါ မဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့တာ သေချာသည်။

ညှိုးပျော့ဝေရိသည့် မျက်ဝန်းမှိန်းမှိန်းများ လှိုးပျော့ပျော့ ခန္ဓာကိုယ် အေးစက်စက်လက်ဖျား ခြေဖျားများသည် သူမ

www.burmeseclassic.com

ဘဝ၏ ကျရှုံးခန်းထဲတွင် အဓိက ပါဝင်ပတ်သက်ခဲ့သည့် အစိတ်အပိုင်းများပဲ ဖြစ်သည်။

မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမျှ စကားပြောဆိုစိတ်မရှိ၊ မမြင်လိုတော့ပါ။

‘ချစ်တတ်တာအပြစ်’ ဟု ဆိုကြသည့်သူများကို သူမ ပြင်းထန်စွာ နာကျင်မုန်းတီး သွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ သို့မဟုတ် စိတ်ကုန်သွားတာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ သူမ အာခေါင်များ သွေးခြောက်လျက် ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး ခြစ်ခြစ်တောက်ပူပြီး ဖျားနာနေသည့် အချိန်အထိ မည်သူကိုမျှ အတွေ့မခံတော့ပါ။

ရီဝေမူးမိုက်စွာ ဦးခေါင်းကို ထောင်မတ်နိုင်စွမ်းမျိုး သည် အချိန်ပိုင်းအထိ ရွှေတိုက်စိုးနှင့် ပတ်သက် သက်ဆိုင် သမျှကို သူမအပါးတွင် ရှိနေခဲ့သည်။

ဘယ်လိုမှ မချုပ်ထိန်းနိုင်တော့စွာ ကော်ဖီရောင်မည်း ညစ်ညစ်များကို အော့အန်သွန်ထုတ် အပြီးတွင် သူမသည် လောကကြီးနှင့် အဆက်ပြတ် ကင်းကွာသွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

\* \* \*

သိန်းမင်းစာပေ



“ပန်းချီ မင်း စိတ်ထဲမှာ ဘာတွေဖြစ်ချင်နေသလဲဟင်၊ ဘယ်သူတွေကို တွေ့ချင်လဲ၊ နှင်း စီစဉ်ပေးမေလ်နော်၊ မင်း ဖြစ်ချင်တာတွေကို ငြော့ပါ။ မင်းရဲ့ ဆန္ဒတွေပြည့်အောင် နှင်း ကူညီပေးမယ်”

သူမ ရင်ထဲမှာ အတိုင်းမသိ နာကျင်သွားသည်။ ရွှေတိုက်စိုးကို တွေ့ချင်သလားဟု ဘာကြောင့်များ တိုက်ရိုက် မမေးနိုင်ကြရပါလိမ့်...။

ရွှေတိုက်စိုးကို တွေ့ချင်သလားဟု ဘာကြောင့်များ တိုက်ရိုက်မမေးနိုင်ကြရပါလိမ့်...။

သူမ ကြေကြေကွဲကွဲ ပြုံးသည်။ မချီပြုံးလေး... ဘယ်လိုမှ မချိနိုင်သည့်အပြုံးမျိုး။

သိန်းမင်းစာပေ

www.burmeseclassic.com

သူမဆန္ဒတဲ့...။

သူမ ဆန္ဒတာလဲဆိုတာ တကယ်မသိနိုင်ကြတာလား။  
ဟားတိုက်ရယ်မော၍ လှောင်ပြောင်သရော် လိုက်ချင်  
ပါသည် နှင်းရယ်...။

ကျွန်မကို မကျီစားချင်ပါနဲ့တော့လား...။

ကျွန်မ နှလုံးသားမှာ ခံနိုင်ရည် လုံးဝမရှိတော့လို့ပါ...။

သူမ နှလုံးအိမ်တွင် စွန်းပေနှစ်ဝင်နေသည့် ဒဏ်ရာ  
ပေါင်းများစွာကြားတွင် သူမ၏ စစ်မှန်သည့် ဆန္ဒများစွာကို  
မြှုပ်နှံသဂြိုဟ်ခဲ့ပြီးပြီလေ။



အသစ်ထုတ်ယူဖို့ မကြိုးစားစမ်းပါနဲ့၊ အခုအချိန်မှာ  
သူမ အလိုလား အတောင်တဆုံး ဆန္ဒက တစ်ခုတည်း  
ပါ။ အဲဒါကတော့ ငြိမ်းအေးခြင်းများစွာနဲ့ သေခြင်းတရားကို  
သူမ အလိုရှိနေတယ်ဆိုတာပါပဲ။

“နှင်း အရမ်း ပီတိပူနေတယ် ပန်းချီရယ်၊ ကိုယ့်ကို  
မင်းတစ်ခုခု ပြောလိုက်စမ်းပါနော်”

သူမ၏ အေးစက်စက် လက်ကလေးများပေါ်သို့

ပူနွေးစိုစွက်သည့် အရာများ ကျလာသည်။

နှင်းရယ်...

... အခုချိန်မှာ မင်းရင်ထဲမှာ ဘာတွေဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ  
ကျွန်မ သိနေပါတယ်။ နှင်းရဲ့ အဲဒီခံစားချက်တွေ အပေါ်မှာ  
ကျွန်မ စိတ်တွေ ဘယ်လိုမှ ညွတ်နူးပျော့ပျောင်းခြင်း မရှိ  
နိုင်တော့တာ ဝမ်းနည်းပါတယ် နဲ့။

“ဒီမယ် လူနာကို သိပ်စကားမပြောရင် ကောင်းမယ်ရှင်၊  
သူ့ အခြေအနေက စိုးရိမ်ရလို့ပါ”

တိုးတိုးသဲ့သဲ့ စကားလေးက သူမ၏ ပါးလှုပ်သည့်  
နားစည်ကို ရိုက်ခတ်သွားခဲ့၏။ အင့်ခနဲ တိုးကျိတ်စွာ ရှိုက်  
ငိုလိုက်သည့်အသံလေး။

ဘယ်လိုမှ ဟန်မဆောင်နိုင်စွာ ခံစားကြေကွဲသွားတာပဲ  
ဖြစ်မည်။

သူမ ဝမ်းမနည်းပါဘူး။ ဒီအခြေအနေကို မရောက်  
ရောက်အောင် ဖန်တီးပေးပို့ခဲ့ကြသည့်သူတွေ။ အခုချိန်ရောက်  
မှတော့ ဝမ်းသာစွာ လက်ခုပ်တီး အနိုင်ယူသင့်ပါပြီလို့။

www.burmeseclassic.com